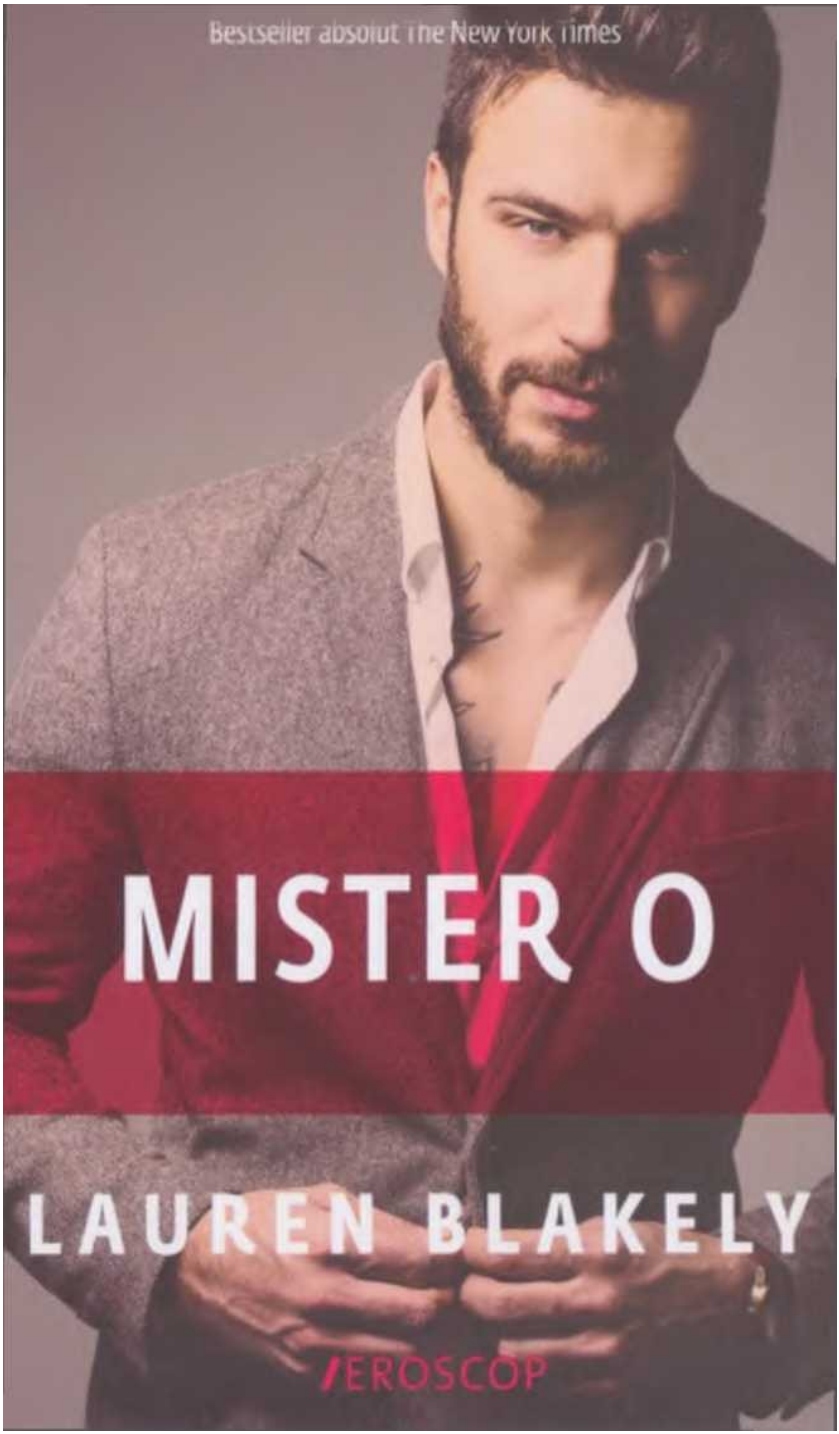
Bestseller absolut The New York Times
MISTER O
LAUREN BLAKELY
/EROSCOP

MISTER O
LAUREN BLAKELY

Spune-mi Mister O. Pentru că plăcerea TA este superputerea mea.

Treaba unui bărbat este să facă o femeie să înnebunească de plăcere, şi n-ar trebui să iasă din dormitor până nu reuşeşte Eu asta livrez de fiecare dată. Cred că de aceea sunt un supererou al plăcerii, iar misiunea mea e să satisfac. Întotdeauna însă am avut şi eu un moment de rătăcire. Sora celui mai bun prieten mi-a cerut să o învăţ tot ce ştiu despre seducţie. Ce putea să meargă rău cu fata asta cu minte perversă, dispusă la tot felul de încercări?

Dar cu cât mai multe nopţi petrecem în pat, cu atât îmi doresc să stau şi zilele cu ea. Şi pentru prima Bată în viaţă mă gândesc nu la cum s-o fac să urle de plăcere în aşternuturi, ci cum s-o ţin în braţe cât mai multă vreme, să fie a mea cu totul

Se pare că adevăratele aventuri ale lui Mister O tocmai au început…

„Plăcere pură. Sexy. Decadent. Divin. Merită cinci stele orgasmice”.

Bookalicious Babes Blog

„Cartea asta e o bijuterie! Nick e îngrozitor de SEXY! Şi amuzant! Şi adorabil!”

Emma Chase, autoare bestseller NYT

„O să fac o declaraţie şocantă. Cred că Nick Hammer este eroul meu FAVORIT. Drăguţ, delicios de sexy”.

Lacey Black

Cu 14 titluri în lista de bestselleruri New York Times, Lauren Blakely a avut acelaşi succes şi în listele USA Today şi Wall Street Journal, vânzările romanelor sale de

dragoste ajungând la peste două milioane de exemplare.

Trăieşte în California împreună cu familia sa şi mărturiseşte că şi-a imaginat cele mai multe dintre poveştile de dragoste în timp ce-şi plimba câinii.

Află mai multe despre autoare la *laurenblakely.com*.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLAKELY, LAUREN
Mister O / Lauren Blakely:
trad. din engleză de Camelia Ghioc.
— Bucureşti: Editura Trei, 2017
ISBN 978 – 606 – 40 – 0293 – 8
I. Ghioc, Camelia (trad.)
821.111
Titlul original: Mister O
Autor: LAUREN BLAKELY
Copyright © 2016 by Lauren Blakely

Dedicaţie:

Această carte e dedicată cititorilor mei. Voi sunteţi motivul pentru care scriu! *Şi, ca întotdeauna, scumpei mele prietene, Cynthia*.

Prolog

Întrebaţi-mă care sunt cele trei lucruri pe care le iubesc cel mai mult şi răspunsul e aşa simplu încât, practic, mi se rostogoleşte singur din gură: să lovesc mingea cât mai departe pentru echipa mea din liga de softball[1], să desenez un şir mortal de caricaturi şi… a, da – să fac o femeie să-şi dea drumul aşa de tare încât să vadă stele verzi.

N-am să vă mint. Ultima e de departe preferata mea, la kilometri distanţă de următoarea. Să provoci unei femei un orgasm de să-şi încleşteze pumnii în cearşaf, să i se

1 Softball — un fel de baseball, dar jucat pe un teren mai mic, cu o minge mai mare şi moale. (N.f.)

crispeze degetele de la picioare, să-i facă creierii praf e, după părerea mea, Cea Mai Mişto Chestie din Lume.

Juisarea unei femei e ca vacanţa de vară, dimineaţa de Crăciun şi o vacanţă în Fiji, toate la un loc, unite într-un unic pachet de extaz atât de puternic încât face ferestrele ţăndări. Să dea naiba, dac-am putea înmagazina şi folosi frumuseţea şi energia femeilor când îşi dau drumul, probabil că am putea pune în mişcare metropole întregi, am putea opri încălzirea globală şi-am aduce pacea pe planetă. Orgasmul feminin e, în esenţă, manifestarea a tot ce e bun în lume. Mai ales când eu sunt ăla care-l provoc, şi am cauzat mii şi mii. Sunt ca un supererou al plăcerii, un aducător de fapte bune, sunt tipul-cândva-timid-devenit-mascul-feroce, iar misiunea mea e să ofer amantelor mele cât de multe orgasme posibil.

Cum am reuşit această uimitoare faptă măreaţă? Simplu. Sunt în egală măsură elev şi maestru în arta dăruirii de orgasme. Mă consider un expert în materie fiindcă – şi acum e momentul să dau toate cărţile pe faţă – sunt complet şi sută la sută *obsedat* de plăcerea femeii în aşternuturi. S-o aduc la extaz e singurul meu scop, iar dacă nu eşti în stare să-ţi faci treaba, ar trebui să te cari, naibii, din dormitor.

Dar ştiţi ceva? Sunt destul de modest să recunosc că mai am de învăţat. Fiindcă la o femeie ai mereu ceva nou de descoperit.

Îi place blând, dur, rapid, alene, agresiv? îi place cu dinţi, jucării, scula mea, limba mea, degetele mele? Tânjeşte, cumva, după ceva în plus, cum ar fi o pană, un vibrator sau o combinaţie din cele de mai sus? Fiecare femeie e altfel şi fiecare cale spre plăcerea ei e propria ei călătorie erotică unică, cu nenumărate popasuri fantastice de făcut pe drum. Iau notiţe în minte, îi studiez semnele şi întotdeauna fac bucuros munca de teren.

Presupun că asta mă face Magellan-ul orgasmului feminin. Un adevărat explorator, care se avântă cutezător înainte, pregătit în orice clipă să cartografieze terenul plăcerii ei, până ce o aud ţipând în încleştarea extazului.

De acord, unii ar putea spune că sufăr de o dependenţă. Dar, acuma, pe bune, ce e aşa rău că vreau să fac femeia cu care sunt să se simtă bine? Dacă asta înseamnă că sunt un tip cu mintea calată pe un singur lucru, atunci, să mor eu dacă nu mă declar vinovat. Recunosc de bunăvoie că atunci când întâlnesc o femeie care-mi place, în câteva secunde îmi imaginez cum arată când juisează, ce sunete scoate, cum aş propulsa-o spre nirvāṇa.

Problema e că există o singură femeie la care nu pot să mă gândesc aşa, deşi în ultima vreme creierul meu e disperat să descopere cum poate fi scoasă din minţi de plăcere. A fost o luptă de proporţii epice şi am fost nevoit s-o ţin într-un sertar special, sigilat şi încuiat, şi să arunc cheia, fiindcă e exact genul de situaţie pentru care s-a inventat expresia *jos labele*.

Ceea ce e naşpa rău de tot, fiindcă e pe cale să *întărească* dificultatea situaţiei cu cuvintele care-i ies din gură.

Capitolul 1

Se spune că bărbaţii se gândesc la sex 99, 99 la sută din timp. N-ai să mă vezi niciodată că încerc să contrazic vorba asta.

De ce-aş face-o? E aproape sută la sută corectă, mai ales dacă te gândeşti că restul de 0,01 la sută din capacitatea creierului e dedicată căutării neobosite a telecomenzii.

Însă în cazul meu – şi, presupun, în apărarea mea – sexul face parte din slujba mea.

Ca şi socializarea şi semnarea de autografe. Aşadar, iată-mă aici, la An Open Book, o librărie foarte tare din Upper West Side. Când adunarea asta de dat autografe a început, acum vreo câteva ore, o lungă coadă de fani şerpuia până afară, pe trotuar. Evenimentul organizat de compania mea de televiziune e pe sfârşite, aşadar, coada e tot mai scurtă. Coada a fost cam cincizeci şi cinci la sută

contra patruzeci şi cinci la sută în favoarea sexului frumos, lucru de care nici prin cap nu-mi trece să mă plâng, mai ales că acum câţiva ani, fanii mei erau cam toţi tipi.

Unii încă mai sunt. Cum ar fi tipul ăsta.

— Episodul meu preferat e bazat pe aia, spune un adolescent stângaci cu voce chiţăită şi părul în toate părţile, arătând spre un şir de desene în care Mister Orgasm salvează o duzină de frumoase cu sânii imenşi de pe o insulă izolată unde fuseseră private de sex mult prea mult timp.

Ce-a urmat? Numai un supererou cu mantie desenat putea să le reumple rezervoarele de plăcere aproape secate, până la un nivel înspăimântător de scăzut.

Mă cutremur când mă gândesc prin ce trebuie să fi trecut femeile astea până să apară eroul ca să le salveze.

— Îhm. Aia-i chiar super, spun şi-i arunc puştiului un rânjet scurt, după care aprob serios din cap. Mister Orgasm a făcut doamnelor un mare serviciu, aşa-i?

— Da, spune puştiul cu ochi mari, sinceri. Le-a ajutat mult de tot.

E bizar, fiindcă are vreo şaişpe ani şi o părticică din mine îşi spune *de ce puii mei te uiţi la serialul meu porcos*? Dar, pe de altă parte, înţeleg. Când eram de vârsta lui, nici eu nu ştiam nimic despre femei. Ceea ce probabil că explică de ce am început să desenez Aventurile lui Mister Orgasm, cândva desen animat online, acum serial TV de senzaţie transmis noaptea târziu, care include povestea despre mai-sus-menţionată faptă cetăţenească responsabilă făcută de eroul titular.

Titular.

Am spus titular.

În mintea mea.

În fine, ăla fusese clar un episod popular şi unul dintre motivele pentru care compania mea de televiziune a pus la un loc câteva dintre vechile mele desene şi-a scos această carte de benzi desenate de subsemnatul, Nick Hammer. Ediţie specială şi tot tacâmul, aşa cum spune marca aurie scoasă în relief de pe copertă.

— Puteţi să scrieţi „Pentru Ray”? întreabă şi, când ridic carioca neagră, prind cu coada ochiului o sclipire aurie, apoi o mână-n buzunar.

Of, băga-mi-aş.

Cred că ştiu ce-a făcut acum o clipă femeia din spatele lui Ray.

Termin cu semnatul şi-i întind cartea lui Ray.

— Mergi şi împarte plăcere, Ray, îi spun, de parcă ar fi o mantra.

Ne ciocnim pumnii şi după aceea se uită scurt la mâna lui de parcă a primit binecuvântarea unui maestru.

Normal că aşa e.

— Aveţi cuvântul meu. Vreau să fiu un furnizor de plăcere, spune Ray solemn, strângând cartea la piept şi recitând una din celebrele replici ale lui Mister Orgasm.

Frate, într-o zi, băiatul ăsta o să înnebunească doamnele. E hotărât, ceva de speriat. Dar nu încă. Fiindcă, mă rog, are doar şaişpe ani.

Întorc privirea spre următoarea persoană la rând şi sunt orbit, la propriu, de cantitatea de sâni scoasă la vedere. E destul ca să declanşeze o transă masculină totală – privirea aia sticloasă, mutra aia tâmpă, ca de lovit de dambla, pe care numai ţâţele o pot provoca la un tip. Nici eu nu sunt imun, pentru că… ţâţe.

Sunt unul din locurile mele de joacă preferate.

Dar am antrenament serios în combaterea acestei afecţiuni. Face parte din slujba mea să interacţionez cu publicul, aşa că nu pot să umblu dintr-o parte-n alta cu gura căscată, holbându-mă la busturi. Însă femeia asta o să-mi pună la încercare îndemânarea. Poartă un tricou alb decoltat. Pentru cei mai mulţi bărbaţi, asta-i o veritabilă kryptonită[2].

Se apleacă în faţă, ca să se asigure că am loc în primul rând la spectacolul pe care-l oferă. Arunc privirea-n jur în speranţa că Serena, femeia de la PR, care e gravidă, veşnic zâmbitoare, dar unsă cu toate alifiile, şi care se

2 Kryptonită — rocă din care era făcută planeta natală a lui Superman, Krypton, singurul material în prezenţa căruia devenea vulnerabil. {N.t.)

ocupă de serialul meu la postul Comedy Nation, se va întoarce repede din încă una dintre nenumăratele pauze de toaletă. E o adevărată profesionistă în a ţine la distanţă doamnele înfocate.

Ştiţi ceva? Nu mă plâng. Nu mă deranjează câtuşi de puţin că unele dintre telespectatoarele serialului devin un pic cam prea zburdalnice la astfel de evenimente. Nu mă supăr. Dar am senzaţia că asta n-ar trebui să se joace cu focul.

— Bună, îi spun cu un zâmbet Blondei Decolorate.

Interacţionează. Socializează. Face parte din job. Fii personajul principal al serialului de uriaş succes care zdrobeşte în acest moment nenorocita de concurenţă de la ora unsprezece noaptea – precum şi toate emisiunile care sunt difuzate mai devreme. Acest lucru îl încântă şi-n acelaşi timp îl face să turbeze pe şeful postului TV, dar asta-i altă poveste, pentru mai târziu.

Femeia îşi duce mâna la piept, încercând o tactică tradiţională de inducere a transei. Rezist cu stoicism.

— Sunt Samantha şi-ţi ador serialul, gângureşte. Am citit săptămâna trecută şi articolul despre tine din *Men's Health*. Am fost nespus de impresionată de dedicarea faţă de arta ta, dar şi faţă de corpul tău.

Articolul – fiind în *Mett's Health* – includea şi o poză cu mine la sală. Apoi îşi lasă privirea să se plimbe deloc subtil de-a lungul braţelor mele acoperite de tatuaje, peste pieptul meu şi… mă rog, hai să zicem lucrurilor pe nume: încearcă, practic, să se-mperecheze cu mine prin contact vizual chiar acolo, în librărie.

— Poţi să-mi spui „Dedicare", îi zic zâmbind şi-mi împing ochelarii în sus pe nas.

Mă nelinişteşte şi nu din cauza decolteului revărsat, ci mai degrabă pentru ce-a făcut în buzunar acum câteva minute, la coadă.

Se apleacă şi mai mult şi împinge cartea pe masă, către mine.

— Poţi să semnezi aici, dacă vrei, şopteşte Samantha, trecându-şi degetul peste decolteu.

Iau iute cartea.

— Mersi, dar cred că prima pagină e un loc excelent pentru asta.

— Ar trebui să-ţi pui şi numărul de telefon acolo, adaugă ea.

Semnez *Nick Hammer* şi-i întind cartea.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar adevărul e că habar n-am ce număr am, spun, ridicând inocent din umeri. Cine-şi mai aminteşte numere de telefon în ziua de azi? Chiar şi pe-al său?

Unde naiba e Serena? Sper că n-a născut la toaletă.

Samantha chicoteşte, apoi îşi trece o unghie lungă, roz, peste semnătura mea.

— *Hammer*[3], spune făcând pe sfioasa, lăsând cuvântul să i se rostogolească pe limbă. E numele tău adevărat, sau e felul în care-ţi alinţi…

Nu, nu, *nu*.

Retragerea.

Nu pot să fac asta. N-am de gând să joc Sinonime Obscene bazate pe numele meu cu Samantha, care e pe cale să-şi treacă unghiile alea ascuţite peste braţul meu.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Aţi scăpat cumva ceva pe jos?

Mă îndrept de spate la auzul vocii cunoscute – umor sec şi în acelaşi timp pură inocenţă.

Blonda tresare.

— Nu, spune cu o grimasă iritată, repezind-o pe interlocutoare. N-am scăpat nimic.

— Sunteţi sigură?

Tonul e tot, sută la sută, numai grijă sinceră.

Nu-mi pot stăpâni rânjetul care mi se lăţeşte pe faţă, fiindcă ştiu că femeia din spatele vocii pune ceva la cale.

Harper Holiday.

Păr roşu. Ochi albaştri. Faţă de înger nevinovat şi sexy, trup de prinţesă războinică – ninja dată naibii – şi o gură perfecţionată în arta replicilor sarcastice rostite impecabil, la momentul potrivit. Cu ea aş juca Sinonime Obscene, Antonime Obscene… Orice, numai obscen să fie.

---

3 Hammer — ciocan. (N. (.)

Harper păşeşte din spatele blondei de la coadă şi deschide palma:

— Fiindcă sunt aproape sigură că asta e verigheta dumneavoastră, spune cu ochii ăia albaştri plini de îngrijorare, în timp ce cu cealaltă mână ia verigheta de aur din palma ei şi-o întinde blondei pofticioase.

— Nu-i a mea, spune agresiv femeia, cu o voce din care a dispărut orice urmă de drăgălăşenie ispititoare.

Harper se pocneşte peste frunte cu cealaltă mână.

— Proastă mai sunt! Pe-a ta ai pus-o în buzunar acum câteva minute. Uite, chiar acolo.

Arată spre buzunarul drept al blondei şi, bineînţeles, zăresc acolo conturul a ceea ce pare să fie o verighetă. Exact asta bănuisem că făcuse când o văzusem la coadă. O ascunsese. Probabil că uitase că o avea pe deget şi-apoi a încercat s-o ascundă în ultima clipă.

Femeia măritată se albeşte la faţă.

Te-am prins.

— Asta – continuă Harper ridicând inelul în lumina becurilor din tavan – asta e cea pe care-o ţin la mine pentru astfel de situaţii.

Samantha susură javra *dracului* în barbă, se răsuceşte pe călcâie şi se-ndepărtează cu pas apăsat.

— Lectură plăcută, strigă după ea Harper, după care se uită la mine, îşi lasă capul într-o parte şi-mi aruncă un rânjet care spune *tocmai ţi-am salvat curul*.

Într-o imitaţie personală de admiratoare înfocată a lui Mister O, spune:

— Nick Hammer. Ăsta e numele tău adevărat?

Şi deodată, sper ca Serena să rămână la toaletă cât mai mult timp.

Capitolul 2

Numele meu de familie adevărat chiar *este* Hammer.

Tot timpul sunt întrebat asta. Toată lumea crede că e fals. De parcă ar fi nume de scenă sau pseudonim, sau numele meu de stripper de pe vremea când trudeam din

greu ca să-mi câştig pâinea.

Glumesc. N-am fost niciodată stripper.

Dar am avut norocul să nimeresc un nume de familie beton şi am avut şi mai mare noroc că m-am născut băiat, fiindcă, dacă aş fi fost fată, părinţii aveau de gând să mă boteze Sunshine[4]. Aşa, mama şi-a botezat brutăria Sunshine şi pe cei doi fii Wyatt şi Nick. Surioara noastră a apărut la vreo câţiva ani după brutărie, aşa că a scăpat şi ea ca prin urechile acului de numele hipiot, dar a moştenit categoric gena. Josie e un spirit liber.

Arăt spre inelul din mâna lui Harper:

— Ai dat, cumva, o fugă până-n Vegas în weekend şi te-ai măritat cu Penn? Stai! Sau te-ai luat cu Teller?[5]

— Nu. Cu Criss Angel[6], spune şi îndeasă inelul într-o poşetă roşie aşa de mare că ar putea servi drept adăpost pentru refugiaţi.

— Acuma, pe bune – de ce umbli cu o verighetă la tine?

— Ţi-aş spune, dar aş încălca Codul 563 din *Manualul secret al magicianului*, scris anume ca să ţină-n ceaţă muritori de rând ca tine.

Mă bat cu degetele-n piept şi clatin din cap:

— Ba, pardon. Nu sunt un simplu muritor. Hai, varsă tot.

Îşi pune o palmă făcută căuş într-o parte a gurii şi şopteşte tare, teatral:

— E falsă. Am luat-o ca să fac un truc de prestidigitaţie weekendul trecut, la o petrecere.

— Ţi-a ieşit?

Aprobă din cap şi buzele i se curbează într-un zâmbet larg:

— Brici! Am transformat ăsta în inelul lui Green Lantern[7]. Puştiul era în extaz.

— Normal. Apropo – spun arătând cu bărbia în

4 Sunshine (lb. engl.) — raza de soare. (N.t.)

5 Penn şi Teller — cuplu de magicieni celebri. (N.t.)

6 Celebru magician american. (N.t.)

7 Lanterna Verde — supererou de benzi desenate. (N.t.)

direcţia cucoanei de mult duse – mulţumesc. O clipă am crezut că poate-avea în buzunar un aparat de vibromasaj.

Face ochii mari.

— Ţi s-a întâmplat aşa ceva?

Fac semn că da, dându-mi ochii peste cap.

— O dată, la o întâlnire cu fanii.

— O fană s-a masturbat la coadă?

— Ori aşa, ori doar se ambala pentru mai târziu. Dar stai liniştită. Sunt cât se poate de bucuros că m-ai salvat şi de tactica ascunsului verighetei. Cred că s-ar putea să fii şi tu un supererou.

— Aia-s eu. Apar din neant şi salvez bărbaţi nevinovaţi de femei măritate cu bărbaţi periculoşi care-ar vrea să strivească forţa vitală din desenatori aflaţi la mare preţ în ochii publicului. Probabil c-o să vrei să mă scoţi la o cafea când o să-ţi spun că soţul ei are vreo trei metri, braţe cât ţevile de tun şi poartă pe mâini boxuri de alamă. L-am văzut în faţa librăriei când am venit.

— Nu cumva e şi organizator de lupte ilegale?

Aprobă din cap cu o mutră fals-serioasă.

— Da, el e. E Fiara. E numele lui de ring.

— E clar că-ţi sunt dator cu o cafea. Poate şi c-o felie de tort, ca să ştii cât de recunoscător îţi sunt că m-ai salvat de Fiară.

— Nu mă duce cu zăhărelul. Prăjiturile sunt pentru mine o experienţă religioasă.

Coboară vocea.

— Mi-a luat mult timp să mă hotărăsc dacă să folosesc trucul cu inelul sau să-i dau ăştia – spune şi bagă mâna-n geantă ca să scoată o pereche de ochelari de vedere mov – şi să-i sugerez să-i pună ca să ţi-o tragă mai bine din priviri.

Izbucnesc în râs.

— Sunt creaţi special pentru asta? Că dacă da, tare-aş vrea şi eu o pereche.

Ca să-i încerc cu tine.

Aprobă iar din cap.

— Se găsesc într-un magazin din East Village.

Trebuie comandaţi special, dar pot să-ţi fac o intrare, spune, apoi cotrobăie iar prin geantă.

Parcă e poşeta lui Hermione. Da, am citit toate cărţile cu *Harry Potter*. Doar e cea mai grozavă poveste spusă vreodată pe lume.

Scoate din geantă o copie a colecţiei mele şi-o pune pe masă.

— Poţi să o semnezi cu dedicaţie pentru Helena?

Când văd bonul în interiorul copertei, îi arunc o privire. A cumpărat-o aici.

— Harper, nu era nevoie să vii până aici ca să-ţi dau autograf pe o carte. Ţi-aş fi dat eu una.

Îmi face cu ochiul.

— Mă bucur că aflu că sunt pe lista VIP. Deocamdată, am o clientă care e îndrăgostită în secret de tine. Aşa că-i dau cartea semnată cadou.

— Transmite-i Hélènei salutări de la Mister Orgasm, spun în timp ce semnez.

Când ridic ochii, Harper are pe nas ochelarii mov.

Clipesc.

Să-nnebunesc. Arată al naibii de sexy cu ei. Ca ochelarist, îmi plac gagicile care poartă ochelari şi pe Harper n-am văzut-o niciodată să poarte până acum. N-o să vă mint: fantezia cu bibliotecara sexy arde viu în subsemnatul. Subsemnatul fiind eu şi visez la fustă conică, bluză albă, strâmtă, descheiată aţâţător, şi la Harper aplecată peste un pupitru, gata să-şi primească palme la fund fiindcă a aşezat greşit nişte cărţi pe raft.

Mă soarbe din priviri, aşa cum făcea femeia de la coadă, şi şopteşte pe ton neruşinat:

— Ce zici, Nick, funcţionează?

Categoric, dar tu nici n-ai nevoie de ochelari ca să mă faci să-mi doresc să mi-o tragi din priviri. În plus, îmi imaginez cum arăţi „îmbrăcată" doar cu ei.

Stai. Futu-i. Nu.

Cârpesc una celor 99, 99 de procente ale creierului meu care tocmai au gândit asta. Fiindcă Harper e sora celui mai bun prieten al meu. Şi Spencer mi-a promis deja

c-o să mă radă în cap şi-o să-mi vopsească sprâncenele dacă mă ating vreodată de ea. Nu că mi-ar fi frică de Spencer, dar îmi place mult părul meu. E şaten-deschis, des şi… păi bine, am să fiu cât se poate de sincer – aş putea face lejer reclamă la şampoane. Na. Am zis-o.

Dar nici n-am de gând să pun în practică vreuna din fanteziile nenorocite pe care le-am avut cu Harper, cu toate că aceea cu ea aplecată peste blatul de la bucătărie e deosebit de eficientă în ultimul timp. Deşi… nu-i prea corect faţă de fantezia cu ea în picioare la perete, nu?

Notă mentală: *De reintrodus în noaptea asta în rotaţie fantezia cu peretele*.

Dar să revenim la întrebarea ei despre ochelari.

— Brici, îi răspund, repetând expresia ei.

Îi scoate şi aruncă o privire în spate. Mai sunt câţiva fani care bat din picior şi-şi ţin la piept cărţile.

— Te-am acaparat prea mult timp. Ar trebui să plec.

— Stai. Aproape am terminat. Nu vrei să bem o cafea într-un sfert de oră? întreb, după care adaug repede: Ca răsplată pentru serviciile tale de salvare.

— Hmmm… Există vreun loc în oraşul ăsta unde se poate bea cafea?

Îşi bate bărbia cu degetul de parcă chiar cântăreşte întrebarea.

Oftez din greu, prinzându-mă în joc.

— Că bine zici. E foarte dificil să găseşti cafea. Nu e ca şi cum e la orice colţ de stradă sau aşa ceva…

Aprobă înţelegător din cap.

— De obicei trebuie s-o vânezi în lung şi-n lat. Poate să-ţi ia ore în şir.

Pocneşte din degete.

— Facem aşa: lasă-mă să văd ce pot face cu o hartă. Dacă reuşesc să găsesc o cană de cafea pe o rază de să zicem, douăzeci de metri în jurul librăriei, îţi trimit un mesaj cu locul respectiv.

— Recepţionat.

Mă salută milităreşte şi se răsuceşte pe călcâie şi jur că nu mă uit prea insistent după ea cât timp îşi croieşte

drum prin librărie spre ieşire. Bine, fie. Poate că mă holbez vreo trei – patru secunde la fundul ei. Cinci – maximum. Dar e un cur de senzaţie, aşa că ar fi păcat să nu mă bucur de privelişte.

Serena se întoarce, se instalează lângă mine la masă şi în următorul sfert de oră mă concentrez asupra fanilor mei – semnez, stau de vorbă, interacţionez şi socializez.

Când se termină evenimentul, verific să văd dacă am vreun mesaj de la Harper şi mi se umple inima de bucurie când găsesc unul. Trimit repede un răspuns, apoi o ajut pe Serena să strângă. O tipă directă, care a început să lucreze la serialul meu acum vreo doi ani, înainte să urce în vârful topurilor de audienţă.

— Te-ai descurcat foarte bine, scumpule. Iartă-mă că am lipsit o parte din eveniment, spune, răsucindu-şi părul negru cârlionţat şi prinzându-l cu un cleştişor.

Se ridică şi aruncă cariocile în poşetă, apoi se bate pe burtă.

— Jur că au fost câteva minute când am crezut că o să nasc în toaleta librăriei.

— Ce chestie! Şi eu m-am temut de acelaşi lucru. Dacă se întâmpla asta, aşa-i că puneai copilului numele meu?

— Nu. Dacă năşteam în toaletă, îl botezam Chiuvetă, spune, după care ridică un deget. A! Era cât pe ce să uit.

Aşa începe întotdeauna când are de transmis nişte cereri din partea şefului postului.

— Gino vrea să participi joi la un eveniment. E doar o mică petrecere de strângere de fonduri la o sală de bowling, dar vrea să fie prezente toate starurile postului.

— Sigur că mă duc, spun, luându-mi jacheta.

Păi, ce puteam să spun? Căcănar paranoic sau nu, Gino controlează intervalele orare ale postului şi vrea să nu uit că el mi-a descoperit benzile desenate pe net şi a decis să le transforme într-un serial de animaţie acum câţiva ani, când era în Departamentul Dezvoltare. Sunt recunoscător până la moarte că mi-a dat o şansă. Dar e şi ciudat de invidios, şi bănuiesc că asta e din cauză că, în

urmă cu mai mulţi ani, a creat un serial al lui, care a dispărut rapid din atenţia publicului şi niciun alt efort de a inventa un serial care să fie al lui nu a dat roade.

— Şi ştii cum stă treaba, spune închizând fermoarul poşetei şi pornind alături de mine printre rafturi, spre ieşire.

Recit regulile:

— Gino vrea să fiu şarmant, dar nu aşa de şarmant încât femeile să se dea la mine şi nu la el. Şi dacă sunt în echipa lui, trebuie să fiu maestru la popice, iar dacă nu, trebuie să cedez meciul, ca să câştige el. Fiindcă dacă nu-i fac jocul, cresc şansele să mi-o iau în freză la discuţiile de peste două săptămâni, pentru că la sfârşitul lunii are loc renegocierea contractului.

Îşi bate uşor nasul cu degetul.

— Perfectus.

— Aproape că ai crede că m-am obişnuit cu personalitatea lui complet instabilă.

Zâmbeşte.

— Ăsta-i şeful. Ştii că era obişnuit să fie centrul atenţiei până să apari tu. Ai toate calităţile într-un pachet complet şi asta-l bagă-n boală. Dar îţi sunt recunoscătoare că participi la evenimentele astea cu publicul.

Arunc o privire prin librăria plină de clienţi, dintre care unii tocmai au cumpărat colecţia mea de benzi de desenate. Mi s-a cerut să mă duc la bowling cu un director de televiziune, care e un nenorocit dement şi capricios, dar care-mi semnează statul de plată considerabil. Serialul meu rupe! întorc banii cu lopata, sunt scăldat în laude şi nici cu femeile nu stau deloc rău. E ceva ce le atrage la barba nerasă, tatuaje, ochelari şi păr şi la faptul că silueta mea cândva lungă şi slăbănoagă e acum bine îmbrăcată cu muşchi puternici, bine lucraţi.

Viaţa e frumoasă.

— Serena, te asigur că nu-i cine ştie ce corvoadă să merg la o petrecere. Faptul că directorul postului are un bizar complex de inferioritate faţă de mine e, practic, definiţia unei probleme de oameni sătui de prea mult bine.

— Nu, spune tăios când ajungem la intrarea librăriei. Ştii care e cu adevărat o problemă de oameni fără probleme? Zilele trecute m-am dus la magazinul de îngheţată Ben & Jerry şi-am luat o jumătate de kilogram pentru acasă. Voiam două arome: nucă de cocos în şapte straturi pentru mine şi şerbet de mango pentru soţior. Dar ştii ce s-a întâmplat?

Duc o mână la frunte ca un clarvăzător.

— N-aveau nucă de cocos în şapte straturi.

— Mai rău! spune, pocnindu-mă cu mâna-n piept de mă prăvălesc peste rafturile cu noile apariţii din cauza exuberanţei ei. Au uitat să pună o foaie de hârtie cerată între ele ca să separe aromele. Şerbetul de mango s-a scurs în nuca de cocos, spune bosumflată.

Mă încrunt.

— Asta-i chiar o tragedie. Mai că-mi doresc să nu fi ştiut niciodată de o asemenea oroare. Nu cred c-am să reuşesc să-mi mai scot imaginea asta din minte.

Şi cu asta, îmi iau rămas-bun de la Serena şi pornesc spre cafeneaua Peace of Cake, unde Harper îmi face cu mâna de la o masă din spate. Îmi citeşte cartea.

E urât din partea mea că-mi doresc să aibă încă pe nas ochelarii ăia?

Dar, cu sau fără ochelari, pur şi simplu mă dă gata.

Capitolul 3

Împărţim o felie de tort de ciocolată.

Da, ştiu cu ce seamănă chestia asta.

Seamănă a întâlnire.

Dar nu e. Pur şi simplu, feliile de la cafeneaua asta sunt uriaşe. N-ai nicio şansă să mănânci una de unul singur dacă n-ai fost cumva născut cu două compartimente stomacale pentru desert. Îmi plac deserturile, dar n-am decât un stomac.

Oricum, între noi nu se pune problema de aşa ceva. O cunosc pe Harper parcă de-o veşnicie, fiindcă de atâta timp e Spencer prietenul meu cel mai bun. Am mers toţi

trei la acelaşi liceu, dar Harper e cu trei ani mai mică decât mine, aşa că nu e ca şi cum mi-o frecam cu stânga cu gândul la ea când eu eram în an terminal şi ea boboc. Pe atunci nu mă gândeam niciodată la ea în felul ăsta.

Şi, oricum, eu sunt dreptaci.

În fine, acum, că ne apropiem amândoi de treizeci de ani şi locuim în New York City, din când în când ne mai petrecem timpul împreună. Poate şi mai mult de când Spencer s-a logodit; acum e mult mai puţin disponibil. Uneori, eu şi Harper mergem la film în weekend, iar în ultimul timp statul alături de ea în cinema îmi distrage total atenţia de la film.

Hai să spunem lucrurilor pe nume: Harper nu e sexy gen majoretă. Nu e sexy gen manechin de lenjerie Victoria's Secret.

E genul de excentrică sexy. Tocilară sexy. Genul de sexy la care fantazează pasionaţii de jocuri video. Face kickboxing ca să se menţină în formă, participă foarte competitiv la jocurile noastre de softball şi ştie foarte bine din ce casă ar face parte la Hogwarts. E o Astropul şi da, mi se pare supersexy că n-a ales Ochi-de-şoim sau Cercetaşii cum face de obicei toată lumea, ci a ales casa cunoscută pentru loialitate.

Şi mai e şi magician, să mor eu! Asta e meseria ei. Gagica-şi plăteşte facturile din iuţeala mâinii şi neatenţia spectatorului.

Asta-i cam cea mai sexy profesie din lume – mai sexy decât cea de barman, decât cea de manechin, decât cea de star rock. Poate nu mai sexy decât cea de bibliotecară, totuşi.

Jur că până acum câteva luni nu aveam asemenea gânduri. Până într-o zi din vara trecută, când m-a rugat s-o ajut să se răzbune pe frate-său pentru o chestie pe care i-o făcuse cu ani în urmă. Ca să i-o plătească, ne-am prefăcut că ne-o punem în timpul antrenamentului de softball.

Eu mi-am scos cămaşa, ea şi-a trecut mâinile în jos pe pieptul meu, iar restul e istorie. În ziua aia, în Central Park, cele 99, 99 de procente ale creierului meu au început

să se gândească la ea în felul acesta.

Uitaţi care-i treaba: sunt bărbat. Chiar e atât de simplu. Nu suntem complicaţi şi oricine încearcă să ne scoată de complecşi mănâncă rahat. Nu că n-am fi capabili de sentimente evoluate, emoţii şi toate bălăriile alea. Dar când e vorba de femei, nu e nevoie de prea mult ca să ni se aprindă sau să ni se stingă beculeţul.

Iar în cazul lui Harper, în ziua aceea mi s-a aprins ditamai farul.

Fac eforturi ca să mă concentrez la conversaţia uşoară cu ea, în loc să trec în revistă tipurile de lenjerie intimă pe care le-ar putea purta în clipa asta, mai ales că văd un milimetru de bretea neagră satinată la marginea puloverului ei cu anchior. Mă străduiesc să nu-mi imaginez cum arată restul acelui veşmânt sexy.

Prea târziu. Mi-l imaginez chiar acum şi văd în mintea mea cum dantela îi îmbrăţişează carnea, iar aia e o minunăţie de imagine. Mulţumesc, creierule, că nu te fereşti niciodată s-o iei pe calea aia. Dar acum trebuie să mă concentrez la discuţie.

Arăt spre tortul în care săpăm amândoi cu furculiţele:

— Pe o scară de la unu la zece, ce notă ai da tortului ăstuia?

Cu furculiţa oprită în aer, se uită fix în tavan.

— Extaz mistic.

— Nu cred că e pe scara aia.

— Ţi-am spus că prăjiturile sunt pentru mine o experienţă religioasă.

— Atunci asta chiar că e demnă de-o sculare din morţi.

— *Sculare*. Ai spus sculare, spune cu o mutră foarte serioasă.

— Adevărul e că spun deseori cuvântul ăsta.

Mă las pe spătar şi păstrez un ton firesc.

— Ştiu.

Ridică din sprâncene şi şopteşte:

— Îţi savuram cartea până să vii. E teribil de

porcoasă.

O spune de parcă ar fi vreun secret. De parcă tocmai a aflat pentru prima dată că desenele mele sunt un festival al neruşinării.

— Dar ce vreau eu, de fapt, să ştiu, Nick Hammer – spune ea, rostindu-mi numele cu o senzualitate de care blonda din librărie n-ar fi în stare nici în o mie de ani –, e de unde te inspiri.

Nu cred că vrei să ştii, Harper.

Mă prefac că studiez prăjitura.

— Cred că ăştia au pus ceva în tortul ăsta.

Ia încă o gură şi face cu ochiul:

— Îhî. Deliciu de să-ţi lingi degetele. Asta au pus.

Fir-ar să fie! Ce v-am spus? E mortală. Din cauza fazelor ăstora mi-e din ce în ce mai greu să nu mă gândesc cum o fi la pat. O ţine permanent într-un fel de miştocăreală verbală, care e flirt, dar nu chiar flirt. Rezultatul final? Eu sunt mâţa, iar ea ţine în mână laserul. Alerg după punctul roşu, dar nu-i prind niciodată. Faptul că sunt necuplat nu mă ajută deloc. N-am absolut nimic împotriva aventurilor de-o noapte, dar nu prea sunt genul cuplajelor pasagere, ci mai degrabă al relaţiilor monogame în serie, deşi nu m-am îndrăgostit niciodată de cineva cu care-am fost monogam în serie, şi aici o includ şi pe ultima femeie, care acum e în Italia şi lucrează la o carte.

Aşadar, sunt sută la sută disponibil, sunt profund interesat de femeia care stă în faţa mea, dar n-am cum s-o am, sub nicio formă.

Iau o gură de cafea, iar ea întinde mâna după cana cu ciocolată fierbinte. Din moment ce nu pot să mă holbez tot timpul la buzele ei puse pe marginea cănii, încep să mă uit în jur. Rafturile de la tejghea sunt pline de prăjituri care arată fantastic, iar un meniu scris cu creta pe o tablă înşiră arome de-ţi lasă gura apă, alături de opţiunile obişnuite de cafea. Peace of Cake e plină. Mesele de lemn sunt de-a dreptul înţesate cu amestecul obişnuit de locuitori ai cartierului Upper East Side: mame, taţi şi copii mici, alături de tineri de douăzeci şi ceva de ani şi de cupluri.

— Deci? Câte au fost? arată Harper cu capul în direcţia librăriei.

— Câte ce? Cărţi vândute?

Clatină din cap:

— Câte s-au dat la tine?

Încep să râd, dar nu-i răspund.

— Ei, hai, insistă ea, bătând darabana cu degetele pe masă. Un tip arătos ca tine? Centrul atenţiei? Trebuie să fi primit propuneri de la… câte? Din două-n două?

Descrierea ei mă face să ciulesc urechile. Precum şi alte părţi ale corpului. Dar, vedeţi voi, nu spune *tip arătos* ca un fel de avans. O spune de parcă ar fi un fapt general recunoscut. Şi de aceea nu reuşesc s-o descifrez. Habar n-am dacă în ziua aia din parc mintea ei a făcut un viraj şi-a ieşit din Prieteneşti ca să intre şi ea în Oraşul Gândurilor Indecente.

— Nu, nu din două-n două, răspund.

— Atunci din două-n… *trei*? întreabă, şi iar mă face să râd cu felul în care foloseşte cuvintele, de parcă *din două-n trei* ar fi o expresie uzuală.

— Tot ce-o să-ţi spun e că ai fost o pavăză excelentă când am avut nevoie de tine.

Pocnesc din degete:

— Chiar! Ce idee mi-a venit! Am un eveniment peste vreo două zile.

Îi dau detaliile pe care le-am primit de la Serena şi-o pun la curent cu problemele bizare de gelozie pe care le are şeful meu.

— Dar Gino tot vrea să vin la eveniment, aşa că ar fi bine să vii cu mine.

— Pe post de pavăză? Ca să nu se dea la tine femeile? întreabă, mai luând o gură de tort.

— În general nu se aruncă dacă eşti cu o prietenă.

Gesticulează cu furculiţa de la ea la mine şi-napoi:

— Şi ar trebui să mă prefac că e o întâlnire?

O spune de parcă ar fi cea mai mare absurditate pe care-a auzit-o în viaţa ei, ceea ce-mi spune c-ar trebui să încetez să mă mai amăgesc cu gândul că Harper Holiday

îşi va mai trece vreodată mâinile peste pieptul meu. N-are niciun motiv să afle că acum câteva săptămâni am desenat chipul ei aşa cum mi-am închipuit că ar arăta în momentul orgasmului. Ce? Ce-am făcut aşa de rău? Doar asta e meseria mea. Nu-i chiar aşa ciudat. Şi oricum am şters fişierul. Mă prosteam şi eu la calculator, jur.

— Aşa cum s-au prefăcut Spencer şi Charlotte, adaugă, de parcă aş putea uita şiretlicul lor, mai ales că a funcţionat în felul său, din moment ce au nunta peste două săptămâni.

— Nu, ar fi penibil să facem acelaşi lucru, spun, înfigând furculiţa în ciocolată ca să mai iau o îmbucătură. Ar fi ca şi cum un scriitor de romane romantice ar folosi aceeaşi stilistică două romane la rând.

Sprânceana aia sceptică a ei saltă iar în sus:

— De unde ştii tu de stiluri?

— Scriu un serial.

Mă rog, *îl desenez şi-l scriu*, dar aţi prins voi ideea.

— Serialul tău e o parodie animată a unui supererou obscen. Şi totuşi eşti *chiar* aşa de familiarizat cu stilistica romanelor siropoase?

— Am avut acum câteva luni o relaţie cu o scriitoare de romane siropoase.

— Cum a fost?

— Ăăă… a fost ca oricare altă relaţie, răspund inexpresiv.

Dă ochii peste cap:

— Nu. Voia să-ncerce cu tine?

Încep să râd, încântat la culme de îndrăzneala ei:

— Te referi la scenele acelea, Harper?

Aprobă din cap şi mai ia o înghiţitură de băutură.

Aprob şi eu din cap:

— Voia.

— Şi ai făcut-o? întreabă pe ton scăldat în curiozitate, punând cana pe masă.

— Îhî.

— Uau. Şi când i-ai citit cartea a fost ca şi cum ţi-ar fi pus viaţa pe tavă în văzul tuturor?

— Aia nu e încă lansată. Cred că e următoarea.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a terminat, spun ridicând din umeri.

Nu sunt supărat din cauza asta. Ne-am simţit bine în cele câteva luni cât am fost împreună.

— De ce?

Fiindcă ne-am distrat şi nimic mai mult. Şi fiindcă J. Cameron – ăsta e pseudonimul ei literar – e obsedată de munca ei. Ficţiunea e lumea ei. De aceea şi pentru că s-a cărat în Italia.

— A plecat la Florenţa. Cred că acţiunea următoarei ei cărţi are loc acolo, îi spun lui Harper.

— Iar eu abia aştept să o citesc pe aia pentru care – pune ghilimele în aer, cu degetele – *ai ajutat-o* să se documenteze.

— Poate că n-o să-ţi spun niciodată sub ce nume scrie.

— Îl scot eu de la tine, spune cât eu sorb din cafea. Scrie, cumva, scene de-alea de prost gust în care tipul îi spune fetei c-o iubeşte în timp ce e în ea sau imediat după aia?

Mai că o împroşc cu cafea în faţă când mă apucă râsul.

— Zău dacă am habar dacă scenele alea sunt sau nu de prost-gust. Nu citesc romane siropoase.

— Poate c-ar trebui. Unele sunt supersexy, spune cu o sclipire cunoscătoare în ochi, după care redirecţionează conversaţia înapoi spre subiectul în discuţie. Aşa, evenimentul. Stai să văd dacă am înţeles bine. Vrei să fac echipă cu tine ca să te ajut cu şeful tău, care e aşa de tembel că nu e-n stare să se obişnuiască cu gândul că eşti mai masculin ca el şi fiindcă atragi femeile cum atrage nectarul păsăricile flămânde?

Ah, fir-ar a naibii, tare mi-aş dori să nu rostească cuvântul ăla aşa de aproape de uzina de gânduri porcoase din ţeasta mea.

— Ei, n-aş prea spune că aşa stau lucrurile.

Harper arată cu degetul în direcţia librăriei:

— După cât de fierbinte îşi dorea femeia aia din librărie să sară pe tine, bănuiesc că femeile se dau tot timpul la tine, spune, iar eu aş părea un căcănar îngâmfat dacă aş spune adevărul.

Da. Mi se întâmplă într-o dementă, dar n-a fost întotdeauna ca azi. Odată cu succesul vine şi un interes crescut din partea femeilor şi un interest crescut nu doar pentru mine, ci şi pentru proprietăţile mele. Mă refer la cele verzi, din portofel, nu la cele anatomice, deşi le plac şi acelea.

În loc de răspuns, ridic dintr-un umăr. Ea zâmbeşte.

— Bine, Nick, vin cu tine. Şi după aia, când am nevoie de ceva, îţi cer să-mi faci şi tu o favoare. S-a făcut?

— Îmi convine-aşa.

Se întinde spre tort, îşi înmoaie degetul în glazură, îl duce la gură şi-l linge. Vai, Doamne. Vai, fir-ar a naibii. De ce mă torturează în halul ăsta? Bine că stau, în pana mea, jos. Nu e cazul să afle ea că în ultimul timp e unul din ingredientele combinaţiei care-mi provoacă instantaneu o erecţie – e suficient să adauge doar un comentariu cu subtext neintenţionat seducător, pe care nu ştiu cum să-i interpretez, şi ia instantaneu poziţie de drepţi.

— Uite! E Incredibila Anna!

Harper suceşte iute capul în direcţia vocii mici care-i strigă numele de scenă. Nu-şi dă numele adevărat la petrecerile copiilor la care lucrează. Pentru ei, e Incredibila Anna. Spune că-i e mai uşor să ţină legătura pe Facebook cu prietenii ei din facultate dacă nu menţionează la profil cu ce se ocupă.

Pe faţă i se întinde un zâmbet imens şi sare din scaun, se apleacă şi salută o fetiţă cu păr şaten ciufulit şi o constelaţie de pistrui pe nas. Harper îşi pune arătătorul pe buze şi şopteşte:

— Închide ochii.

Fetiţa o ascultă, iar când Harper îi spune să-i deschidă la loc după două secunde, scoate de după urechea puştoaicei o bancnotă de un dolar, atent împăturită. Puştoaicei îi cade falca pe podea. O să vă stric

surpriza: cât fetiţa avea ochii închişi, Harper a scos bancnota din buzunar.

— Dar stai aşa, spune Harper cu vocea ei de magician, după care mâna ei stângă trece prin spatele celeilalte urechi a fetei şi apare cu o altă bancnotă, de data asta împăturită în formă de avion.

OK, pe asta habar n-am cum a făcut-o.

— Eşti grozavă! spune copila, căzută toată în admiraţie, după care se uită-n sus la tatăl ei, iar ochii lui Harper îi urmează exemplul.

Tatăl e înalt şi solid şi am bănuiala că, dacă e neînsurat, iar lipsa verighetei pare să confirme ipoteza, dă lovitura cu femeile în mod regulat. Nu, nu-i găsesc atrăgător fiindcă nu sunt atras de bărbaţi. Dar, pur şi simplu, îţi dai seama că un tip arată bine dacă e clona lui Chris Hemsworth. Harper se ridică şi se clatină pe picioare. Întinde mâna ca să se sprijine de masă.

— Uuu… ăăă… aaa…

Ce Doamne iartă-mă…?

Mă îndrept în scaun, curios la culme, în timp ce Harper încearcă să vorbească o limbă necunoscută.

A, stai aşa, de fapt încearcă să spună *bună ziua* şi nu-i iese.

— Bună, Anna, spune tipul.

Apoi coboară vocea şi şopteşte de parcă numele ei real ar fi secretul lor special:

— Harper.

Şi să mor dacă nu sună de parcă-i face plăcere să-i rostească numele. Futu-i. Clona lui Hemsworth o place.

Harper deschide iar gura. Dintre buzele alea frumoase iese ceva ce aduce a *Buuuăâăăuuaaa*, *Simon*.

— Ce faci? Locul ăsta e grozav, nu crezi? întreabă el.

Cred, dar nu bag mâna-n foc, că ea spune *da*. Sau ar putea fi *bleah*, având în vedere criza ei declanşată brusc de Nu-mi-amintesenicinunnenorocit-de-cuvânt-din-limba-engleză.

— Hayden de-abia aşteaptă petrecerea ei de peste trei săptămâni. Numără zilele şi vorbeşte şi acum despre

scamatoriile pe care le-ai făcut luna trecută, când a împlinit Carly cinci ani.

Harper îşi îndreaptă din nou atenţia spre Hayden:

— Aşa-i că te-ai distrat? Ţi-a plăcut când am ghicit care era cartea ta secretă? Sau când am reuşit să levitez? întreabă ea, iar darul vorbirii i-a revenit complet când vorbeşte cu copilul.

— Mi-a plăcut tare cartea secretă! Da! O vreau şi eu pe asta la petrecerea mea!

— O să ai parte de tot ce am mai bun în repertoriu.

Simon aruncă o privire în direcţia mea şi-şi drege glasul. Îmi face scurt din mână, ca-ntre bărbaţi, iar Harper se-nroşeşte şi spune:

— A, scuze, el e prietenul meu, Mister Orgasm.

Tăcere. Se coboară, pur şi simplu, peste tot localul, de parcă cineva a spart un pahar şi toţi suntem nevoiţi să ne uităm la rămăşiţele de pe podea.

S-o vezi pe Harper vorbind cu tipul ăsta e ca un accident oribil de maşină. E îngrozitor şi în acelaşi timp fascinant.

Duce mâna la gură, apoi se strânge cu degetele de rădăcina nasului, îmbujorându-se. Gafa ei îl face pe Simon să râdă, iar Hayden chicoteşte văzând scena, poate pentru că i se pare amuzant s-o vadă pe Harper făcându-se de culoarea maşinii pompierilor. Eu sunt gata să iau o găleată de pop-corn şi să continui să mă uit la spectacol, fiindcă e absolut fascinant să văd că Harper habar n-are să interacţioneze cu un tip care-o place.

— Pardon, Nick, reuşeşte ea să rostească gâtuit. El e Nick. L-am salvat de Fiară.

Simon ridică o sprânceană:

— Fiară?

Mă ridic:

— Un tip înfricoşător care organizează lupte ilegale. Sau poate că zilele astea e şeful unei bande de motociclişti. Oricum, e înspăimântător, spun cutremurându-mă, după care întind mâna:

— Nick Hammer. Îmi pare bine.

— Simon, spune el. Iar ea e fiica mea, Hayden.

Îi salut puştoaica.

Harper îşi îndoaie degetul mare către mine, uitându-se la Simon. Vorbirea pare să-i fi revenit la un nivel apropiat de normal.

— E cel mai bun prieten al fratelui meu. Ceea ce înseamnă că e total inaccesibil.

Ahaaa…

Se complică lucrurile. Lui Harper îi place mult de tipul ăsta dacă ţine să-i dea de înţeles că e disponibilă.

— Am reţinut, spune Simon, zâmbind. Îţi dau un telefon şi poate ne vedem ca să pregătim petrecerea. Să vorbim despre scamatorii şi una-alta.

După un rămas bun stângaci, Simon îşi duce fiica la singura masă liberă, din partea cealaltă a localului. Mă uit ţintă la Harper. Nu mă pot abţine. Trebuie s-o zgândăr pe tema asta. În plus, o să mă ajute să nu mă mai gândesc la cum arată goală.

— Îţi place de el, aşa-i?

Oftează, distrusă:

— E chiar aşa de evident? şopteşte.

— Nu, spun cu indulgenţă. Mă rog, oarecum. N-a fost chiar ca şi cum ai fi ţinut deasupra capului o pancartă pe care scria „îmi placi de mor”.

Îşi lasă capul în jos.

— Câh. Sunt aşa o…

Dar nu termină propoziţia, fiindcă parada de momente penibile revine în forţă când Harper îşi lasă fruntea să-i cadă în palmă, ceea ce-i face cotul să alunece pe masă, propulsându-i ciocolata fierbinte direct spre…

Mine.

Exact.

Trei secunde mai târziu, tricoul meu gri preferat, cu Hobbes[8] pe el, e plin de lapte călduţ şi resturi de frişcă.

— Să-mi curme cineva suferinţa, se jeleşte ea, cu obrazul pe masă şi cu degetul la tâmplă, făcându-se că apasă pe-un trăgaci.

8 Personaj de benzi desenate. (N.t.)

— Noroc că e zi de spălat rufe, spun gândindu-mă *sigur e un moment în toată povestea asta în care Mister Orgasm salvează situaţia*.

Îşi ridică faţa.

— Eşti sigur că vrei să ieşi cu mine în lume?

Aprob din cap cu o mişcare exagerată şi trag de tricoul meu pătat de ciocolată:

— Practic, tocmai ai bătut în cuie tovărăşia noastră, Prinţesa Stângăciilor ce eşti.

Capitolul 4

Harper îşi roteşte braţul drept în spate, îl proiectează într-un arc în faţă şi lansează bila de patru kile roz-bombon. Într-o linie dreaptă pur şi simplu superbă, bila goneşte pe pista luminată de becuri pâlpâitoare argintii, iar eu îmi ţin respiraţia până pocneşte trei popice.

Nu-mi place deloc să fac asta, dar mă rog în gând ca asta să fie toată paguba.

Dar nu e. Încă două popice se clatină şi-apoi capitulează.

Ţin pumnii celorlalte, ca să nu cedeze şi ele.

Ghinion. Încă trei se răstoarnă, iar apoi una din ele le loveşte şi pe ultimele două.

Şi toate sunt la podea.

Harper îşi aruncă braţele-n aer şi loveşte cu pumnul în aer. A doua ei lovitură perfectă în seara asta, pe lângă una care-a lăsat doar o popică în picioare. Futu-i, futu-i, futu-i. Echipa ei e periculos de aproape de a înfrânge echipa lui Gino. Mă uit la el pe furiş. Are braţele încrucişate la piept, buzele formează o dungă subţire ca lama de cuţit, iar din ochi i-au mai rămas doar două fante. Cocoţat pe scaunul portocaliu din plastic de lângă ecranul cu scorurile, îmi aruncă o scurtă uitătură urâtă, de parcă e vina mea că am lăsat-o să doboare toate popicele dintr-o lovitură. Serena îşi face apariţia, iar el zâmbeşte vesel când ea îi pune mâna pe umăr şi-i şopteşte ceva. Probabil că-i aminteşte să zâmbească pentru fotograful companiei,

din moment ce urmează să posteze pozele astea pe contul de Instagram al postului Comedy Nation.

Îmi îndrept din nou atenţia spre Harper. Ochii ei albaştri sclipesc şi sunt plini de vioiciune, ia ea e teribil de încântată de ceva anume. Se îndreaptă spre mine ca să ia o nouă bilă. N-ar trebui să fiu surprins că e as la popice. Pun pariu că rupe tot şi la biliard. Probabil că la darts nimereşte centrul ţintei de fiecare dată. La naiba, sunt aproape sigur că poate schimba singură un cauciuc.

Ei, aia e o imagine a dracului de aţâţătoare.

Of, futu-i.

Proastă idee am avut să mă apuc de speculat în legătură cu talentele ei la reparat maşini, fiindcă în timp ce se îndreaptă ţanţoş spre mine, mintea mea desenează o imagine a lui Harper în rol de mecanic auto, roşcată şi senzuală, îmbrăcată în blugi tăiaţi superscurţi şi un maiou alb întins peste piept, cu dâre sexy de unsoare pe picioare. Nu ştiu de ce, dar femeile au obligaţia să poarte blugi superscurţi în orice fantezie cu gagici pe post de mecanici auto. Face parte din regulamentul bărbaţilor şi nu poţi să te abaţi de la el. Nu că mi-aş dori. Regula există dintr-un motiv bine întemeiat: ţinuta e a dracului de excitantă.

— M-ai văzut? întreabă, strălucind de bucurie.

Mă ia în braţe ca să sărbătorim victoria, iar eu alung rapid fantezia apărută din neant, ca să nu fie chiar aşa de evident că în clipa asta mi se scoală din cauza ei. Dar acuma pe bune, ar arăta al naibii de bine meşterind la motorul meu.

Ironia e că nici măcar n-am maşină.

— Nu mi-ai spus că eşti campioană la bowling, şoptesc din colţul gurii în timp ce-o iau şi eu în braţe.

Fiindcă… ei, bine, ea a început şi am o senzaţie fantastică s-o simt aşa, cuibărită în mine.

— Neee, nu sunt chiar aşa de bună, spune dezlipindu-se de mine şi punând astfel capăt acelui scurt moment intim.

Îi arunc pieziş o privire insistentă în timp ce ea se uită în maşinăria care huruie şi scoate bilele de bowling

adunate de pe piste.

— A fost a doua ta lovitură de punctaj maxim pe seara asta, îi amintesc. Eşti o mică escroacă. Ai ţinut pentru tine acest mic detaliu.

Ridică jucăuşă din umeri:

— Fetele trebuie să aibă secretele lor.

Şi al naibii să fiu dacă nu vreau să le aflu pe toate ale ei.

— Aşa o fi, spun, după care cobor vocea şi mai mult, cu toate că ar fi greu să audă cineva vreun cuvânt prin melodia trupei Go-Go care urlă din sistemul de sunet al sălii. Dar dacă o să continui să rupi tot, sunt, practic, un om mort când o să vină vremea negocierilor.

Îşi trânteşte palma peste gură.

— Aoleu, şopteşte printre degete. Chiar aşa de aproape suntem de victorie? Am fost aşa de ocupată să nu mă ţin scai de tine că aproape am uitat.

Ridică privirea o fracţiune de secundă spre şatena minionă parcată lângă Gino. O cheamă Franci. Lucrează în departamentul de promovare şi, ca de obicei, poartă o fustă care se termină fix sub vintre. Când am ajuns aici în seara asta, s-a îndreptat alene spre mine, după care a făcut rapid stânga-mprejur când a zărit-o pe Harper în preajma mea. Acum se dă la Gino, ceea ce e perfect, fiindcă el o să creadă că m-a întrecut şi în privinţa asta. Dar n-are idee că eu sunt ăla care râde la urmă. Acum câteva luni, Franci a încercat să mă găsească pe Tinder. În loc de asta, l-a găsit pe frate-meu, Wyatt, fiindcă eu nu sunt pe Tinder. Wyatt e un tâmplar devenit constructor de succes, cu o afacere care creşte fulminant şi se pare că ea a fost deosebit de mulţumită de… sculele lui. Cel puţin aşa mi-a spus el. I-am zis că era PMI (Prea Multă Informaţie), dar fratele meu e însăşi întruchiparea acestui fenomen.

Când maşinăria scuipă bila, o iau eu, o duc la piept şi-o cuprind cu palmele. Cobor vocea:

— Mi-e ciudă că trebuie să te rog asta, dar vreau să ratezi următoarea aruncare.

Umerii i se pleoştesc.

— Pe bune?

— O să înnebunească dacă-l facem zob. Vrea ca echipa lui să câştige şi să adune cei mai mulţi bani pentru scopuri caritabile. Vrea ca poza lui să fie cea care-o să fie trimisă la toate revistele din domeniu.

Oftează din toţi rărunchii:

— S-o ratez dinadins, ca la Campionatul Mondial de baseball din 1919?

Aprob din cap:

— Fă-o la fel cum a făcut-o echipa White Sox.

Se încruntă:

— Asta mă îndurerează.

— Ştiu. Dar dau de băut tot restul vieţii… şi tort tot restul vieţii, bine?

Dă hotărâtă din cap şi întinde mâinile după bila din braţele mele. O fracţiune de secundă, degetele ei ating în treacăt pânza cămăşii mele simple, pe care-o port scoasă din pantaloni şi cu mânecile suflecate. Poate că e doar imaginaţia mea, dar am senzaţia că degetele ei zăbovesc pe pectoralii mei mai mult decât e necesar.

Fac ceea ce-ar face orice bărbat normal la cap: strâng bila mai tare, ca s-o fac să se apropie mai mult. Ceea ce face şi da, vârfurile degetelor ei mă ating, fără urmă de îndoială.

Noroc că pot să ţin bila asta la piept foarte mult timp. Toată noaptea, dacă am noroc.

— Nick, şopteşte rugător şi felul în care vocea îi devine moale şi delicată când îmi rosteşte numele îmi provoacă o plăcere nebună.

Aud inflexiunea aceea şi, instantaneu, imaginaţia mea o completează cu tot ce ar putea urma după numele meu: *mai vreau*, *mai tare*, *te rog*, *acum*, *da*, *da*, *da*.

— Îmi dai, te rog, bila? Nu pot s-o dau în bară la următoarea aruncare fără ea.

Clipesc şi-i dau bila.

Mă sprijin de maşinăria care returnează bilele şi mă uit cum se duce spre capătul pistei, duce bila la piept şi împinge braţul în spate. Face câţiva paşi iuţi şi-apoi îi dă

drumul. Mă crispez, fiindcă arată la fel de sigură pe fiecare mişcare ca atunci când a dat lovitura perfectă.

Dar fata ştie ce face. Braţul i se roteşte doar puţin mai larg, iar globul roz se rostogoleşte o secundă drept, apoi coteşte şi, în scurt timp, ajunge în şanţul de lângă pistă.

Murmur un *bravo* pe muteşte, deşi e mai mare păcatul c-am rugat-o să renunţe la victorie. Nu mă îndoiesc c-ar aduna şi mai multe puncte şi asta ar face-o pară senzaţională. În seara asta arată demenţial, în blugii ei bleumarin strâmţi, pulover verde cu mov în carouri şi pantofi de bowling albi cu roşu. Are părul răsucit şi ridicat, cu toate şuviţele alea roşii mătăsoase sus, în creştet. Gâtul ei e lung şi elegant şi am sentimentul că acolo, ca peste tot, pielea ei are un gust fenomenal. Mă întreb dacă i-ar plăcea sărutări moi, lungi, de-a lungul gâtului, de-a curmezişul coloanei de sub bărbie şi-n sus, până la ureche. Dacă ar geme şi ar suspina şi s-ar lipi de mine, iar trupul ei ar cerşi şi mai multă plăcere.

Hotărăsc că i-ar plăcea la nebunie, fiindcă aş săruta-o aşa de bine, că s-ar topi. Ar vrea mult mai mult şi eu i-aş oferi, şi-aş face-o să se simtă bine în toate felurile posibile, să-şi piardă minţile de plăcere. Aş trasa cu limba o potecă între ţâţele ei, în jos, peste pântece, până la nasturele blugilor. O singură mişcare iute şi-ar fi descheiaţi. I-aş scoate de pe ea în mai puţin de două secunde, apoi degetele mele agile i-ar trage chiloţii în jos…

Se-ntoarce şi pocneşte din degete cu un gest care spune *of*, *fir-ar să fie*, iar eu pun ¡capăt fanteziei extrem de vii, de excitante, de promiţătoare, mai repede decât mi-ar lua să şterg istoricul de navigare din browserul meu de internet. Se îndreaptă agale înapoi spre mine, faţa ei exprimând regretul cuvenit. Gino zâmbeşte, un rânjet şmecher care-i rămâne pe chip până ce echipa lui ajunge să câştige, datorită faptului că Harper ratează intenţionat ultimele aruncări. Fotograful pe care l-a angajat îi face o poză lui Gino, cu părul lui creţ, ochii negri şi silueta solidă, iar apoi acesta se îndreaptă spre mine.

— Ai jucat bine, Nick, spune ipocrit, făcând pe prietenosul. Poate ai mai mult noroc data viitoare.

Îmi dă un pumn în umăr de parcă suntem amici de-o viaţă.

— Dar ştii ceva? Măcar te pricepi să scrii serialul.

— Să sperăm că sunt mai bun la scris decât la bowling, spun, servindu-i replica exact aşa cum îi place, cu o tonă de pupat în fund ca garnitură.

Râde tare, ca o gorilă. Apoi Gino o observă pe Harper, aflată vreo doi metri mai încolo, verificându-şi telefonul în poşetă.

— Mmmmm, roşcatele, spune pe un ton de parcă suge nişte carne suculentă de pe os. Sunt focoase şi bătăioase.

Îmi încleştez pumnii fără să vreau. Dar până să apuc să-i spun „Ţine-ţi gura, primată păroasă”, Harper se întoarce şi ne orbeşte pe amândoi cu zâmbetul ei superb. E magie pură. E ceea ce-i dă pe spate pe copii şi cucereşte inimile părinţilor care o angajează cu luni înainte pentru petreceri. E larg, carismatic şi absolut uluitor.

— Ei, bună! Ai jucat foarte bine, spune Gino, întinzându-i mâna.

Ea i-o strânge şi îmi propun în minte să-i amintesc să se spele bine de tot pe mâini după ce plecăm. Poate chiar să folosească câteva doze zdravene de gel antibacterian. Futu-i, la cum îi strânge ăsta mâna, o să ne trebuiască o cameră de decontaminare.

— Mulţumesc mult. Dar, sincer, tu eşti pur şi simplu fantastic, îi spune cu ochi plini de adoraţie. Eşti un adversar deosebit de tenace.

Îmi vine s-o sărut când o aud.

— Ei, mă flatezi, spune el, fluturând o mână.

— Te asigur că nu e vorba de complimente când cineva rupe pistele ca tine, spune ea, după care saltă un pic, sexy, dintr-un umăr.

Şi asta a fost lovitura de graţie, stimaţi telespectatori. Gino îi ciuguleşte din palmă. Se-ntoarce spre mine şi-arată cu degetul mare spre Harper:

— Îmi place de ea, Hammer. Merită păstrată.

— Cu siguranţă, confirm şi eu.

Când plecăm, Harper mă apucă de braţ şi-mi strânge bicepsul.

Am braţe puternice. N-o spun ca să mă dau mare. Chiar le am, datorită fidelităţii mele faţă de sport şi poate a dependenţei mele de beneficiile pe care mi le aduce. Mâna ei îmi cuprinde braţul stâng şi, uite-aşa, orele petrecute la sală se dovedesc în clipa asta cu adevărat folositoare.

— Am fost suficient de linguşitoare?

— Zici că ai masterat în linguşeală.

Ridică repetat din sprâncene şi trecem pe lângă automatul de gustări către garderoba unde ne-am lăsat pantofii. Mă mai strânge o dată.

— Apropo, ai braţe bine lucrate.

Apoi îmi dă drumul, iar eu sunt tentat să mă opresc la automat ca să cumpăr un ou cu surprize, poate găsesc în el un inel cu decodor, ceva care să mă ajute să descifrez ce naiba vrea să spună cu remarcile astea, pe jumătate flirt, pe jumătate nu. A fost „ai braţe bine lucrate” un compliment sau doar o observaţie generală? însemna că voia să-şi treacă unghiile peste ele în timp ce mă sprijin în ele deasupra ei sau deoarece credea c-aş putea fi de ajutor pentru, să zicem, mutatul unei măsuţe grele de la ea de acasă?

Mai că saltă în pasul ştrengarului în faţa mea până la tejgheaua garderobei.

— Nu uita, acuma îmi eşti şi tu dator cu o partidă de bowling, Nick Hammer. Vreau să-mi acorzi revanşa.

— S-a făcut, spun, fiindcă măcar *revanşă* înseamnă *mai mult timp* şi asta e tot ce-mi doresc mai tare.

Se apleacă să-şi dezlege şireturile, iar când se ridică trânteşte pe tejghea pantofii de bowling.

— Ei, salut! spune şi i se luminează faţa.

— Harper Holiday!

E clar că tipul din spatele tejghelei o cunoaşte. Are părul negru, dinţi drepţi şi ochi căprui pe care nu şi-i poate

dezlipi de Harper.

Dumnezeule mare, există vreun bărbat în Manhattan care să n-o dorească?

— Salut, Jason, ce faci? Nu te-am mai văzut de…

— De când am terminat liceul, completează el zâmbind în timp ce-i ia pantofii.

— El e prietenul meu, Nick, spune ea şi mă strânge din nou de braţ. A fost şi el tot la Şcoala Pregătitoare Carlton. Dar era în ultimul an când noi eram boboci.

— Ei, salut! Te ţin minte. Făceai tot timpul benzi desenate, aplecat peste un caiet, spune zâmbind larg şi întinzându-mi tenişii Converse.

— Da, ăla sunt, spun şi sper să lase baltă subiectul.

Nu c-aş fi urât liceul. Nici pe departe, fiindcă pur şi simplu nu sunt genul ăla care poartă pică. Şi, sincer să fiu, faptul că eram tipul ăla tăcut nu e nicidecum cea mai crudă soartă. Aveam o mulţime de prieteni. Dar eram o nulitate totală în privinţa fetelor.

— Erau marfă chestiile alea ale tale, adaugă el, iar eu mă îndrept de umeri şi-i mulţumesc.

Până la urmă, tipul ăsta nu-i chiar aşa de nasol.

— Habar n-aveam că lucrezi aici, spune Harper.

El întinde braţele şi arată în jur:

— Tot timpul. E sala mea. Micul meu petic de proprietate.

— Pe bune? Tu eşti şefia Neon Lanes? întreabă ea pe ton extrem de impresionat, în timp ce-şi pune ghetele scurte pe care i le-a înapoiat el, iar eu termin cu legatul şireturilor.

— Proprietar şi angajat.

Bate cu degetul în tejghea.

— Fac câte puţin din toate. Să treci pe la mine data viitoare când vii. Şi, auzi? Eşti pe Facebook?

— Da.

— Caută-mă. Să ne împrietenim. Hai să mai stăm de vorbă, spune el.

Când ne îndepărtăm mă uit lung la ea.

— Sper că-ţi dai seama că te place.

— Ce?! întreabă de parcă tocmai i-am dat vestea că pe Jupiter trăiesc maimuţe.

— Da. Te place.

— Eşti nebun, clatină ea din cap.

— Eşti de groază, Harper. Uneori jur că eşti ruptă de realitate. E adorabil, să mor eu, îi spun.

Apoi, fiindcă am venit ca prieteni şi plecăm ca prieteni, dar în caz că ne-ar putea privi ceilalţi nesimţiţi care-o doresc, îmi pun braţul pe umerii ei.

— Pe bune, Nick, de ce spui aşa ceva?

O trag un pic mai aproape de mine, iar ea mă lasă.

— Prinţesă Fraierică, o să-ţi ţin imediat un curs rapid despre toate lucrurile care trec pe lângă tine fără să le observi.

Capitolul 5

Ocupăm două scaune în Speakeasy, o cârciumă beton din Midtown. Barmaniţa, Julia, împinge spre noi două suporturi de pahare şi ne ia comanda.

Julia e măritată cu tipul care deţine firma de avocatură pe care-o folosesc pentru toate contractele mele. Adică cu Clay Nichols. El conduce afacerea şi e, practic, cel mai temerar avocat specializat in showbiz din Manhattan. Văru-său, Tyler, i s-a alăturat recent. Şi Tyler e o fiară şi se ocupă de chestiunile mele de zi cu zi. E categoric tipul pe care-l vreau de partea mea la negocierile cu Gino.

Julia îmi toarnă o bere Imperial Stout şi apoi prepară băutura comandată de Harper, care se face cu tequila şi suc acidulat de lămâie.

— Şi vine imediat şi un Long-Distance Lover pentru prietena ta, spune făcându-ne amândurora cu ochiul, iar eu îi întind cardul de credit.

Julia scutură capul şi-mpinge bucata de plastic înapoi spre mine.

— Banii tăi nu sunt acceptaţi aici, frumosule.

— Te rog. Insist, spun, încercând din nou.

Mă ţintuieşte cu o privire intimidantă.

— De parcă ţi-ar merge cu mine faza cu *insist*. Asta e regula: niciun client al firmei Nichols and Nichols nu va plăti vreodată aici pentru băutură. Hai, distracţie plăcută cu drăgălaşa ta prietenă roşcată, spune, după care îi oferă lui Harper cocteilul. Sper să-ţi placă. Apropo, îmi place de mor părul tău, spune şi faza tare e că nu mă deranjează comentariul Juliei despre roşcată.

Ea a menţionat culoarea părului lui Harper ca pe-un compliment, fiindcă şi părul ei are aceeaşi nuanţă, pe când Gino a pomenit-o într-un fel scârbos, de Neanderthal înapoiat. Cam cum sună tot ce-i iese pe gură.

— Mulţumesc, spune Harper, trecându-şi mâna prin plete.

Şi-a desfăcut părul când am plecat de la sala de bowling.

— Şi mie-mi place al tău.

— E adevărat ce se spune, că roşcatele se distrează mai bine. Aşa că fă bine şi distrează-te, spune ea, punându-şi mâna pe braţul lui Harper, apoi se duce să servească un alt grup de clienţi.

Harper se uită la mine cu o privire surprinsă:

— E foarte prietenoasă.

Duce băutura la gură şi soarbe o duşcă zdravănă. Cască ochii şi arată spre pahar în timp ce înghite:

— Şi face şi băuturi bune! Chestia asta e grozavă.

— Nu degeaba e barmaniţă multipremiată. La Speakeasy au cele mai bune băuturi. Numai să nu-i spui lui frate-tău că suntem aici, glumesc, fiindcă Spencer şi Charlotte au trei baruri în Manhattan.

Se face că-şi trage fermoarul peste buze:

— Secretul nostru e în siguranţă, şopteşte şi, de cum îi ies vorbele pe gură, mă trezesc că mă întreb dacă vom avea vreodată şi alte secrete, cum ar fi despre ce ne dorim, ce ne înnebuneşte, ce ne excită în întuneric şi dacă răspunsurile ei la toate astea se potrivesc cu ale mele.

— Apropo, m-am descurcat ca scut uman în seara asta?

— Ai fost cea mai tare, îi spun şi apoi sorb o lungă duşcă din berea mea.

Să mor eu, şi berile sunt fenomenale aici!

— Ce-ai să faci dăţile următoare? Avansurile din partea femeilor vin cam fără oprire. Parcă e atracţie la foc automat.

— Ei, hai, o opresc, punându-i mâna pe genunchi. Râde ciob de oală spartă.

Arcuieşte o sprânceană:

— Adică?

— De la Simon până la Jason, e clar că bărbaţii fac coadă la tine.

Scutură din cap şi-mi aruncă privirea care înseamnă oriunde pe planetă *ce-ai fumat, frate*? apoi spune:

— Ce, Doamne iartă-mă, tot spui acolo?

Mă holbez la ea:

— Pe bune?

— Pe bune, ce?

Ridic o mână de parcă vreau să opresc circulaţia:

— Tu nu-ţi dai seama că Jason e atras de tine? Ţi-am spus şi la sala de bowling. La fel şi tăticul Simon, clona lui Hemsworth.

Îngustează ochii:

— Nu prea cred.

Aprob frenetic din cap:

— Ba eu *ştiu*.

Clatină din cap, la fel de hotărâtă:

— Nici gând.

— O, ba da, Prinţesă Ochelari-de-Cal. Jason te place. Era evident.

— Nu, asta e evident, spune Harper şi ridică mâna stângă, îndoaie degetul mare la jumătate şi apoi se preface că-i îndepărtează prima falangă cu mâna cealaltă, numai că o face atât de prost, încât e evident.

— Stai aşa! Deci nu ţi-ai smuls de-adevăratelea jumătate din deget?

Ridică toate cele zece degete:

— Nu! Uluitoare chestie, nu? încă le am pe toate!

— Şi la fel de uluitor e faptul că nu-ţi dai seama că fostul tău coleg Jason „acceptă-mi prietenia pe Facebook” te place.

Îşi ia băutura, ridică din umeri şi dă pe gât câteva înghiţituri.

Şi-atunci îmi dau seama că buimăceala lui Harper legată de sexul opus acţionează pe două planuri: nu ştie cum să se poarte în preajma tipilor care o plac şi totodată habar n-are când tipii sunt atraşi de ea.

În mod egoist, pentru mine asta e o descoperire absolut fantastică, fiindcă înseamnă că am mână liberă să continui să mă gândesc la cum arată goală, sub mine, peste mine, dându-şi drumul pentru mine, iar ea habar n-o să aibă. Având în vedere că mă gândesc la trupul ei gol o cantitate exagerată de timp – de exemplu, acum două secunde mintea mea deviase şi mă întrebam ce culoare – or avea chiloţii de pe ea – ăsta e un lucru foarte bun.

Mai ales că următorul pas care vine în mod natural e să visez cu ochii deschişi c-o dezbrac de chiloţii roz-deschis pe care am decis că-i poartă.

Dar mi-e dragă Harper şi-mi dau seama că această mică lipsă de dexteritate în tot ce ţine de bărbaţi va deveni o mare problemă pentru ea, la un moment dat. Şi, având în vedere că sunt tare săritor când o doamnă are o problemă, i-o spun pe şleau:

— Unu – da, Jason e atras de tine. Doi – la fel şi Simon. Şi sunt dispus să jur pe mâna mea stângă că Simon ţi-a dat deja SMS după ziua aia, când m-ai făcut leoarcă de sos de ciocolată.

Îmi oferă un zâmbet mic, smerit.

— Ai reuşit să-i scoţi din tricou?

— Încă n-am spălat rufe. Am rămas fără detergent.

— Se găseşte în magazine.

— Da. Aşa e. Dar nu-ţi imagina că poţi abate conversaţia.

Ridic mâna stângă.

— Şi să nu-ţi imaginezi că dacă mi-am pus la bătaie mâna cu care nu desenez înseamnă că nu sunt sută la sută

sigur că Simon hai-să-discutăm-despre-petrecere ţi-a dat mesaj. Ţin foarte mult la amândouă mâinile mele.

— Bine, spune pufnind, de parcă o costă ceva. Mi-a dat mesaj azi, mai devreme.

— Sunt uimit de mine însumi. Ce-a zis?

Bagă mâna în poşetă, scoate telefonul şi-mi arată mesajul.

Salut. Sper că ai o săptămână grozavă. Mi-aş dori mult să ne întâlnim ca să vorbim de petrecere. Când poţi ieşi la o cafea?

— Q.e.d.

— Şi ce dovedeşte asta?

— Bine. Hai să te întreb ceva: te întâlneşti în mod regulat cu părinţii ca să vorbiţi despre petrecerile la care lucrezi?

— Nu prea des, răspunde rapid.

— Ai putea, de exemplu, să pui la punct prin telefon planurile pentru ziua micuţei Hayden?

— Normal.

Pocnesc tejgheaua barului cu palma:

— Tipul vrea să te vadă în persoană fiindcă îi place să te *vadă*. Arăt spre ochii mei, apoi spre ea:

— Îi place să se uite la tine.

— Ahaaa, spune ea când se prinde ce vreau să spun.

E fascinant, parcă mă uit la unul din filmuleţele alea cu mânji care învaţă să stea în picioare pentru prima dată. Îşi duce degetele la frunte şi mimează o explozie:

— Mi-a crăpat capu'!

Stai să vezi când o vedea ce alte revelaţii mistice despre mintea – dacă-i putem spune aşa – masculină pot să-i ofer.

— Hai să mai facem un test. Ai Facebook pe telefon?

— Normal.

— Deschide-l, făcând cu mâna un gest circular.

Ea dă clic pe simbolul albastru:

— Aşa, după ce să mă uit?

— După noi cereri de prietenie. Jason de la sala de bowling. Îţi garantez că e acolo.

Rulează ecranul în jos şi clipeşte surprinsă:

— Poţi să faci asta şi cu numerele de la loterie?

Împung cu degetul spre telefon, ignorând mica ei ironie drăgălaşă.

— Tipul vrea să intre în contact cu tine pentru că… – îmi las vocea să se piardă în suspans şi mă asigur că se uită-n ochii mei când termin fraza – vrea să *ia contact* cu tine.

— Fiindcă am auzit că potul la următoarea extragere e uriaş şi…

I-o retez:

— Ce i-ai spus lui Simon când i-ai răspuns la mesaj?

Oftează, clatină capul şi strâmbă colţul gurii. Aşteaptă o clipă înainte să vorbească, de parcă încearcă să se gândească la ce să spună, poate caută următoarea replică sarcastică. Dar cuvintele pe care le alege sunt simple.

— Aici e buba, Nick.

De data asta nici sarcasm, nici tachinare, nu e nimic neclar în tonul ei. E doar sinceră şi emoţionată.

— Care-i buba? întreb cu blândeţe.

— Nu ştiu ce să-i spun, zice ridicând dintr-un umăr. Mi-e mult mai uşor să-mi bag un creion în nas şi să-i fac să apară şi să iasă din ureche decât să-mi dau seama ce să scriu.

— Stai aşa! Poi să-ţi bagi un creion în nas?

Dă din cap entuziasmată:

— Vrei să vezi?

Dintr-un fel de fascinaţie bolnavă, aş cam vrea. Dar nu acum.

— Altă dată, doar dacă n-ai la tine un Blackwing.

— Ce-i ăla?

— E creionul care-mi place mai mult decât oricare altul din lume. Dar hai să ne concentrăm la o singură problemă. Dă-mi voie să te ghidez. Spui: *Sigur, mi-ar plăcea. Eşti liber vineri la cinci*?

Tresare:

— Prea greu.

— Să spui asta?

Trage adânc aer în piept, de parcă-şi ia inima-n dinţi ca să spună ceva dificil:

— OK, uite care-i treaba. N-are sens să mă prefac faţă de tine. Ai văzut deja ce se întâmplă când îmi place cineva. Nu pot vorbi. Nu pot grăi. Dacă reuşesc să articulez câteva cuvinte, sunt ridicol de nelalocul lor. Chiar dacă i-aş trimite un mesaj, n-aş şti cum să mă port vineri, la ora cinci.

Of, fir-ar să fie, felul în care spune asta e aşa de dulce şi aşa de trist în acelaşi timp, că mai că mi-e milă de ea şi mai că-mi vine să-i spun că e aşa de a naibii de mişto, că nu contează. Dar *contează*, *ăsta e adevărul*. Fiindcă dacă nu poate trece peste inabilitatea ei de a vorbi în preajma tipilor pe care-i place, s-ar putea să ajungă să ducă o viaţă singuratică.

Îmi trag taburetul mai aproape:

— Dar înţelegi femeile. Ai ştiut ce punea la cale femeia aia de la librărie.

Dă ochii peste cap:

— Nevasta Fiarei nu era tocmai subtilă. Dar da, îmi înţeleg limba maternă. Bărbaţii sunt ăia care mă lasă perplexă.

— Pe cuvântul tău că tu chiar nu ai habar ce să spui sau să faci când eşti cu un tip? întreb blând.

Mă ţintuieşte cu privirea:

— Sunt magician, Nick. Merg la petreceri de copii. Lucrez cu mame. Nu cunosc niciodată bărbaţi. Simon e excepţia, pentru că e tată singur, iar asta e ceva rar. Nu cunosc nici cele mai elementare lucruri despre ritualurile de împerechere şi acuplare ale masculului american. Am aproape douăzeci şi şase de ani şi faptul că ţi-am atins braţele vara trecută în Central Park ca să-i fac o farsă lui frate-meu a fost punctul culminant al vieţii mele sexuale din ultimul mileniu.

Îmi vine să mă împăunez şi să-i ofer din nou braţele ca să le atingă, fiindcă, din orgoliu, mă concentrez pe ceea ce a spus despre mine. Apoi îmi dau seama ce-am auzit.

Punctul culminant al vieţii ei sexuale din ultimul mileniu?

Dar înainte să apuce să dea detalii despre starea de satisfacţie sexuală, sau, mai degrabă a lipsei sale curente, ochii ei albaştri trădează o urmă de tristeţe şi îşi fereşte privirea.

— Serios? întreb încet, încercând să asimilez enormitatea unei secete aşa de lungi. Trebuie să fie un coşmar.

Se uită iar la mine şi ridică din umeri, aproape înfrântă. Expresia ei pare resemnată, de parcă a acceptat inevitabilul.

— Îhî, spune cu un zâmbet mâhnit. Ăsta-i adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.

— N-ai fost cu nimeni, în niciun fel, de foarte mult timp?

— Sunt foarte apropiată de iPhone-ul meu şi sunt incredibil de intimă cu perna mea. Să nu spui nimănui. Dar da, sunt singură în marele oraş de când m-am mutat înapoi aici, după colegiu.

Oftează adânc, apoi îşi îndreaptă umerii.

— Dar asta e, Nick. Meseria de magician nu e tocmai propice găsirii unui partener. E un compromis pe care trebuie să-i accept.

— De ce te trage slujba înapoi?

Ridică degetele şi începe să enumere pe ele:

— În primul rând, de câte ori ajung să fac noi cunoştinţe, de obicei primul lucru pe care-l vor e să le arăt scamatorii. Văd în mine un magician, nu o femeie, spune cu bărbia ridicată, cu toate că vorbele ei au un subînţeles mai grav. În al doilea rând, cu toate că fac din când în când şi câte un eveniment corporatist, marea majoritate a oamenilor cu care interacţionez sunt mame şi copii. Iar în al treilea rând, realitatea e că, prin natura meseriei mele, petrec o groază de timp singură. În faţa oglinzii. Exersând scamatorii, spune, punctând fiecare propoziţie cu o pauză. Dacă vrei să ştii de ce abia am fost în stare să leg două vorbe acum câteva zile, poftim.

Îmi pică fisa. Harper e extraordinar de sarcastică,

lucru pe care-l ador, fiindcă sarcasmul e pentru mine ca a doua limbă maternă. Dar pun pariu că faza asta – natura solitară a vieţii ei – e motivul pentru care sarcasmul ei e aşa de impecabil şi rafinat. E o armură protectoare, care-o apără. îl foloseşte cu regularitate, întrebuinţându-l serios în fiecare zi, ca să păzească o inimă însingurată.

— Asta-i cam nasol, spun, fiindcă e greu când meseria pe care-o iubeşti îţi stă în cale. Eu am norocul să fiu în industria divertismentului.

Fac mereu cunoştinţă cu femei. Dar dacă mi-aş petrece tot timpul acasă, desenând, cum făceam în liceu, probabil că aş cunoaşte cel mai bine programul TV de sâmbătă seara. Însă aşa habar n-am ce e la televizor şi prefer de o mie de ori o carieră ca a mea, cu o latură socială, fiindcă, ei bine, îmi plac oamenii.

— E-n regulă, spune ea, fluturând o mână de parcă ar face ca toată singurătatea ei să dispară ca prin minune. Îmi place la nebunie slujba mea. Dacă din cauza ei e mai greu să-mi găsesc pe cineva, atunci ăsta e preţul pe care trebuie să-i plătesc.

— Dar de ce e neapărat nevoie să fie aşa? De ce trebuie să se excludă reciproc? Nu cred că e nevoie să fii singuratică.

— N-am spus că sunt singuratică, mă corectează ea, dar tonul ei e defensiv.

Apoi surâsul ei se luminează.

— Dar ştii ceva? în locul unei conexiuni profunde cu sexul opus, eu am parte de bagheta mea magică.

— Depinde la ce fel de baghetă magică te referi, o tachinez eu.

Începe să râdă, apoi şopteşte tare, teatral:

— Poaaate că exact la asta m-am referit.

Uau. A făcut, cumva, din nou un comentariu obscen? Şi uite-aşa, într-o clipă, mă întreb ce anume face ea singură în apartamentul ei, noaptea târziu.

— Câte viteze are bagheta ta magică?

— Cincizeci, spune, ridicând cu subînţeles din sprâncene. Şi se poate şi mai rău decât să ajung acasă şi

să mă cuibăresc cu un pachet de cărţi şi o *foarte puternică* baghetă magică, nu? Mai ales acum, că am amintirea bicepşilor tăi ca să-mi ţină de urât. Şi crede-mă, e o amintire tare frumoasă.

Mi se usucă gâtul. Îmi iau foc oasele. Fata asta şi insinuările ei or să-mi omoare şi ultimele celule nervoase neobsedate de sex. Încerc să îndrug un răspuns, dar deocamdată creierul meu e setat exclusiv pe vizual, ocupat să şi-o imagineze pe Harper şi bagheta ei magică *foarte puternică*.

— Am o idee, şopteşte ea ademenitor şi să mor eu dacă nu-mi sare scula în poziţie de drepţi mai rapid ca niciodată.

Tocmai a vorbit despre braţele mele; e clar că are planuri mari cu mine ca să pun capăt lungii ei secete. Vrea mai mult decât cincizeci de viteze şi eu pot să-i ofer asta, fără nicio problemă.

*Da, Harper, absolut, poţi să mă călăreşti cât vrei, iar eu o să-ţi provoc zece mii de orgasme înainte ca eu să am măcar unul. F*iindcă *ăsta e genul de amant care sunt*: *generos şi darnic şi mi-ar plăcea la nebunie să te prezint limbii mele, ca să-ţi pot face chestii care-ţi vor întoarce lumea cu susu-njos şi te vor face să implori şi mai mult. Ce zici de răspunsul ăsta*?

Se pare că am uitat momentan de statutul ei de intangibilă, fiindcă numai la gândul ideii lui Harper, posibilităţile care-mi vâjâie prin cap mă înnebunesc, deşi ea nici n-a apucat s-o spună. Dar o s-o facă. Cu siguranţă o să-mi ceară să-i ofer nişte îndelung aşteptată tăvăleală, iar singurul răspuns la asta e la *mine sau la tine*?

— Spune.

— Păi, mai ştii că îmi eşti oarecum dator?

Vai, futu-i, zău dacă nu sunt mai mult decât gata să-mi plătesc datoriile. Hai să începem cu tine călare pe faţa mea, ce zici?

— Îţi sunt dator de două ori, dacă nu mă-nşel, spun, fiindcă nu vreau să uite cât de multe sunt dispus să fac în cursul acestei însărcinări.

— O dată pentru m-ai salvat de admiratoarea cu gheare şi dragonul cu respiraţie de foc cu care era măritată şi apoi fiindcă în seara asta mi-ai făcut viaţa cu şeful meu mai uşoară.

Frumoasă demonstraţie matematică, Hammer. Tocmai te-ai făcut cu două ture în caruselul fetei după care băleşti.

— Bine-atunci, spune, cu un zâmbet larg răspândit pe chipul ei superb. Deci te bagi?

Sunt gata.

— Absolut.

Pocneşte din palme.

— O să fii meditatorul meu şi-o să-mi dai lecţii de cum să mă port cu bărbaţii?

Capitolul 6

Ahaaa. Hai să călcăm frâna cât mă reorientez. Fiindcă creierul meu gonea cu viteza luminii într-o direcţie, iar al ei virase în alta. N-am să vă mint, calculasem frenetic cine stă mai aproape şi dacă ne-ar duce acolo cel mai repede un taxi, un Über sau un sprint scurt. Fiindcă teleportarea nu e o opţiune viabilă, îmi zbârnâie telefonul. îl iau şi deschid mesajele, sperând că asta mă va ajuta să redirecţionez tot sângele care acum goneşte într-o singură direcţie, la sud de ecuator.

Mă plictisesc. Charlotte e în oraş cu Kristen şi la televizor nu e nimic bun. Ai chef de-o bere?

Uau! A funcţionat. Nu ştiu asasin de erecţie mai eficient decât un mesaj de la fratele fetei căreia vrei să i-o tragi. Dar Spencer nu aşteaptă să-i răspund imediat, aşa că-i ignor, închid soneria telefonului şi-l bag în buzunar.

— Vrei să te învăţ cum să te descurci cu bărbaţii?

Aprobă din cap şi zâmbeşte.

— Te pricepi la asta. Cunoşti femeile. Ştii să citeşti bărbaţii, înţelegi toate lucrurile care pe mine mă zăpăcesc total.

— Vrei să fiu Cyrano al tău?

— Nu e nevoie să vii cu mine la întâlniri şi să-mi şopteşti din boscheţi ce să spun, dar, având în vedere că replica mea obişnuită pentru spart gheaţa e „vrei să mă vezi cum îmi bag un creion în nas” şi că nu ştiu nici măcar ce să-i răspund lui Simon, cred că suntem amândoi de acord că am nevoie de un pic de ajutor, spune şi ridică degetul mare şi arătătorul ca să arate un milimetru de spaţiu, ca să se ia singură peste picior.

Arunc o privire spre tavan, cântărindu-i cererea. Pe de-o parte, n-o pot lăsa să umble de-mpiedicată prin New York, atât de total de nepregătită pentru a purta o conversaţie. Pe de altă parte, e sora lui Spencer.

— Ştiu că e o cerere ciudată, spune, făcându-şi de lucru cu şerveţelul, iar vorbele ei poartă în ele o urmă de îngrijorare. Dar n-ar trebui să fie prea ciudat, nu? Fiindcă ştiu că nu sunt genul tău.

Hopa! Mă încrunt buimăcit.

— Poftim?

— Păi, de obicei ieşi cu femei mai în vârstă, nu?

Şi adevărul e că… are dreptate. Poate nu de obicei şi sigur nu tot timpul, dar J. Cameron era cu zece ani mai mare, iar femeia cu care-am fost înaintea ei era o directoare din industria divertismentului trecută de treizeci şi cinci de ani. Iar în anul doi de colegiu am avut o iubită din ultimul an. Dacă stau să mă gândesc, femeia care mi-a răpit virginitatea era cu cinci ani mai mare ca mine.

Aha, şi uite cum se conturează tiparul de comportament.

Bine. Se pare că toată lumea ştie că apreciez nu doar femeile de vârsta mea, ci şi pe cele care sunt ca vinul bun. Daţi-mi, însă, voie să spun că una din cele mai bune modalităţi de a învăţa ce le place femeilor în pat e să ai iubite mai mari ca tine. Femeile alea ştiu să comunice. Te învaţă, îţi spun să te mişti mai repede, mai tare, mai încet, mai tandru, acolo, aşa, da, da, exact acolo, futu-i.

Poate că Harper are dreptate, dar îmi vine să-i spun că doar pentru că am avut iubite mai în vârstă nu-nseamnă

că pe ea n-o plac. Însă nu are rost să spun asta, fiindcă ea nu are aceleaşi sentimente faţă de mine. Dacă ar avea, ar fi la fel de bâlbâită şi cu limba împleticită în faţa mea cum era cu Simon.

Şi futu-i. Acest crud adevăr mă izbeşte ca un pian căzut din cer. O fi Harper intangibilă, dar tot vreau să mă dorească. Dar nu e cazul, însă vrea s-o ajut. Îmi îndrept umerii şi mă concentrez pe acel premiu de consolare.

— Şi Nick – continuă ea pe un ton vulnerabil, complet despuiat de acel strat de umor pe care-l mânuieşte cu atâta măiestrie – nu am la cine altcineva să apelez. Nu-mi pot ruga una din prietene să mă ajute, fiindcă or să-mi spună toate că n-am nicio problemă şi că sunt grozavă. Dar ţi se pare o rugăminte prea bizară?

Vocea i se ridică, de parcă are emoţii în privinţa răspunsului meu. Amestecul acela de emoţie şi speranţă din întrebarea ei îmi întăreşte impresia că rugămintea ei n-are legătură cu a găsi cu cine să şi-o tragă sau cu a pune mâna pe un iubit sexy. E mai degrabă legată de dorinţa ei de a învăţa să construiască o conexiune cu o altă fiinţă umană.

Sora celui mai bun prieten sau nu, Harper are nevoie de ajutor, iar eu sunt singurul căruia nu se jenează să-i ceară ajutorul.

— Nu e bizară. Şi răspunsul meu e da. O să te ajut să înveţi cum să te porţi cu bărbaţii.

— Mulţumesc.

Îşi lasă mâna pe antebraţul meu şi mă strânge.

— Dar vreau să-mi promiţi că n-o să-i spui lui Spencer că ţi-am cerut ajutorul. Ar face mişto de mine tot restul vieţii.

— Promit, spun şi n-am nicio urmă de remuşcare că-i ţin în neştiinţă în chestiunea asta.

Nici prin cap nu-mi trece să-i spun că devin maestrul soră-sii într-ale amorului.

— Atunci spune-mi ce să-i zic lui Simon. Poate să fie asta prima mea lecţie? întreabă ea îndreptându-se în scaun, nerăbdătoare să înveţe.

Îmi întind gâtul stânga-dreapta, îmi suflec mânecile şi intru direct în postura de antrenor. Cine ştie? Poate dac-o ghidez prin hăţişul aventurilor cu alţi bărbaţi o să mă vindec de dorinţa de a-mi petrece timpul dezbrăcat alături de ea. Nimic nu poate risipi dorinţa mai rapid decât conştiinţa faptului că ea vrea pe altcineva, nu? Asta o să fie exact ce-mi trebuie ca să mi-o scot o dată pentru totdeauna din cap. Amândoi vom avea de câştigat.

— De fapt, prima ta lecţie este că trebuie să-i amâni vreo săptămână. Nu eşti încă pregătită să-i vezi. Te tulbură prea tare. Mai întâi trebuie să înveţi pe pielea altcuiva cum se trag sforile.

Pare nedumerită.

— Bine. Dar pe cine?

— Pe Jason. Te place.

— Dar eu nu-i plac în felul ăla.

— Şi mai bine.

— Deci ar trebui să învăţ pe el cum se trag sforile, chiar dacă nu-i plac în felul ăla?

Aprob din cap:

— Sigur. S-ar putea să ajungi să-i placi. Când eşti cu el nu eşti Prinţesa Stângăciilor. O să fie un antrenament bun.

Ridică o sprânceană. Nu mă pot abţine şi mă aplec ca să-mi trec un deget peste ea şi s-o aşez înapoi la locul ei.

— Nu ridica sprânceana la mine. Ai nevoie de antrenament serios, iar Jason e perfect, ÎI placi ca prieten, aşa că, deocamdată, asta e de ajuns. N-o să te las să-i duci cu zăhărelul prea mult. Promit, da?

— Dacă spui tu.

— Spun. Crede-mă. N-o să ne batem joc de el. Doar o să-ţi exersezi îndemânarea la… conversaţie, spun diplomat.

Începe să râdă şi inspiră adânc:

— Atunci, hai să conversăm.

— Fă cum îţi spun. Deschide Facebookul.

Îşi ia telefonul şi deschide aplicaţia.

— Acceptă-i cererea de prietenie.

Dă din cap şi-şi trece degetul mare pe ecran.

— Gata.

— Acum scrie-i pe pagină.

Inspiră iar şi aprobă scurt din cap.

— Ce să spun?

— Mi-a părut aşa de bine să te văd. Semnul exclamării.

Scrie, postează şi întoarce telefonul spre mine, ca un elev mândru care-i arată profesorului tema.

O bat pe umăr:

— Bravo! Acum, dacă am calculat corect – spun prefăcându-mă că mă uit la un ceas inexistent de la mână – o să primeşti un mesaj de la el în aproximativ douăzeci de minute.

Las pe tejghea o bancnotă de douăzeci – bacşiş pentru Julia – şi ieşim în noaptea caldă de octombrie.

— Frumoasă seară. Te conduc acasă, spun.

— Perfect.

Douăzeci de minute mai târziu cotim pe strada ei şi e pe punctul să se izbească de un tip înalt, îmbrăcat într-un tricou al Universităţii Columbia, care râde de ceva ce-i spune amicul lui cu cioc. O apuc de cot şi-o smucesc lângă mine înainte ca tipul să dea peste ea.

— Ah, scuză-mă!

Scuza vine de la tipul cu tricoul, care e cam cât mine de înalt.

— Nici nu te-am văzut. Iartă-mă.

— Nu-i nimic, spune Harper cu un mic zâmbet.

Braţul meu e încă în jurul ei.

Tipul îşi îndreaptă privirea spre mine, se încruntă, apoi arată cu degetul spre faţa mea. Pe chip i se aşterne treptat o expresie de recunoaştere.

— Ia, stai… stai aşa… eşti…

Prietenul lui intervine, cu un imens zâmbet de adoraţie copilărească lăţindu-i-se pe faţă:

— Mister Orgasm.

— Eu sunt ăla, spun firesc.

— Vai de capu’ meu! Serialul tău e meseriaş rău, spune tipul înalt. Am fost la o întâlnire cu fanii pe care-ai

avut-o acum vreo doi ani.

Frate, ţi-am urmărit serialul de pe vremea când era doar benzi desenate online.

Cu mâna liberă ne ciocnim pumnii.

— Ce-mi place să aud asta.

— Nu-mi vine să cred că ne-am întâlnit, pur şi simplu, pe stradă, prin oraş. Te-aş ruga să-mi dai un autograf pe tricou, dar ar fi penibil, aşa că hai să ne facem că n-am zis aşa ceva, dar să ştii că eşti cel mai tare, spune şi mai că ţopăie de bucurie.

— De acord, spune şi prietenul lui.

— E super, străluceşte de mândrie Harper, alăturându-se şi ea corului lăudătorilor.

— Sunteţi meserie, fraţilor. Sunt foarte recunoscător pentru susţinerea voastră. Mi-a părut bine să vă cunosc, spun şi ne vedem de drum.

Odată îndepărtaţi de ei, Harper se întoarce spre mine cu ochi luminoşi.

— Tocmai am fost martora unei apariţii a lui Mister Orgasm în libertate şi a fost extraordinar. Ţi se întâmplă des?

Scutur din cap râzând uşor.

— O dată sau de două ori pe an. Jur că nu se-ntâmplă aşa des.

Nu reuşeşte să-şi stăpânească rânjetul larg:

— Şi te adoră. Te cred mare mascul.

— Evident că au dreptate, spun cu mutră serioasă, iar ea mă loveşte cu umărul ei în umăr.

Când ajungem la blocul ei, îi piuie telefonul. îl scoate din poşetă, iar eu spun:

— Pun pariu că ţi-a răspuns Jason.

Deschide ecranul, dă clic pe mesajul de la Jason şi mi-l arată.

Salut, Harper. Ce bine mi-a părut să te văd! Vrei să ieşim la o cafea?

Mimez că bag mingea într-un coş de baschet. Numai lovituri la ţintă.

— E un dar, jur, spun când ne oprim lângă treptele

de la intrarea în bloc.

— Eşti bun, Nick. Ştii exact ce să faci şi cum să te porţi. De-aia atragi hoarde de femei.

Îmi cam vine să protestez. Am senzaţia că are despre mine o impresie pe care n-aş ţine neapărat s-o aibă, dar nu ştiu sigur cum pot să ascund lucrul ăsta.

— Fiindcă am un dar?

— De asta şi din încă multe alte motive.

Flutură din mâini în direcţia generală a braţelor mele. E octombrie, dar în seara asta nu e rece, aşa că nu port jachetă.

— Întâi şi-ntâi, braţele. Numai tatuaje şi muşchi.

Îşi lasă ochii să rătăcească peste bicepşii mei.

— Adică, tatuajele tale sunt grozave, spune arătând spre formele şi spiralele pe care le-am desenat cu mâna mea.

Tatuajele sunt linii şi curbe abstracte, dar incluse în ele sunt un soare, o lună şi stele, fiindcă au fost primele lucruri pe care mi-am dat seama că pot să le desenez bine.

— Apoi, corpul. Domnul *Men's* Bea/ffi-uite-ce-lucratsunt, spune pe ton batjocoritor, dar nu de mine face mişto, ci de articol.

— L-ai citit?

— Citesc tot. Devorez informaţie, spune şi suntem iar fix înapoi în acea zonă în care se pare că mi-am făcut culcuş în relaţia cu ea, zona aia în care pare să-mi facă complimente, dar o spune de parcă sunt o maşină pe care se gândeşte dacă s-o cumpere.

Iar asta are o sută şaptezeci de cai putere.

— Şi-apoi, mai e şi faţa ta, pe care ai minunăţia asta de barbă nerasă.

Îmi trec mâna peste falcă şi barba tunsă, îngrijită, care e ca o jucărie sexuală în plus pe care-o pot folosi în dormitor.

— Gagicile se dau în vânt după barbă, spun cu un rânjet în colţul gurii.

— Sunt convinsă, spune ca pentru sine.

Nu mai zice nimic câteva clipe. Îşi muşcă colţul buzei

de jos, apoi rosteşte, şi mai încet ca înainte:

— Pot s-o ating?

O, DA, SĂ MOR CĂ DA!

Capitolul 7

Ridică mâna şi-mi atinge obrazul. Mi se taie respiraţia când îşi trece degetul mare peste ţepii blonzi. Sunt acut conştient de fiecare secundă care trece, ticăind, în timp ce ea mă atinge, mângâindu-mi linia maxilarului, de parcă e hipnotizată de textură.

— Moale, se minunează şoptit, uitându-se la bărbia mea.

Inima începe să-mi bubuie în piept şi mă străduiesc să nu mă clintesc. Apoi spune:

— Dar cumva şi tare în acelaşi timp.

Şi jur că nu ştiu cum reuşesc să mă stăpânesc să nu-i cuprind obrajii cu palmele, s-o lipesc de peretele din piatră şi s-o sărut de să-i iasă ochii din cap. S-o sărut, s-o ating, să mă frec de ea şi-ăsta ar fi doar începutul. Îmi vine să-i lipesc trupul voluptuos de-al meu, s-o las să simtă cât de tare mă excită şi să aflu dacă am acelaşi efect asupra ei. Felul în care răsuflarea ei se iuţeşte imperceptibil îmi ia minţile, iar spirala poftei se răsuceşte dureros de strâns în mine. Nu mă pot abţine să nu sper că vrea ceea ce ştiu să fac şi s-ar putea să vrea, după felul în care-mi atinge faţa. Să mor eu dacă nu pare să vrea şi poate că de aceea numele ei se formează în gâtlejul meu ca un avertisment.

Deci ştie că se joacă cu focul dacă mă mai atinge vreodată aşa.

Şi-apoi îmi amintesc. E Harper şi probabil că n-are nici cea mai vagă idee ce efect are asupra mea. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca ea. Uite-o cum spune chestiile astea dulci, sexy, şi probabil că nici nu-şi dă seama ce efect au ele asupra unui bărbat.

E greu să rezist şi în clipa asta nici nu vreau. Dă-o dracului de rezistenţă. Las-o să se joace câteva minute cu mine.

— Ce altceva ai mai vrea să atingi? întreb, sperând că va accepta oferta mea extrem de generoasă de a fi cobaiul ei. Braţele sunt disponibile. Şi pieptul e prezent şi el la datorie. Ai liber chiar şi la păr.

Îmi înclin fruntea spre ea, invitând-o.

Într-o secundă, mâna ei e în părul meu. E lentă şi calculată. Harper îşi trece degetele printre şuviţele mele fără nicio grabă. Mintea mea o ia razna şi-şi imaginează toate scenariile posibile în care şi-ar putea împleti mâinile în părul meu ca să mă tragă mai aproape. Unele în care mă sărută flămând, devorându-mi buzele cu genul de lăcomie care duce la haine smulse doar pe jumătate într-o frenezie înflăcărată. Care se transformă în uşi trântite şi sex în picioare, pe perete, cu chiloţii în jurul gleznelor. Sau în una din fanteziile mele preferate, una care nu dă greş niciodată, una din cele mai simple şi totuşi cele mai fierbinţi: picioarele ei încleştate în jurul capului meu, iar eu o gust cu buzele. O arunc în extaz cu limba mea.

A doua zi aş trece pe lângă ea, i-aş da deoparte o şuviţă de păr de pe ureche şi i-aş şopti *încă-ţi mai simt gustul*. Ea s-ar înfiora, apoi şi-ar trece iar mâinile prin părul meu, dornică deşi mai multă plăcere.

Aşa cum face acum, în stradă. O fracţiune de secundă, mâna ei se opreşte şi poposeşte pe mine. Îi simt pe faţă respiraţia dulce. Îi întâlnesc privirea şi încerc s-o descifrez, să găsesc în ochii ei albaştri acea licărire similară cu flacăra din mine.

— Pupă fata, Mister Orgasm!

Smucesc capul odată cu Harper. Cei doi tipi sunt acum pe trotuarul de vizavi, făcându-mi galerie de pe bordură. Probabil că-şi închipuie că suntem împreună.

— Hai! sare şi celălalt. Ca în episodul Virusul Sărutului.

Harper se întoarce iar spre mine şi buzele i se curbează într-un zâmbet jucăuş.

— Trebuia s-o sărute ca s-o vindece, şopteşte ea, de parcă aş putea să uit acel mic detaliu din scenariu. Nu se poate să-ţi dezamăgeşti fanii.

Abia dacă am timp să-mi dau seama cum naiba de se întâmplă asta, dar ea se înclină spre mine. Creierul mi-e plin de zgomot şi foşnet şi nu ştiu dacă nu cumva asta e un fel de dublă provocare ca să vadă dacă înghit momeala, dar ea şopteşte *Pentru admiratorii fanatici, da*?

Şi să mor eu, dacă admiratorii fanatici sunt cei care fac posibil acest moment, ar trebui să le trimit o ediţie de colecţie cu autograf a fiecărui număr din benzile mele desenate.

— Hai să le oferim un spectacol, spun cu gâtul uscat, fiindcă-mi dau seama că nu se joacă.

— Repede, până nu se răspândeşte virusul! strigă unul din ţipi, iar Harper se cutremură, îşi încleştează mâna la piept şi şopteşte:

— Eşti singurul care mă poate salva.

Exact replica pe care duduia disperată a rostit-o în episodul cu pricina.

Îi lasă să ne încurajeze. Lui Harper îi plac la nebunie jocurile. Iubeşte divertismentul, îi place să facă spectacol. Ăsta e magicianul din ea, care nu poate să nu ducă scamatoria de la început până la sfârşit.

Îşi trece degetul pe maxilarul meu şi mi se taie respiraţia.

N-am timp să procesez, n-am timp să analizez. Şi fiindcă mâinile ei tocmai au fost peste tot pe mine, mi se pare corect să-i întorc favoarea.

Simt dorinţa vibrând în mine. Îmi strecor mâna dreaptă în părul ei, lăsând şuviţele moi să-mi cadă printre degete încet, alene, şi văd cum expresia de pe chipul ei trece brusc de la ghiduşia aia provocatoare la ceva complet nou.

Ceva vulnerabil.

E incredibil de aţâţător! Expresia aia mă face să tânjesc şi mai tare după ea.

De aproape, ochii ei albaştri sunt şi mai strălucitori, ca apele din jurul insulelor, şi îmi ajunge la nări o adiere de ceva asemănător portocalelor de la şamponul ei. E o aromă puternică şi încep să salivez, dornic s-o gust, s-o

inhalez.

Îmi duc mâna dreaptă la bărbia ei şi-i ridic cu blândeţe chipul spre mine. Îmi creşte pulsul şi-mi ling buzele când privirile ni se întâlnesc. Ochii îi sclipesc de o dorinţă care pare a naibii de autentică. O trag mai aproape, iar buzele ei se despart şi lasă să-i scape un oftat moale în timp ce închidem amândoi ochii. După reacţia ei, să mor dacă nu am senzaţia că doreşte asta într-un fel care depăşeşte cu mult motivul pentru care ne dăm în spectacol. Dar apoi încetez cu totul să mă mai gândesc la motive când îmi plec gura spre a ei. Lumea îşi încetineşte mersul şi o sărut pe Harper, timp în care perechea de admiratori de peste stradă ovaţionează, fluieră, strigă „uraaa” şi „bine, mă” şi, în final, un victorios:

— E salvată!

Asta e recompensa, şi încă ce recompensă.

Îmi vine să le bat palma pentru că au instigat-o, sau că m-au instigat, sau ce s-o fi întâmplat ca să facă posibil acest moment.

Fiindcă e absolut palpitant.

Buzele ni se ating uşor. Simt o vagă aromă de luciu de buze şi gustul slab al cocteilului pe care l-a băut la bar. Îmi trec buzele peste ale ei într-o mângâiere abia simţită, plină de promisiuni, o aluzie la ceea ce-ar putea deveni dacă ar fi adevărat, fără public.

Orice-ar fi sărutul ăsta, are propria lui pulsaţie, propria lui frecvenţă, de parcă aerul din jurul nostru e încărcat şi vibrează de energie sexuală.

Sau poate numai eu simt asta, fiindcă tot trupul îmi zumzăie. Mă furnică pielea, iar umbra asta de sărut mă aprinde din cap până-n picioare şi-mi face mintea să gonească mult dincolo de recompensă.

— Ai buze aşa de moi, şoptesc cu gura lipită de-a ei.

Răspunde cu un oftat, după care îşi mai lipeşte o dată buzele de mine, murmurând:

— Şi tu.

Am dus la bun sfârşit păcăleala cu mult aplomb, dar când buzele ei trec încă o dată peste ale mele, gestul care

oferă autenticitate provocării „pupă fata” pare să fie sincer.

Pare să spună deja *mai vreau*.

Dar exact când presiunea crescândă din adâncurile mele devine aproape insuportabilă şi sunt cât pe ce să-mi strecor limba printre buzele ei, băieţii strigă şi aplaudă, lansându-se într-un cor de „Mister O!”, care rupe vraja.

Ne dezlipim brusc unul de altul.

Harper clipeşte, pleacă ochii, apoi îi ridică iar. Are o privire vinovată, de parcă se simte prost că ne-am sărutat.

— Ei, spune pe ton vesel, de parcă încearcă să treacă peste un moment jenant, noroc că Mister o ia administrat fetei doza exactă ca să scape de virusul sărutului.

Îmi dreg glasul şi încerc să pricep ce-a spus. Ce s-a întâmplat. Cum am ajuns, practic, să recreăm o scenă din serialul meu. Cum am ajuns să fiu eroul, iar ea să fie fata pe care-am salvat-o de la pieire.

— Păi, clar se aşteptau să faci asta, adaugă ea, de parcă simte nevoia să justifice sărutul.

— Îhî, clar, spun, luându-mă după ea, fiindcă creierul îmi înoată într-un ocean de endorfine şi cel mai uşor lucru e să fiu de acord cu ea.

Arunc o privire pe trotuarul de vizavi şi ridic scurt degetul mare spre cei doi:

— A scăpat, le spun, aşa cum a spus şi Mister e în serial.

Harper mi se alătură şi le face din mână. Se întoarce spre mine şi-şi pune mâna pe umărul meu.

— Tipii ăia te idolatrizează şi pe tine şi pe personajul afemeiat pe care l-ai creat.

Îmi încreţesc fruntea şi-mi doresc să nu vorbim acum despre tâmpenii fictive, fiindcă, pentru mine, ceea ce s-a întâmplat a fost cât se poate de adevărat, în pana mea! Dar habar n-am dacă i-a plăcut sărutul la fel de mult ca şi mie.

— Serialul ăla e totul pentru mine, spun, cântându-i în strună, în timp ce galeria noastră se îndepărtează în noapte.

Râde, după care expresia i se schimbă şi e iar

sinceră, ca atunci, în bar, când şi-a deschis sufletul pentru prima dată.

— Îţi sunt tare recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l dai cu toată treaba asta cu relaţiile, spune ea şi sărutul a dispărut în beznă.

Scamatoria s-a terminat, iar magicianul şi creatorul spectacolului au ieşit din scenă. Acum suntem doar Harper şi Nick, amici buni cu un proiect secret.

— Cum să nu. Îmi face plăcere să te-ajut. Şi, cum ţi-am zis, Jason te place mult, spun, fiindcă e mult mai uşor pentru mine în clipa asta să-i descifrez pe celălalt tip decât să descâlcesc harababura din capul meu.

Ridică din umeri şi colţurile gurii i se ridică ghiduş.

— Crezi?

— Categoric. Ar trebui să mergi până la capăt cu el, spun, reuşind să exprim fals entuziasm în timp ce încerc să revin la rolul de profesor într-ale bărbaţilor.

E posibil să fiu candidatul perfect pentru un studiu al personalităţii multiple, având în vedere că tocmai ne-am sărutat, iar acum îi spun să se dea în bărci cu altul. Poate când ne-am sărutat am luat virusul ei *vorbesc-aiurea-când-sunt-cu-cineva-care-mi-place*.

— Aşa spui tu? întreabă, înclinând capul curioasă.

— Absolut. Ar putea fi bărbatul visurilor tale.

Clar. Am luat virusul şi acum delirez la greu.

Îmi aruncă o privire sceptică, apoi ridică din umeri.

— Ne vedem după ce ies cu el, ca să-ţi povestesc totul cât mi-e încă proaspăt în minte? întreabă, împreunând palmele.

Sunt cât pe ce să-i spun că nu, dar ea adaugă:

— La urma urmelor, am făcut pentru tine ce-a făcut echipa White Sox în 1919.

— După care, acum tocmai m-ai făcut să arăt ca un star rock în faţa fanilor mei, spun, încă pe pilot automat.

Dar în ciuda reţinerilor mele, adevărul e că am promis c-o ajut, prin urmare se pare că aşa vor merge lucrurile.

— Să-mi spui când şi unde.

— Îţi trimit un mesaj, spune, apoi o ia în sus pe scări, iar eu o urmăresc cum descuie uşa blocului, se întoarce şi-mi face cu mâna prin geam.

După care dispare, luând cu ea cel mai grozav şi mai bizar sărut din viaţa mea.

Mă întorc acasă, pe strada 73, un apartament la etajul patru, cu pereţi de cărămidă falsă şi o fereastră imensă cu vedere spre parc. Când uşa se închide după mine cu un clic slab, mă întreb dacă un sărut despre care nu ştii dacă a fost adevărat sau doar o provocare se poate numi primul sărut.

Nu cred să fi durat mai mult de cincisprezece secunde, dar acele cincisprezece secunde încă au ecou în adâncurile mele şi încă-i simt forma buzelor pe ale mele. Încă-i simt parfumul dulce când trag aer în piept. Încă-i mai aud în urechi oftatul blând.

Mi-aş dori să ştiu dacă şi ea, în apartamentul ei, se gândeşte încă la acele cincisprezece secunde.

Dar n-am cum să ştiu şi nici n-o să aflu.

Fac singurul lucru constant dintotdeauna în viaţa mea. Singurul lucru care nu mă dezamăgeşte niciodată şi care mă ajută întotdeauna să mă adun şi să mă concentrez. Îmi scot pantofii fără să mă aplec, mă trântesc pe canapeaua moale cenuşie de lângă fereastra imensă şi-mi iau carnetul. Am de lucrat la un nou episod şi, cu toate că nu mai scriu şi animez eu de unul singur totul, ideile şi subiectele sunt ale mele.

Dar când pun creionul pe hârtie, descopăr că n-am chef să rezolv problemele unui erou desenat. Aşa că mă apuc să desenez, pur şi simplu. Liber. Orice-mi vine în minte.

Problema e că, atunci când termin, e o caricatură a unei anume roşcate în blugi tăiaţi şi tocuri, lucrând sub capota unei maşini. Mă uit urât la desen şi-l arunc pe măsuţa de cafea. Eu şi imaginaţia mea nenorocită, care-a luat-o iar razna.

Un minut mai târziu primesc un mesaj de la ea şi-aş vrea să nu simt o scânteie de speranţă când îi văd numele.

Scânteia e înăbuşită brutal când citesc mesajul:

Cafea cu Jason sâmbătă după-amiază. Ne vedem după?

Verdictul e cât se poate de clar: sărutul a fost o provocare şi, categoric, nu se pune. De fapt, e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat, aşa că-i pun la păstrare în sertarul pe care scrie *N-o să se mai întâmple niciodată*, apoi îi scriu că da. După care, îi răspund, în sfârşit, lui Spencer, ca să facem planuri să ne vedem weekendul ăsta. Perfect. Asta o s-o propulseze pe soră-sa departe de sistemul meu solar.

Capitolul 8

— Ce-ar fi dacă un dog german s-ar împerechea cu o veveriţă?

Dau ochii peste cap la auzul întrebării pe care o pune frate-meu a doua zi dimineaţă, când suntem ghemuiţi de-o parte şi de alta a unui morman de frunze căzute pe o alee din Central Park. Toamna şi-a făcut apariţia în New York City, iar culorile sunt superbe. Studiez o clipă o frunză de culoarea merişoarelor care a plutit spre pământ şi-mi imaginez cum aş folosi culoarea aia într-o animaţie, întotdeauna am făcut asta, pentru mine e aproape un reflex necondiţionat să mă gândesc la culori, nuanţe şi la toate combinaţiile posibile dintre ele.

— Ar ieşi un dog german cu coadă stufoasă sau o veveriţă cu picioare superlungi? continuă Wyatt.

— Frate, ştii că nu aşa se face, îi spun fratelui meu în timp ce corcitura de Min Pin pe care-o plimb smuceşte de capătul lesei în urmărirea unei veveriţe.

— Dar o veveriţă cu un Min Pin? sugerează Wyatt, fluturând braţul spre mica creatură.

— Repet: te abaţi de la principiul jocului cu combinaţiile de câini, îi amintesc.

Micul Chihuahua alb cu maro şi păr lung pe care-l plimbă încearcă să vâneze coada câinelui meu. Mă rog, nu *al meu*, ci cel pe care-l plimb pentru un adăpost de animale din zonă, Little Friends, care e specializat în a găsi familii

adoptive pentru câini mici, de apartament. Amândoi lucrăm acolo ca voluntari.

— O iguana şi un terrier, sugerează el într-o ultimă încercare.

Exact atunci, amica lui blănoasă se ridică în echilibru pe lăbuţele din faţă, îşi înalţă fundul cu picioare cu tot şi face pipi în iarbă.

— Pişare stând în mâini! strigă frate-meu, executând un mic dans victorios lângă copac.

Bat palma cu el folosind mâna liberă de lesă fiindcă ăsta e un mare triumf în celălalt joc al nostru cu câini: bingo cu căţei. Suntem capabili să ne concentrăm la mai multe lucruri în acelaşi timp. Putem juca două jocuri concomitent.

— Zece puncte. Bravo! spun, dar sunt al naibii de competitiv cu fratele meu mai mic şi, cu toate că plimbarea noastră e pe terminate, încă mai am o şansă să-i înving. Dar nu câştigi dacă trece o maşină de pompieri şi al meu începe să urle.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare şi ne îndreptăm spre ieşirea din parc.

— Îhî, nu conta pe asta. La bingo cu căţei, asemenea noroc ar fi echivalentul unui inorog plus oala cu galbeni de la capătul curcubeului.

— Dar tot o să mi se întâmple într-o zi, spun.

Asta deoarece căţeii care urlă, mai ales când sunt aşa mici ca ăştia doi, să mor dacă nu sunt de-a dreptul adorabili şi de aceea valorează cincizeci de puncte în sistemul nostru de ţinere a scorului la activităţi canine spontane. E versiunea noastră de bingo cu maşini, pe care-l jucam când eram mici. Se mai acordă puncte pentru căţei în poziţii de yoga, în onoarea tatii, care e cel mai relaxat tip de pe planetă. Pun asta pe seama faptului că e profesor de yoga şi că nu se mai satură de savarina mamei. Şi nu, chiar mă refer la desert, fiindcă nici vorbă să vorbesc despre sau măcar să mă gândesc la alte prostii.

Niciodată.

În fine, şi eu, şi Wyatt iubim câinii. Am crescut cu mai

mulţi căţei mici, precum şi cu o soră mai mică, Josie. Datorită câinilor, nu ne-am omorât când eram mici. îl iubesc la nebunie pe frate-meu, dar e şi o mare belea. Aşa sunt fraţii mai mici, deşi e doar cu cinci minute mai mic.

— Combinaţie Corgi cu Mastiff. Cine e deasupra?

— Mastifful, răspund imediat când ne întoarcem la celălalt joc al nostru cu căţei.

Fiindcă despre asta e vorba în jocul cu combinaţiile de câini: cine stă deasupra.

— Au!

— Îhî, îţi dai seama cum s-a simţit Corgi-ul. Greyhound cu Bassett?

— Greyhound-ul. Şi apoi căţeluşii lor or să încerce să alerge pe picioruşele alea scurte şi cu gheruţele întoarse în afară, spune.

Ieşim din parc şi ne îndreptăm spre cartierul în care Little Friends împarte sediul cu o pensiune de zi pentru câini.

— Auzi? O ştii pe tipa care conduce centrul pentru căţei? întreabă schimbând tonul conversaţiei.

— Penny?

Aprobă din cap.

— A întrebat dacă nu vreau s-o ajut să repare o secţiune a adăpostului.

Până să apuc să răspund, observ pe partea cealaltă a străzii o femeie cu o lungă coamă roşie fluturând în vânt, care intră în blocul meu. Părul ei are culoarea frunzei din parc: roşu cu o tentă aurie.

— Uau! spune Wyatt, oprindu-se brusc la trecerea de pietoni şi lăsând baltă conversaţia despre Penny.

Prietenul lui minuscul se opreşte şi el din scurt.

— Cine e micuţa îmblânzitoare de şerpi care intră la tine în bloc?

Îi cârpesc una peste ceafă.

— Pe bune. Nu-i OK să vorbeşti aşa, frate.

— Au! spune frecându-şi scăfârlia în timp ce un autobuz trece huruind pe lângă noi.

Îi arunc o privire rece ca oţelul:

— N-am dat tare. Nici să nu te-aud că te doare.

Se uită şi el la fel de urât.

— A fost o întrebare sinceră. De când n-am voie să…?

Se întrerupe şi buzele lui formează un oval.

— Ooo. O-o-o-o-o.

Repetă sunetul de parcă ar fi refrenul unei melodii rap. Îmi dă un pumn în braţ.

— Ai o slăbiciune pentru Scufiţa Roşie.

Futu-i. Ăsta-i frate-meu. Geamănul meu identic fără filtre, care nu ştie ce înseamnă limitele şi oferă întotdeauna mai multă informaţie decât ţi-ai dori. Îmi împing ochelarii în sus pe nas şi mă uit la semafor. Omuleţul e acum verde.

— O placi, continuă în timp ce traversăm Central Park West.

— Nu.

Clatin din cap, ţinând la distanţă toate imaginile stăruitoare ale sărutului care n-a contat.

— E o prietenă, aşa că e o mitocănie să vorbeşti aşa.

— Aşa cum? întreabă, provocându-mă.

— Ştiu ce urma să zici, Woodrow, spun folosind al doilea său nume, pe care-l urăşte din inimă. Că *i-ai pune-o*.

Ne continuăm drumul şi mi se bagă-n suflet, luându-mă peste picior:

— Ooo… şi uite la tine ce protector eşti tot. Ce drăguuuţ!

Când ajungem pe trotuar îşi întoarce brusc privirea spre blocul meu:

— Ia stai aşa.

Îi urmăresc privirea şi-o văd pe Harper, cu o sacoşă mare de cumpărături pe braţ că se-ntoarce, iese din bloc şi-şi ia telefonul din geantă.

— Randall Hammer – spune aruncându-mi şi el în faţă al doilea prenume, pe care-l urăsc la fel de tare –, Spencer ştie că ţi s-au aprins călcâiele după soră-sa?

Ah, fir-ar a dracului de viaţă! Acum Harper e doar la câţiva metri distanţă. La vederea mea se luminează la faţă, îşi aruncă telefonul în poşetă şi-mi face cu mâna. Singurul

lucru la care mă pot gândi e că acum ar fi momentul perfect să treacă o maşină de pompieri sau de poliţie cu sirenele urlând. Wyatt n-are decât să facă câte puncte vrea dacă-i urlă câinele.

— Nu mi s-au aprins călcâiele după ea. Suntem prieteni. Şi oricum, veveriţa era deasupra dogului german, spun ca să-i distrag atenţia.

Uneori pur şi simplu trebuie să-i arunci câinelui un os.

Asta-l face să izbucnească în râs şi-mi oferă mie un răgaz temporar, căci Harper ajunge la noi şi-l salută întâi pe frate-meu.

— Salut, Wyatt. Nu te-am mai văzut în ultimul timp. Ce mai faci? întreabă şi se apropie să-i îmbrăţişeze.

Cu lesa câinelui încă strânsă în mână, o ia pe Harper în braţe şi-apoi dă diabolic din sprâncene către mine şi rosteşte numai din buze: îmi îmblânzeşte şarpele.

Mare căcănar.

— Acum ai şi câine? întreabă Harper când se desprinde de el.

Şi jur că respir uşurat acum, că braţele lui frate-meu nu mai sunt în jurul ei.

— Te face să mă doreşti? îi răspunde.

Harper râde, clătinând din cap amuzată:

— Văd că tot nu te-ai operat”.

El rânjeşte:

— Ca să mi se instaleze un filtru între creier şi gură?

Ea aprobă din cap:

— Aia.

Wyatt scutură capul cu îndârjire:

— Nici gând. Dar chirurgul are nişte timp săptămâna viitoare.

— Excelent. O să vin să te vizitez în spital.

Arată spre câini:

— Care-i treaba cu ăştia?

— Sunt de la adăpostul Little Friends, spun.

Fratele meu se bagă iar în vorbă, punându-şi cotul pe umărul meu şi făcând pe şmecherul:

— Ştiai că eu şi Nick plimbăm câini de la adăpost două zile pe săptămână?

Ochii ei sclipesc către amândoi, dar privirea i se întoarce către mine:

— Asta e tare drăguţ.

Inima mea face o tumbă şi uite-mă iar aterizând în momentul de aseară, de lângă blocul ei.

Sărutul care nu s-a întâmplat niciodată, *boule*.

— A fost ideea mea. Eu sunt fratele drăguţ, spune Wyatt, servindu-i zâmbetul lui strălucitor.

— Alo! mă bag eu. N-ai spus că trebuie să vorbeşti cu Penny ca s-o ciocăneşti? Pardon. Am vrut să spun ca să ciocăneşti nişte cuie în clădirea ei.

Dă ochii peste cap:

— Ha, ha, ha.

Se întinde după lesa din mâna mea.

— Dă-mi-l mie pe micuţul tău. Îi duc eu înapoi, spune.

Adăpostul nu e departe de aici. Mă aplec şi scarpin amândoi căţeii sub bărbie.

Când mă ridic, Wyatt face o plecăciune către amândoi şi-şi ia un rămas-bun dramatic:

— Vă las să vă întoarceţi la jocurile voastre intime.

Îmi vine să-i cârpesc una, dar asta nu-i nimic nou.

Când pleacă Wyatt, mă întorc spre protagonista visurilor mele erotice. Zâmbeşte larg şi pare plăcut surprinsă.

— N-am ştiut că faci chestia asta cu câinii.

— Îmi plac câinii. Şi-mi place să dau o mână de ajutor.

Iar uşurinţa conversaţiei ăsteia îmi aminteşte că sărutul ăla n-a existat nici pentru ea, aşa că totul e-n regulă între noi.

— Îmi place chestia asta. Ba nu, chiar o *ador*, spune cu o expresie blândă, lipsită de orice urmă din permanenta ei nuanţă de sarcasm.

Felul în care spune asta e dezarmant şi-mi încălzeşte inima, dincolo de călcâiele aprinse după ea.

— Eu dau o mână de ajutor la Societatea Americană

pentru Prevenirea Cruzimii faţă de Animale. Ajut la strângerea de fonduri.

— Serios? Habar n-am avut.

— Îhî. Ajut la organizarea unora dintre cursele de cinci kilometri pentru strângerea de fonduri ca să susţinem animalele din adăposturi, dau sfară în ţară prin reţelele de socializare, ajut la pregătirea evenimentelor… într-o zi o să-mi iau câine. Dar deocamdată fac şi eu ce pot.

— Asta-i extraordinar, spun, bucuros să aflu acest nou detaliu despre ea.

Suntem prieteni de ani de zile, dar nu am fost cei mai buni prieteni, aşa că să descopăr aceste faţade ale ei reprezintă o experienţă complet nouă.

— Ce fel de câine vrei?

— Unul care să râdă la toate glumele mele, spune, iar eu izbucnesc în râs.

— Mi se pare corect. Şi mie mi-ar plăcea o potaie de-asta.

Îşi drege glasul şi ridică sacoşa de pânză:

— Poate te-ntrebi de ce sunt aici.

— Mi-a trecut prin cap, recunosc. Dar apoi m-am gândit că îmi aduci de-ale gurii. Spune-mi, te rog, că ai acolo un kil de îngheţată de mentă cu bucăţi de ciocolată şi două linguri.

Pe chip îi apare o bosumflare exagerată:

— Fir-ar să fie! Am dat-o-n bară rău de tot. Dar acum ştiu ce să-ţi iau data viitoare. Deocamdată, am această ofrandă sub formă de detergent. Aveam de gând s-o las la portar, spune, aruncând o privire în direcţia blocului meu.

Dar *n-a lăsat-o* la portar. Înc-o are în mână şi acum un minut cotrobăia după telefon, de parcă încerca să mă sune. Poate ca să-mi spună că e aici? La naiba, poate voia un pretext ca să mă vadă.

Înainte să-mi derapeze gândurile de tot, dau ochii peste cap în mintea mea.

Vezi să nu. Dacă te plăcea gagica, acum ar fi vorbit păsăreşte şi s-ar fi bâlbâit ca naiba.

Ceea ce nu face. De fapt, e Harper cea calmă şi

sigură pe sine. Aşadar, visez aiurea în roz.

Iau sacoşa şi-i mulţumesc.

— Nu trebuia, pe bune. Aveam de gând să cumpăr azi, după slujbă.

— Dar aşa te pot converti la marca pe care-o folosesc eu. E produsă fără să fie testată pe animale, deci fără cruzime.

— Aaa, ce mişto!

— Vrei să ştii ce altceva e mişto? Miroase grozav de bine.

Mârâi:

— O să miros a lavandă sau mai ştiu eu ce mireasmă de fete?

— Nu cred. Eu îl folosesc. Vrei să mă miroşi?

Înţepenesc. Un milion de gânduri pornografice îmi ţopăie prin creier. Să mor eu dacă nu mi-ar plăcea la nebunie s-o miros, să-i inhalez aroma, să-mi trec nasul pe gâtul ei, în josul sânilor, peste abdomen. Apoi mă hotărăsc: *îmi bag picioarele*. Gagica asta m-a rugat s-o învăţ cum să se poarte cu bărbaţii. Trebuie să afle că lucrurile care-i ies pe gură sunt uneori înnebunitor de indecente. Îi pun o mână pe umăr:

— Sper că-ţi dai seama că ai spus ceva ce a sunat incredibil de obscen, da? Spune-mi că ştii asta. Trebuie să înţeleg de la ce nivel trebuie să pornesc antrenamentul.

Dă ochii peste cap:

— Hai, frate, că nu încercam să fiu obscenă. Miroase! E ca primăvara. Miroase extraordinar de frumos, spune şi se trage de tricoul turcoaz, cu anchior, de sub jacheta subţire.

De parcă o să refuz o asemenea invitaţie. Mă aplec şi-mi duc nasul la ţesătură. Miroase incredibil de bine, iar eu sunt ispititor de aproape de sânii ei. Mai aproape ca niciodată. Aşa de aproape, că dacă, să zicem, persoana care merge în spatele meu s-ar ciocni în mod convenabil de mine, faţa mi-ar fi îngropată în pieptul lui Harper. Salivez, pulsul îmi bubuie în urechi şi în viaţa mea nu m-am rugat cu atâta foc să se ciocnească cineva de mine.

Dar asta nu se întâmplă şi evident că nu pot să-mi petrec toată ziua în stradă, amuşinându-i hainele. Probabil că ar fi un motiv suficient să fiu declarat nebun, aşa că-mi ridic faţa.

— Aşa-i că miroase plăcut?

Mă uit în ochii ei. Nu-mi vine nicio replică spirituală. Nicio remarcă isteaţă.

— Da.

Nu ştiu de ce, dar răspunsul ăsta-mi câştigă un surâs. Numai că asta pare diferit de cel pe care i l-a aruncat aseară lui Gino sau de cel pe care i l-a oferit fratelui meu. Pare să dureze un pic mai mult decât ar trebui să dureze un surâs amical. Pare să stăruie pe buzele ei şi-mi aminteşte de seara trecută şi de felul în care şi sărutul nostru a părut mai mult decât amical.

— Dar ştiam deja că miroşi frumos, adaug cu o umbră de zâmbet.

Poate că vreau să-i dau de înţeles că din partea mea totul e OK.

Poate că flirtez.

Face ochii mari şi îşi muşcă colţul buzei de jos.

— Iar acum şi hainele tale pot să miroasă la fel de frumos. Ar trebui să speli rufe în seara asta ca să te pot mirosi mâine, când ne vedem.

Când pleacă descopăr un apel ratat de la ea, de acum cinci minute. Aşa cum sperasem. Mă lupt din răsputeri să nu dau acestui lucru o însemnătate mai mare decât are şi-mi reamintesc că mâine are întâlnirea de probă cu un tip.

Şi tipul ăla nu sunt eu.

Să sperăm că n-o să-i amuşine pe Jason. Sper din tot sufletul să n-o miroasă nici el, fiindcă nu vreau să mai ştie nimeni că detergentul ei are un extraordinar efect afrodiziac.

s

Capitolul 9

După o zi întreagă petrecută într-un brainstorming

cu scenariştii serialului, mă întorc acasă, îmi adun rufele murdare şi-mi scot noul detergent din sacoşa de pânză. La fundul ei dau cu mâna de ceva din carton. Mă uit în sacoşă şi descopăr un pasager ilicit. Detergentul nu era singur, ci a venit cu un prieten.

Scot o cutie subţire de creioane Blackwing.

O panglică neagră, satinată, cu buline roz înfăşoară mijlocul cutiei. E cea mai feminină fundă pe care-am văzut-o în viaţa mea, dar e absolut adorabilă, fiindcă e de la ea. Sub panglică e prinsă o bucată de hârtie albă, împăturită în patru. O deschid.

Nick.

Ştiai că sloganul pentru creioanele astea e „Viteză dublă, presiune la jumătate”? Bănuiesc că se poate face o poantă porcoasă grozavă pe tema asta, dar cred că ne-ar trebui mai multă presiune, nu? Oricum, voiam să-ţi mulţumesc în avans pentru ajutor. Şi nimic nu exprimă mai multă recunoştinţă decât o cutie de creioane.

Numai să nu bagi vreunul în nas. Mă rog, măcar până înveţi să o faci cum trebuie. După aceea, n-ai decât să-ţi faci de cap. xoxo Harper

A naibii femeie. Rânjesc cu gura până la urechi. Mor după creioanele astea. Sunt supertari, frate, să moară măsa.

Iau o foaie de hârtie şi schiţez un câine obişnuit, care râde, de parcă-l distrează la maxim o poantă spusă de stăpâna lui. Fac o poză desenului şi i-o trimit. Păstrez panglica şi o pun bine într-un sertar din bucătărie. Nu ştiu de ce. E prea mică să-mi fie de folos în pat. Dar o păstrez oricum.

Trag pe mine o pereche de pantaloni scurţi, las sacoşa cu rufe şi detergentul la portar ca să le trimită la spălat şi mă duc la sală, care e câteva străzi mai încolo. Transpir pe bandă preţ de câteva mile şi lucrez mult timp cu greutăţi. O oră şi jumătate mai târziu, deschid uşa apartamentului exact când telefonul îmi zumzăie fiindcă mi-a răspuns cu un mesaj primit sub noua poreclă cu care am trecut-o în agendă.

Prinţesa: Văd că te foloseşti cu drag de noile tale creioane. Între timp, eu mă folosesc de un kil de îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată. E aşa de bunăăă!

Încremenesc. Nu fiindcă mesajul ar fi obscen, ci fiindcă mi-o imaginez mâncând îngheţată şi visez la gustul gurii ei.

La vafă sau cu lingura, din cutie? Trebuie să am imaginea completă a tinsului.

Răspunde rapid:

Prinţesa: Chiar în clipa asta ling o lingură.

Îngheţata de mentă cu fulgi de ciocolată e bună şi când o lingi de pe alte lucruri.

Prinţesa: E o lecţie de mâncat îngheţată?

De fapt, asta e prima ta lecţie de cum trebuie să te porţi cu bărbaţii, începem în seara asta. Cum să flirtezi într-un mesaj… îngheţata de mentă cu fulgi de ciocolată e delicioasă când o lingi de pe cineva care-ţi place…

Nu răspunde pe loc, aşa că las telefonul pe blatul din bucătărie, însă nu mă pot abţine şi continui să mă gândesc la ea şi la îngheţată şi la cum s-ar contopi pe limba ei răcoarea mentei şi dulceaţa ciocolatei. Cum ar avea alt gust decât atunci, după ce-am fost la Speakeasy, dar la fel de ispititor. Cum aş putea s-o înnebunesc cu un sărut nesfârşit, care i-ar înmuia genunchii şi i-ar umezi chiloţii. Un sărut care-ar excita-o aşa de tare, că l-ar întrerupe ca să mă lingă pe piept în jos, până la elasticul şortului, pe care l-ar smuci în jos. Ar ridica sprânceana aia sexy a ei, şi-ar linge buzele şi-apoi le-ar face cunoştinţă îndeaproape cu scula mea.

În caz că mai e nevoie să precizez, da, sunt tare ca piatra în clipa asta. De fapt, dacă e să fiu plastic, sunt aproape sigur că asta e definiţia clasică a expresiei „a înălţa cortul”. Scula-mi pretinde dureros să-i ofer atenţie. Sunt aşa de întărâtat de dorinţa pentru fata asta pe care n-o pot avea, că e clar că erecţia asta n-are de gând să dispară blând în noapte.

Ies din hainele de la sală şi mă duc direct în duş, unde dau drumul la apă cât de fierbinte pot s-o suport.

Având în vedere că până şi sprâncenele ei mi se par sexy, e clar că trebuie să mi-o scot din sistem pe fata asta. O labă zdravănă, fără reţineri, în duş, ar trebui să fie soluţia perfectă.

Setarea pe jet foarte puternic e cea mai bună pentru aşa ceva. Reglez robinetul şi apa se prăbuşeşte peste mine, udându-mi părul, alunecându-mi pe piept şi prelingându-mi-se peste tatuajele de pe braţe.

Dacă tot n-o s-o am pe Harper pe bune, poate s-o să mai fiu dracului aşa de excitat tot timpul când sunt cu ea, dacă o pun serios la treabă în mintea mea. A fost de multe ori cu mine în duş şi aici e locul în care mi-o suge la mare artă. Cu corpul ei trăsnet şi buzele ei pline şi sexy, în ultimele luni a jucat rolul principal în vreo două-trei masturbări la duş. Poate mai mult de două-trei. Mai degrabă vreo douăzeci-treizeci. Sau de zece ori mai multe.

Dar cine stă să numere când ai mâna ocupată?

Eu, unul, nu, de asta puteţi fi siguri.

Baia se umple de abur, iar eu îmi înfăşor mâna pe erecţie şi mângâi prelung, stăruitor, cu blândeţe.

Expir îndelung.

În faţa ochilor mi se perindă imagini ca un film, iar asta e foarte uşor pentru mine, fiindcă oricum văd lumea în imagini. Cele mai senzuale îmi răsar brusc în minte şi strâng mai tare pumnul.

Ea traversând patul spre mine în patru labe, nepurtând nimic altceva decât ochelarii ăia care strigă „trage-mi-o”.

Ea descheindu-se la cămaşă, desfăcând-o ca să-şi expună în faţa mea ţâţele voluptuoase. Ţâţe pe care-aş da orice să le fut.

Sângele-mi ia foc şi mă cutremură un fior când imaginea aia mi se întipăreşte în minte. Îmi frec mădularul în ritmul în care în mintea mea îl repede între sânii ăia delicioşi. Ea şi-ar împreună carnea moale, împingând-o cu mâinile ca să creeze o vale caldă pentru mădularul meu. Limba ei ar ţâşni la fiecare împingere ca să-mi lipăie iute capul penisului.

Inspir adânc şi tremurat, iar mâna mea alunecă pe toată lungimea sculei, în timp ce-mi imaginez pe ea gura lui Harper. În seara asta aş vrea-o în genunchi, cu buzele roşii care spun chestiile alea neruşinate înfăşurate pe mădularul meu, sugând, lingând şi primindu-mă până-n adâncul gâtlejului ei.

Geamătul pe care-l scot e înghiţit de răpăitul nemilos al apei fierbinţi pe faianţă. Frec mai tare şi mai repede, iar dorinţa îmi aprinde muşchii şi-mi alunecă pe piele când o văd în minte, în toată splendoarea ei dezgolită, oferindu-mi plăcere. Apoi, pe neaşteptate, imaginile se schimbă complet.

Nu mi-o mai imaginez satisfăcându-mă.

Ce mă excită mai mult ca orice e gândul la ea, în plin extaz. Sunetele pe care le-ar scoate. Felul în care buzele i s-ar deschide, în forma literei O. Felul în care i s-ar arcui spatele. Să mor eu, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să ies din duş, să intru în living şi s-o găsesc goală pe canapea, cu picioarele desfăcute şi o mână între ele, în timp ce cu cealaltă se joacă cu ţâţele.

Simt furnicături pe şira spinării când imaginea se intensifică, devine mai clară şi pare mai reală. Muşchii picioarelor se încordează şi las fantezia să se desfăşoare până la capăt. Vai, frate, ce mi-aş mai dori s-o găsesc masturbându-se, s-o surprind în timp ce se satisface, exact când e pe punctul de a-şi da drumul!

Geme şi se zvârcoleşte, iar degetele îi flutură pe păsărică udă, peste umflătura delicioasă a clitorisului. E excitată şi disperată, frecând frenetic, disperată să-şi dea drumul.

Deschide brusc ochii. Nici nu e nevoie să mă implore s-o termin. Ochii ăia albaştri, înceţoşaţi de patimă, îmi spun exact câtă nevoie are de gura mea.

Îmi alunec mâinile în sus pe coapsele ei şi-i desfac larg picioarele. Îmi îngrop faţa în umezeala ei dulce şi vai, futu-i! începutul unui orgasm mă izbeşte din plin în timp ce o gust. Se rostogoleşte prin mine, iar eu continui să o devorez. Mă face praf în timp ce o fac să ţipe şi să-şi dea

drumul cu forţă pe faţa mea.

Cot la cot cu ea, cu pumnul zburând în sus şi-n jos pe mădular, termin cu un răcnet sălbatic, din adâncul gâtlejului.

Gâfâind, stau aşa câteva minute, cu apa fierbinte revărsându-mi-se pe spinare şi cu umerii ridicându-se şi coborând din cauza intensităţii acelui orgasm provocat de Harper.

Puţin mai târziu, sunt proaspăt ieşit din duş, curat ca lacrima şi gol în pat.

Îmi pun mâinile sub cap, ca orice bărbat satisfăcut. Da. Am văzut, mi-am dat drumul, mi-am înfrânt pofta. Misiune îndeplinită. Harper Holiday a dispărut din cele 99, 99 de procente ale creierului meu dedicate sexului şi acum mă pot concentra s-o ajut mâine, fără să mă împiedic de niciun gând porcos răzleţ.

Evident, nu mai vreau să i-o trag.

Nu. Deloc. Niciun pic. Nici măcar când îmi zbârnâie telefonul. Nici măcar când deschid mesajul de la ea. Nici măcar când văd poza pe care mi-a trimis-o: un selfie făcut de foarte aproape cu ea lingând îngheţată de pe o lingură.

Închid ecranul şi jur că nu visez toată noaptea că ling un con de îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată.

Capitolul 10

A doua zi după-amiază stau într-o cafenea cu căştile în urechi, ascult muzică şi lucrez la următorul subiect al *Aventurilor lui Mister Orgasm*, după lunga şedinţă cu echipa de scenarişti. În episodul ăsta, eroul nostru trebuie să intre cu forţa într-o casă sinistră, veche de trei sute de ani, ca să salveze o femeie care e bântuită de Fantoma Orgasmelor Trecute.

Ceva nu mi se pare în regulă la animaţiile pe care mi le-a trimis scenaristul principal, dar nu-mi dau seama ce. Închid laptopul, îl bag în geanta mea şi scot un caiet. Trebuie să-mi dau seama unde-i problema şi uneori cel mai mult mă ajută să desenez, pur şi simplu, ce se petrece în

imaginaţia mea.

Înconjor foaia cu braţul şi, în scurt timp, se conturează un concept care-mi place. Păstrează umorul obscen de care are nevoie serialul, dar – şi ştiu că sună bizar – are şi suflet. Asta e ceva crucial. La sfârşitul fiecărui episod, Mister Orgasm e, până la urmă, un băiat bun, care ajută oamenii.

Uitaţi, care-i treaba – ştiu cine sunt. Nu-mi fac niciun fel de iluzii. Nu vindec cancerul şi nici nu salvez balenele, dar mă mândresc, totuşi, cu faptul că oamenii râd când se uită la serialul meu. Uneori râd aşa de tare de fac pipi pe ei. Da, am primit scrisori de la admiratori care-mi atestă acest lucru. Unii telespectatori se pun pe hârjoneală unul cu altul după ce se uită la serial. Poate că râd, ori poate că şi-o pun, ori poate că fac pipi, dar sper că singurul lucru pe care nu-i fac e să se certe. Aventurile lui Mister Orgasm nu e violent şi la urma urmelor, eroul îşi foloseşte atât abilităţile, cât şi creierul, ca să salveze lumea, dar niciodată pumnii.

De aceea, desenez o bulă de dialog lângă gura eroului şi scriu în ea „Sunt fustangiu, nu bătăuş”.

Continui să desenez, trecând la alte imagini care se rotesc prin cotloanele minţii mele. Chestii aleatorii: o banană ninja, un câine care merge pe picioarele din faţă, un trio de marionete care prezintă un spectacol indecent. Poate că bag asta într-un episod. Tuturor le plac marionetele obraznice. Creionul îmi zboară pe hârtie şi schiţez povestea din spectacolul cu marionete despre o tipă mecanic auto supersexy, care-şi spală maşina la soare şi maioul ei alb e lipit de piept. Îşi dă părul roşu de pe faţă şi-l prinde la spate cu o panglică.

Ah, băga-mi-aş.

Cu coada ochiului zăresc uşa care se deschide. Harper parcurge rapid distanţa dintre noi şi mă grăbesc disperat să împăturesc hârtia în patru, în opt, în şaizeci şi patru dacă se poate, ca să nu vadă că am desenat-o.

Şi mai ales că am desenat-o *aşa*. Chiar şi într-o schiţă e demenţial de sexy.

Îndes pagina în buzunar şi mă blestem în gând. Mintea mea e complet scăpată de sub control când e vorba de gagica asta, îmi face bucata pe nepregătite, cu toate că-mi amintesc perfect că aseară i-am dat papucii din creierul meu. De ce pana mea îmi invadează iar desenele?

Când ajunge lângă mine arcuieşte o sprânceană, iar eu îmi smulg căştile din urechi la timp ca s-o aud:

— Secrete de stat?

Scutur din cap:

— Nici gând. Doar o idee de subiect pentru serial, spun pe tonul meu detaşat şi firesc, îndelung exersat.

— A, păi atunci e mai bine să te fereşti de mine, fiindcă am reputaţia că dau în vileag toate secretele lui Mister Orgasm dacă reuşesc să-mi pun lăbuţele lacome pe ele.

Îşi repede spre mine degetele răşchirate şi se preface că mă apucă de umăr, apoi de antebraţ.

Frate, ce iute e de mână!

Bine, *mă*! *Aşa-şi câştigă existenţa*, *fraiere*.

Casc ochii când se repede la buzunarul blugilor. Dar doar se preface. Râde şi ridică palmele, capitulând:

— Glumeam. *Niciodată* n-aş încerca să trag cu ochiul la ideile tale pentru serial, spune şi se aşază la masă în faţa mea, la cafeneaua pe care-am ales-o împreună ca să dea raportul despre întâlnirea avută. Dar abia aştept să le văd când vor fi difuzate. Am văzut toate episoadele.

Îmi las capul într-o parte:

— Pe bune?

Aprobă din cap şi plescăie din buze:

— Am văzut fiecare episod şi mi-a plăcut fiecare episod.

Un val de căldură mi se răspândeşte în piept şi de data asta n-are legătură cu dorinţa pentru ea, ci cu mândria pentru o treabă bine făcută.

— Ce tare! Mă bucur mult să aud asta.

Îşi trage scaunul mai aproape şi mă pregătesc sufleteşte să aud în detaliu cum îi face curte Jason. Însă ea arată spre caietul de schiţe:

— Care-au fost primele benzi desenate de care te-ai îndrăgostit?

Răspund pe loc:

— *Get Fuzzy*. Îmi place de mor. Mâţa aia mă termină.

— Şi mie-mi place.

Îmi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Şi mai care? întreabă, punându-şi cotul pe masă şi bărbia în palmă, stând la poveşti cu un aer relaxat şi fericit. În toţi anii de când ne cunoaştem, nu te-am văzut niciodată citind benzi desenate gen *Superman* sau *Omul Păianjen*. În schimb, eşti leşinat după caricaturi şi benzi desenate umoristice, corect?

Aprob din cap:

— Nu mă pasionau supereroii. Dar întotdeauna m-au atras desenul şi comedia. Zilele astea mă uit la *Familia mea dementă* şi *Tată în stil american* pentru umorul lor. Iar când eram mai tânăr, devoram pur şi simplu fiecare caricatură din seriile *Far Side* şi *Calvin and Hobbes*.

— De aia ai un tigru pe piept? Pentru tigrul Hobbes?

Înclin capul, curios:

— De unde ştii de tigru?

— E posibil să-i fi remarcat, spune, ridicând drăgălaş dintr-un umăr.

Îşi ia telefonul, deschide galeria de poze şi trece în revistă o serie de fotografii. Ridică telefonul şi-mi arată una din vara aia din Central Park. Îmi amintesc că în ziua când i-am făcut farsa lui frate-său, ea mi-a făcut nişte poze.

— În seara aia am mărit poza ca să văd mai bine, spune, după care se opreşte, scutură capul şi încearcă să depăşească momentul râzând. Asta a sunat obscen rău, aşa-i?

Sunt al naibii de tentat să-i spun: *habar n-ai ce-i aia obscen până nu auzi ce chestii faci la mine în duş. Habar n-ai ce flexibilă eşti în unele nopţi. Habar n-ai ce perversă poţi să devii în capul meu când te apleci pe marginea patului meu şi-mi faci semn să mă apropii de trupul tău perfect şi gol*.

Însă tot nu rezist mingii ridicate la fileu:

— Sună obscen numai în cel mai bun sens posibil.

Roşeaţa i se împrăştie pe obraji, dar nu-şi ascunde faţa şi nici nu întoarce capul. Spune:

— Eram curioasă, aşa că m-am uitat mai atent. Atunci am observat tatuajul de pe pieptul tău.

În viaţa mea nu mi-a fost mai greu să-mi stăpânesc un rânjet atât de larg – fiindcă mi-a păstrat poza. Faptul că recunoaşte asta apasă un buton în mine şi becul indicator clipeşte, semnalizând posibilităţi nebănuite până acum.

— Într-un fel, Hobbes mă inspiră, spun, dar acum eu sunt curios.

Nu are niciun tatuaj vizibil, dar dacă are un tatuaj într-un loc ascuns? într-un loc intim?

— Tu ai vreun tatuaj?

Clatină din cap şi face ochii mari, speriaţi:

— Mi-ar plăcea mult, dar… nici gând!

— De ce-o spui pe tonul ăsta?

— Ai să râzi, dar când e vorba de ace sunt o mare mototoală.

Se scutură toată.

— Mi-e frică de ele de mor. În copilărie uram injecţiile şi, cu chiu, cu vai, strângând din dinţi, abia reuşesc să donez sânge o dată la opt săptămâni.

— Urăşti acele şi totuşi donezi sânge?

— Până o să descopere o nouă metodă să-i extragă din mine, mă las pe spate şi mă gândesc la biscuiţii Oreo pe care-o să-i primesc la sfârşit, spune.

Sunt impresionat că face asta cu regularitate, mai ales că-i e aşa de frică.

— Dar ştii de ce nu mi-e frică?

Muşc momeala:

— De ce?

— De pixuri. Vrei s-o desenezi pe mine pe mâţa Bucky?

Ridic ghiduş de mai multe ori o sprânceană:

— Pe piept? Chiar acum? Normal! Scoate-ţi bluza.

Îmi aruncă un zâmbet năzdrăvan:

— Ce-ai zice de braţ?

— Bun şi-aşa.

O trag cu tot cu scaun mai aproape, iar ea îşi suflecă mâneca bluzei în carouri roşii şi albastre şi-mi întinde braţul. Genunchii mai că ni se ating când îi ţin antebraţul şi-l folosesc drept şevalet chiar acolo, în cafenea. Dinspre tejghea şuieră un espresor şi în difuzoarele de deasupra capetelor noastre trupa Bând of Horses cântă „No One's Gonna Love You".

— Ce-mi place cântecul ăsta, spune încetişor.

— Şi mie.

Îmi cobor privirea spre braţul ei şi încep cu corpul pisicii. Ea e prima care vorbeşte, ca să mă întrebe:

— Ce-ai face dacă n-ai mai putea desena?

Mă opresc, mă cutremur şi apoi mă uit în ochii ei. Îi pun degetul pe buze:

— Şşşşşşşşş. Să nu mai spui niciodată ceva aşa de oribil.

— Nu, pe bune, spune ea insistent, iar eu mă-ntorc la braţul ei.

— Nu ştiu, Harper. Parcă ar fi însăşi definiţia iadului, pentru mine. Aş prefera să mor.

Încep să schiţez coada.

— Dar tu? Ce-ai face dacă n-ai şti să faci magie?

Ridic scurt ochii. Îşi încreţeşte buzele.

— La fel, spune dând scurt din cap.

Şi-mi place de mor că nu e nevoie să explicăm mai în detaliu de ce simţim asta. Când e vorba de pasiunea arzătoare care ne stăpâneşte pe amândoi, suntem pe exact aceeaşi lungime de undă.

— De unde-ai ştiut că vrei să te faci magician? întreb în timp ce adaug smocurile zburlite de blană de pe burta pisicii.

— Pur şi simplu, am ştiut din clipa în care am primit de Crăciun un set de magie când aveam cinci ani. Am învăţat fiecare truc şi scamatorie din orice carte pe care-am reuşit să pun mâna la bibliotecă şi la librărie, spune, iar eu trec la mutra pisicii. I-am pus pe mama şi pe tata să mă ducă la toate spectacolele de magie de care-am aflat.

În facultate, am studiat actoria şi oratoria ca să fiu în largul meu pe scenă. Îţi spun sincer că nu-mi pot imagina cum ar fi să nu pot face scamatorii. Ceea ce sună ridicol, fiindcă e una din cele mai bizare profesii pe care le poate avea cineva. Nu-ţi spun câţi oameni mă întreabă „Tu chiar eşti magician?”

— Nimeni nu crede că ăsta e jobul tău? întreb, în timp ce desenez mustăţile.

— Toţi cei pe care-i întâlnesc pentru prima dată se îndoiesc de asta. Trebuie să le-o dovedesc întruna şi, după cum ţi-am mai spus, îmi cer mereu să le arăt trucuri magice. La fel şi Jason, spune, ca o completare întârziată.

Mă opresc o clipă. Aproape că uitasem c-a fost la întâlnire şi c-ar trebui s-o ajut s-o analizeze sau ceva de genul ăsta. E prima dată când a venit vorba despre asta.

— I-ai arătat o scamatorie cu cărţi de joc?

— Da. Şi a dorit să ştie cum se face, dar normal că n-am putut să-i spun.

— Din cauza codului: Codul 563 din *Manualul secret al magicianului*, parcă, o tachinez, aducându-mi aminte de ce-a spus în librărie.

Râde şi se foieşte aproape imperceptibil în scaun, de ajung să ni se atingă genunchii.

— Da, ăla-i codul. Adică nu există un cod *oficial*, dar e o regulă nescrisă.

Ia un ton serios, profesoral:

— Secretul unui truc sau unui număr de iluzionism nu va fi niciodată dezvăluit decât unui învăţăcel într-ale magiei, care depune şi el acest jurământ.

Vocea îi revine la normal, păstrând tonul sincer:

— Pur şi simplu n-ai voie s-o faci. E complet interzis acest lucru în comunitatea magicienilor. Contrazice însăşi esenţa a ceea ce încercăm să facem – să-i convingem pe oameni să creadă fără rezerve.

Adun în minte de câte ori mi-a spus în toţi anii ăştia cum a făcuţ o scamatorie. Numărul oficial e zero barat. Poposesc un pic asupra acestei revelaţii… secretele fac parte din natura ei. Dar le păstrează fiindcă e nevoită s-o

facă, nu fiindcă e o persoană lipsită de onestitate.

— Şi asta se pune, rostesc absent în timp ce lucrez la gura unei mâţe foarte morocănoase.

— Se pune la ce?

— La compromis. Când spuneai că slujba ta necesită un compromis. Îţi limitează capacitatea de a cunoaşte oameni, dar mai mult decât atât, trebuie să mai şi porţi permanent o mască.

— Uneori, totul e doar iluzie, spune încet, oftând moale.

Iese din stare într-o fracţiune de secundă:

— Ţie de ce ţi-e frică?

Ridic ochii.

— Nu de ace.

— Atunci de ce? De păianjeni? De spaţii deschise? Că firma care face creioanele Blackwing va da faliment?

Arăt cu degetul spre ea şi-i fac cu ochiul:

— De aia. Ai ghicit!

— Pe bune, Nick, insistă cu vocea aia a ei vulnerabilă, fără urmă de sarcasm, care-şi croieşte drum până-n adâncul sufletului meu.

Vocea aia spune că vrea să mă cunoască mai bine.

Mă opresc din desenat, mă concentrez la ea şi-mi dezvălui cea mai adâncă frică a mea:

— Mi-e frică c-o să se ducă totul pe apa sâmbetei: slujba, serialul, succesul. Am fost foarte norocos. Majoritatea caricaturiştilor abia au după ce bea apă, iar eu am prins un job fantastic. Toate stelele s-au aliniat. Dar succesul poate fi extrem de trecător. Poate să dispară totul şi mâine, cât ai clipi din ochi.

— Chiar crezi asta?

— Trebuie să cred asta. Mă ţine în priză. Mă ţine concentrat asupra misiunii de a face cel mai bun serial de care sunt capabil. De aceea las să treacă de la mine rahaturile lui Gino. Fiindcă vreau ca toate astea să continue, spun, atingând uşor desenul de pe braţul ei. Vreau să continui să fac ceea ce fac cât mai mult timp posibil.

— Îţi iubeşti jobul, spune.

Şi e o afirmaţie aşa de simplă şi de evidentă, însă rezonează în sufletul meu.

— Îl iubesc mai mult decât duşurile. Şi sunt turbat după duşuri, spun cât se poate de serios.

În clipa asta nu mă refer la *duşuri* în mod eufemistic. Mă refer la totala şi măreaţa minunăţie de a da drumul la apă cu presiune maximă după o şedinţă zdravănă şi intensă de sport, sau imediat după ce te trezeşti, ori după o lungă după-amiază petrecută transpirând în pat, cu femeia visurilor tale.

Izbucneşte în râs:

— Incredibil! Şi eu sunt leşinată după duşuri.

Ca să nu zăbovesc prea mult în zona duşurilor, îmi calmez gândurile, mă întorc la desen şi mă forţez să redevin meditatorul ei.

— Cum a fost? întâlnirea.

— A fost bine. El a fost drăguţ şi am stat de vorbă.

— Despre ce aţi vorbit? Ca antrenor, e important să ştiu aceste detalii, spun.

— Despre bowling, facultate, slujbe.

— Parcă e conversaţia pe care tocmai am avut-o noi. Mai puţin partea cu bowlingul.

— Nu, spune pe ton ferm. Noi vorbim despre lucruri mai profunde, nu crezi?

Mă uit în ochii ei, încercând să-i descifrez expresia. Dar asta e o femeie care-a fost nevoită să devină maestră în arta de a nu dezvălui nimic. Nu-mi dau seama ce gândeşte, ce simte sau ce vrea şi asta-ncepe să mă scoată din minţi, fiindcă vorbele ei par să aibă mai multă greutate ca de obicei.

— Da?

Nu-şi fereşte privirea. Ochii ei albaştri rămân fixaţi la mine şi răspunde simplu:

— Da. Nu asta am făcut *chiar acum*?

Şi are dreptate. Asta am făcut. Dau din cap.

— Îl placi?

— M-a invitat în oraş săptămâna viitoare. La cină.

Mi se încordează muşchii şi-i încleştez mai tare braţul.

— Ce-ai răspuns?

— Am spus că da. Nu asta trebuia să spun? Tu mi-ai spus să experimentez pe el, domnule antrenor. Ca să învăţ să mă port cu un bărbat fără să mă fac de cacao.

Exprimarea ei mă face să râd:

— N-aş zice că te faci chiar de cacao.

Îşi îndreaptă umerii şi face o pauză.

— Cum erau întâlnirile tale cu romanciera? Poţi să-mi spui ca să mă asigur că nu sunt complet pe dinafară?

Scutur din cap:

— Nu despre mine e vorbă acum, Prinţesă Deloc-de-Cacao. E vorba despre tine. Începe să-ţi placă de el? Nu mi-ai răspuns şi m-ar ajuta să ştiu răspunsul ca să te pregătesc pentru cină, întreb iar.

Strânge buzele şi cade pe gânduri.

— Când mă uit la el sau vorbesc cu el nu am în piept senzaţia aia de fluturare nebunească. Presupun că dacă l-aş plăcea ar trebui s-o am?

Transformă fraza într-o întrebare şi privirea i se-nşurubează în ochii mei.

Răspunsul mi-l dă fluturarea nebunească din propriul piept.

— Nu e rău pentru început.

Apoi, fiindcă se pare că sunt masochist, continui:

— Aşa simţi când eşti cu Simon?

Face ochii mari şi ridică din umeri.

— Ăsta nu e un răspuns, spun morocănos.

E clar că mor de plăcere să fiu chinuit.

— N-am mai petrecut timp cu el. Mi-ai ordonat să nu mă văd cu el, spune aruncând mingea înapoi în curtea mea. Însă *am vorbit* la telefon cu el la începutul săptămânii»

Creionul mi se opreşte. Mă loveşte un fulger de gelozie incandescentă. Mă bucur al naibii de tare că mă uit în jos, fiindcă nu vreau să-mi vadă faţa sau să-şi dea seama că mă apucă turbarea la gândul că-i place.

— Da? întreb pe cel mai bine exersat ton detaşat şi firesc, întorcându-mă la liniile albastre de pe pielea ei. Şi cum a fost?

— Bine. Am vorbit doar despre petrecerea lui Hayden de peste două săptămâni.

— Şi-ai putut vorbi?

— Ha ha ha. Da, mi-am păstrat puterea comunicării *orale*, spune, iar eu scot un geamăt la auzul insinuării pe care mi-a servit-o. Şi-apoi, n-am probleme să folosesc telefonul. Mai ales ca să trimit mesaje.

— E bine de ştiut, spun şi termin desenul de pe braţul ei.

Îmi mut palma câţiva centimetri mai sus pe pielea ei şi-i ridic antebraţul ca să-i arăt opera mea. Când degetele mele trec peste carnea ei, jur că, pentru o clipă, i s-a tăiat respiraţia. La urechi îmi ajunge o părere de sunet, ca un mic icnet, şi sună fantastic. Mă propulsează înapoi în timp, către sărutul nostru. Către murmurul slab care i-a scăpat de pe buze când le-am atins în treacăt cu ale mele. Vreau să apăs butonul acela care controlează sunetul ăla, care-l face să sune mai tare, care-l face să sune ca o simfonie în urechile mele. Privirile ni se întâlnesc şi nu sunt copleşit de o avalanşă de gânduri demente, indecente. Mă gândesc la cât de frumuşică e, cât de mult îmi doresc s-o cunosc mai bine şi cât de tare-mi doresc să nu se termine niciodată timpul ăsta petrecut cu ea. Aş putea s-o ascult vorbind despre caricaturi şi vise şi muncă şi pasiune – toate chestiile astea profunde precum şi toate chestiile mai simple – oricât timp ar fi ea dispusă să le împărtăşească cu mine.

Mi-e incredibil de uşor să vorbesc cu ea. Şi e incredibil de plăcut. E la fel de firesc şi plăcut ca respiraţia. Inima-mi bubuie în piept şi încerc să-i memorez expresia din ochi, scânteia aia minusculă care dansează peste tot albastrul ăla de safir, care mă face să cred că *n-are cum* să nu simtă şi ea *ce* simt eu.

Buzele i se îndepărtează uşor, iar acea mică schimbare e *exact* detaliul pe care l-aş desena în portretul

unei fete care începe să-i placă pe-un tip.

Pulsul meu o ia la galop şi privirea ei o ţine prizonieră pe-a mea. De data asta nu mai sunt admiratori care să ne facă galerie. Nu mai încercăm să păcălim pe nimeni. Om fi înconjuraţi de oameni, dar ne aflăm într-o cafenea plină de zgomot neutru. În clipa asta, nu existăm decât eu şi Harper, iar umerii ei se apleacă în faţă, de parcă între noi există o forţă magnetică.

Se lasă spre mine, mai aproape, de parcă e nerăbdătoare să termine ce-am început pe stradă. Dacă e aşa, vreau totul, dar trebuie să fie iniţiativa ei, ca să ştiu sigur că nu e un alt număr de iluzionism. Fiecare centimetru, fiecare apropiere, fiecare secundă până ce buzele noastre se întâlnesc trebuie să vină de la ea. Trebuie să ştiu dacă toate asta sunt doar rodul imaginaţiei mele sau dacă acest câmp electric care trosneşte şi scânteiază între noi e cu adevărat reciproc, aşa cum îmi doresc eu să fie.

Undeva, după tejghea, se sparge o ceaşcă, iar zgomotul pe care-l face când se loveşte de podea rupe vraja. Eu mă îndrept de spate, ea tresare şi amândoi ne ferim privirile. Când îndrăznesc să mă uit iar la ea, se uită-n jos, la braţul ei, aşa că n-am nicio şansă să aflu răspunsul, îmi scapă printre degete ca fumul.

— Îmi place mult de tot, spune cu voce moale. Cât o să ţină?

— Până faci duş.

— Dar îmi place *mult* să fac duş!

— Atunci n-o să ţină mult. Aşa că dacă n-ai de gând să te murdăreşti prea tare în seara asta, o să dispară la duşul de mâine.

— Acuma cine e ăla care spune chestii ridicol de obscene?

Rânjesc:

— Touché.

— Pot să-ţi pun o întrebare serioasă?

— Sigur.

— Crezi că Jason o să vrea să: „ştii tu – ridică

sprâncenele şi cântă cu voce sexy, ca Marvin Gaye – *să ne-o punem*?

— Poate. Protocolul pentru a doua întâlnire sugerează că s-ar putea să încerce să te sărute, spun şi încerc să mă concentrez la întrebare, nu la reacţia mea, care îmi spune că Jason e un nemernic al dracului de norocos. Prima întâlnire e ca să vezi dacă îţi doreşti cu adevărat o a doua întâlnire. Aşa că ai trecut de testul ăla. A doua întâlnire e ca să vezi dacă există o atracţie adevărată între voi, aşa că treceţi la etapa următoare: cină şi poate un sărut de probă. Iar a treia întâlnire e…

Îmi las vocea să se piardă, iar ea ridică o sprânceană. Şopteşte conspirativ:

— Stai aşa! Nu-mi spune. Stai să ghicesc. A treia întâlnire e pentru…

Încetineşte, îşi linge buzele, apoi se apropie cu câţiva centimetri mai mult de mine, aşa că pare să-şi contureze vorbele în aer când, cu privirea fixată într-a mea, toarce:

— Sex fierbinte, pornografic.

Tot sângele îmi năvăleşte în sculă.

Între noi nu mai e loc pentru alţi oameni. Vorbele ei sunt suspendate între mine şi ea. Creierul încetează să-mi mai funcţioneze, dorinţa se zvârcoleşte nebuneşte prin mine şi spun primul lucru care-mi trece prin minte:

— Nu, rostesc alene, fiindcă a intrat pe teritoriul meu.

Ştiu tot, cap-coadă despre vorbe şi fapte pornografice, iar dacă Harper vrea să se pună cu mine, nu mă dau în lături s-o fierb un pic.

— E pentru sex fierbinte, pornografic, care ţine toată noaptea.

Acum ea e cea luată prin surprindere. Clipeşte, înghite-n sec şi expiră cu zgomot.

Aştept cu încordare, sperând c-o să-nceapă să vorbească păsăreşte, aşa cum a făcut cu Simon, sperând la ceva care să-mi confirme că şi ea e atrasă de mine. Însă ea îşi muşcă buza, apoi spune:

— Pun pariu că ăla-i cel mai bun.

— O, poţi să fii sigură, prinţesă.

Ochii i se întunecă când mă aude rostind ultimul cuvânt, căci vocea mi-a alunecat în tonul pe care l-aş folosi cu ea în pat.

Lasciv. Răguşit. Înfometat.

Asta-i problema.

Dacă o să mai pierd mult vremea în zona asta, o să dau mult mai multe concerte la o singură mână decât ar putea îndura orgoliul meu.

Şi chiar trebuie să mi-o scot din cap, mai ales că mâine mă văd cu frate-său.

Capitolul 11

— Bond. James Bond.

Spencer îşi aranjează manşetele şi apoi se măsoară aprobator din priviri. Se uită la mine şi mă vede că tocmai îmi termin de legat papionul.

— Nu mă pot abţine, adaugă. E obligatoriu. Nu poţi să porţi smoching şi să nu spui replica asta. Fiindcă zău că arăt ca Bond.

Încep să râd şi clatin din cap:

— La fel ca tine, toţi ceilalţi ţipi din lume cred asta despre ei.

E ziua următoare şi suntem într-un magazin de smochinguri pentru ultima probă înainte de nunta lui, ca să ne asigurăm că măsurile sunt corecte. Bruneta minionă care administrează magazinul deschis chiar şi duminica îşi face de lucru cu reverele hainei mele şi spune:

— Arătaţi bine. Sunteţi gata.

Înclin scurt bărbia spre Spencer şi încep să-mi desfac papionul:

— Aveţi ceva care să-i facă şi pe el cât de cât prezentabil? Poate o pungă de pus în cap?

Zâmbeşte şi se-ntoarce spre mire ca să facă ultimele modificări. Mă schimb la loc în hainele mele şi, când revin la ei, Spencer înclină capul pe-o parte şi adulmecă în direcţia mea.

— De ce miroşi a detergentul soră-mii?

Parcă sunt într-o maşină care-a frânat brusc. Totul în capul meu înţepeneşte cu scârţâit de cauciucuri pe asfalt şi mă simt prins cu mâţa-n sac, în puii mei. Creierul începe să mi se bâlbâie şi mii de pretexte dau năvală spre limbă. După care-mi spun să mă calmez. Nenumăraţi oameni folosesc acelaşi detergent şi doar pentru că mi l-a dat ea nu înseamnă că port pe piept o pancartă pe care scrie *Vreau să i-o trag soră-tii*.

Doar că aşa mă simt. De parcă fiecare chestie – chiar şi cea mai nevinovată – mă dă de gol. Trebuie să mă adun, naibii, mai ales că peste câteva zile iau cina cu Spencer, Charlotte şi Harper.

Îmi trag mutra inexpresivă, de jucător de poker:

— Ce tot baţi câmpii acolo? întreb, uitându-mă la el de parcă el e ăla nebun.

Se pleacă mai aproape, arcuieşte o sprânceană şi mă adulmecă iar.

— Hmmmm.

— Hai, frate, spun, îndepărtându-mă.

Acele două cuvinte spun tot: *zonă interzisă*. Dar în sinea mea intru în panică, fiindcă e ceva de speriat ce nas are tipul dacă-şi dă seama că folosesc acelaşi detergent ca soră-sa!

— A! Mişto mâţă, mai aruncă Spencer.

Pulsul îmi bubuie aşa de tare, că-mi zvâcneşte vena de pe gât.

— Ce mâţă?

— De pe braţul lui Harper, adaugă el. A fost azi-dimineaţă cu Charlotte să ia rochiile domnişoarelor de onoare.

A, *da*.

Dovada negru pe alb. Pe braţul lui Harper.

Memo intern: *Află de ce naiba n-a făcut Harper duş azi*.

— Da? I-a plăcut lui Charlotte cum am desenat-o pe mâţa Bucky?

Spencer izbucneşte în râs:

— Grozav de mult. Dacă nu-ţi iese faza cu televiziunea, ar trebui să te apuci de maimuţărit lucrările altor caricaturişti.

Dau ochii peste cap.

Expresia îi devine serioasă:

— Da' totuşi, care-i treaba? Harper i-a spus lui Charlotte că petreceţi mai mult timp împreună. Că aţi ieşit ieri la o cafea şi că ţi-a dat detergent fiindcă a vărsat ceva pe tine, parcă?

— Ciocolată fierbinte. Peste tot. De parcă era un nou model de tricou, spun repede, fiindcă ăsta e adevărul.

Şi-apoi, ce-are dacă ieşim să bem ceva din când în când? Şi atunci, ca o tigaie în capul ciocănitoarei Woody, mă loveşte în plin motivul pentru care Harper i-a spus lui Charlotte adevărul. Faptul că ne petrecem timpul împreună nu e un lucru pe care Harper simte nevoia să-i ascundă.

Eu sunt cel cu marele secret: că sunt total şi al dracului de ispitit de sora prietenului meu, în toate felurile posibile.

Dorinţa neîmpărtăşită e de mare porc. Dacă cineva vă spune altceva, să ştiţi că mănâncă rahat.

Doamna cu smochingurile îl bate pe umăr pe Spencer:

— Acum sunteţi gata, îi spune.

El îi mulţumeşte, apoi mă priveşte scrutător în oglindă:

— Ieşi cu ea doar ca amic, da?

Simt o înţepătură în piept exact în clipa în care îi răspund sincer cu un nonşalant – Îhî.

— Bine.

Pare uşurat şi-mi vine să-i întreb de ce puii mei nu sunt destul de bun pentru ea. Mă bate pe spate:

— Fiindcă Charlotte vrea s-o cunoşti la nuntă pe soră-sa. Natalie e singură şi e o bunăciune.

— Aha, spun surprins, fiindcă nu mă aşteptam deloc la răspunsul ăsta.

Încerc să fac pe indiferentul:

— Nu te-am bănuit niciodată că ai avea talent de peţitoare.

Scutură din cap:

— N-a fost ideea mea, ci a miresei mele. Şi ce vrea ea, vreau şi eu.

— Sigur. Abia aştept s-o cunosc.

Poate o să mă lipesc de Natalie şi o să mi-o scoată din cap pe singura persoană la care trebuie să încetez să mă mai gândesc.

— Agaţamentele de la nunţi sunt cele mai tari, corect?

— Sunt super, răspund.

— Şi dacă între tine şi soră-mea ar fi ceva mai mult decât ieşirile ca-ntre prieteni ştii ce ţi-aş face, da?

Îmi trec o mână prin păr.

— Sper că-ţi dai seama că nici mie, nici părului meu nu ne e frică de tine nici cât negru sub unghie. Eşti, practic, imaginea vie a unui tip cum nu se poate mai puţin înspăimântător. Ştii asta, da?

Spencer începe să râdă.

— Pot să fiu şi înfricoşător. Întreab-o pe soră-mea.

Dar nu prea am chef să vorbesc cu Harper despre fratele ei. Mai târziu, când îmi scot telefonul ca să-i dau un mesaj, descopăr că deja mi-a trimis un SMS.

Capitolul 12

Probabil că n-am auzit când a venit mesajul ei.

Prinţesa: Salut. Charlotte ştie că miroşi a primăvară şi e vina mea. Mi-a văzut tatuajul cu' Bucky. Aş fi putut să-i spun că e ritualul meu de iniţiere într-o nouă bandă de duri pasionaţi de feline, dar am decis să dau cărţile pe faţă. Dar nu le-am spus nimic de genul că eşti specialistul meu în amor. Şi că-mi scrii reţete pentru poţiunea magică.

Capacitatea ei de autoironie mă face să râd. Mă relaxez pe canapea şi răspund.

Lasă asta. Eu altceva vreau să ştiu: te-ai lăsat de duşuri în semn de protest faţă de ceva?

Răspunsul ei vine rapid.

Prinţesa: Păi… să nu râzi, dar mi-a plăcut mult desenul, aşa că nu mi-am spălat antebraţul azi-dimineaţă. Închipuie-ţi cum arătam cu braţul scos pe uşa cabinei ca să nu se şteargă.

Îmi afund capul în pernele canapelei. Mda, îmi închipui în cel mai mic detaliu. Aşa cum mi-am închipuit-o în duş de o mie de ori. Apa fierbinte care i se prelinge pe păr, picăturile care i se rostogolesc peste ţâţe, apoi alunecă în jos pe pântece şi între picioare.

Îhî. Imaginea mi-e foarte clară. Dar o poză nu strică niciodată.

Nu mă pot abţine, cu toate că ştiu că nu e nicio şansă să-mi trimită vreodată o poză neruşinată. De fapt, nici nu sunt sigur că o să-mi răspundă, fiindcă telefonul tace mai multe minute, suficient cât să am timp să iau ziarul şi să caut rebusul de duminică. O să-mi ia toată săptămâna să-i dezleg, dar reuşesc aproape întotdeauna să-i termin.

Când găsesc pagina, îmi zbârnâie telefonul.

Cu o imagine.

Vai, frate, există un Dumnezeu! Şi e de genul feminin.

Harper stă în picioare în cadă complet îmbrăcată, cu faţa ridicată spre capul duşului oprit şi îşi face o poză în timp ce reconstituie scena duşului de azi-dimineaţă. Faza e tare sexy, iar scula mea o să-mi mulţumească pentru poza asta mai târziu, când o să-i pot dedica tot timpul şi atenţia mea. Nici măcar nu e dezbrăcată, dar poartă un tricoul cu anchior adânc, care mă lasă să trag cu ochiul serios la decolteul ei fantastic. Îmi vine să muşc umflătura aia a sânului ei, să-i trec sfârcul printre dinţi şi apoi să sug tare, s-o fac să geamă, să se zvârcolească şi să-mi şoptească numele. Savurez pe îndelete şi restul fotografiei şi felul în care gâtul lung e întins ca într-o invitaţie şi ştiu că vreau să petrec ceva timp şi acolo. Pun pariu că i-ar plăcea să fie sărutată pe gât. Sunt sigur că i-ar plăcea să-mi simtă gura pe toată pielea. Doamne, ce i-aş face fetei ăsteia, ar înnebuni de plăcere!

„Scuze. Am vrut să spun frânare. Sistemul de frânare”, spune el jenat. Ea îşi împinge un şold în afară, iar lui mai că-i ies ochii din orbite holbându-se la sânii ei obraznici.

Şi tare-mi mai doresc asta.

Deschid mesajul şi-i răspund.

Nu se vede prea bine. Cred că mi-aş face o idee mai clară dacă ai da drumul la apă.

Păi, cine-o pune să se îmbrace cu tricou alb? Păi, ce naiba? E de datoria bărbatului să încerce, îmi apare un mesaj de la ea.

Prinţesa: Acuma, pe bune. Tocmai i-am spus lui Charlotte că ne vedem mai des. I-a zis şi lui Spencer?

Şi mă dezumflu.

Da, dar nu-ţi face griji, în scurt timp a trecut la alt subiect: vrea să mă cupleze cu cineva la nuntă.

Telefonul meu amuţeşte şi nu mai primesc nimic din partea ei. Nici „pâs" timp de mai multe ore. Poate e geloasă. Ar fi mişto dac-ar fi aşa. Înaintez cu dezlegarea careului, luând pauze ca să vorbesc cu Tyler, avocatul meu, să mă duc la sală şi să-mi pregătesc cina. În timp ce mănânc, desenez, revenind la caricaturile cu marionetele neruşinate pe care le-am schiţat ieri şi la povestea tipei roşcate, incredibil de sexy, care flirtează cu un tip care tocmai şi-a adus maşina la service pentru lubrifiere.

Ce vreţi? îmi place umorul vulgar. Închid caietul de schiţe şi mă întorc la rebus. Cam pe când seara se lasă peste Manhattan, telefonul îmi bâzâie iar, exact când completez pătrăţelele unui cuvânt de unsprezece litere pentru „preferinţă specială" cu „predilecţie".

Prinţesa: Salut… deci… vreau să te întreb ceva… despre întâlniri. Că tot eşti specialistul în amor.

Bagă. Sunt ca o carte deschisă.

Prinţesa: E vorba despre regulile despre care vorbeai, pentru prima, a doua şi a treia întâlnire.

Îhî. Sunt tobă de carte pe tema asta. Gata să răspund. Dă-i drumul.

Prinţesa: Ai sărutat-o pe romanciera ta la a doua întâlnire?

E a doua oară când întreabă şi pare să vrea cu tot dinadinsul să ştie ce-am făcut. Din locul meu de pe canapea, mă gândesc cu grijă cum să răspund. Telefonul bipăie iar.

Prinţesa: Apropo, am fost toată ziua la o petrecere. Ca să ştii: am făcut SENZAŢIE în rândul publicului în vârstă de şase ani.

Ceea ce înseamnă că nu e supărată că Spencer vrea să mă cupleze cu cineva. Era doar ocupată. Fir-ar să fie! îmi trec mâna prin păr, dorindu-mi să fi fost geloasă. Apoi

mă cert singur, fiindcă misiunea mea e să-i fiu antrenor.

Da. Şi la prima întâlnire.

Trec la altă definiţie a careului-i în câteva secunde vine răspunsul ei:

Prinţesa: Nu-i drept! Mie-mi impui alte reguli. În fine, şi ce altceva făceai la întâlnirile cu ea?

Ăăă… adevărul e că n-am prea ieşit la întâlniri. Ne-am cunoscut, ne-am sărutat, ne-am tras-o. Şi-apoi iar ne-am tras-o şi iar şi iar. M-a rugat s-o leg de mânerul uşii de la frigider şi să i-o pun din picioare, ca să testeze faza asta de sado-maso uşor pentru o scenă din cartea ei. I-am făcut hatârul. A dorit s-o fut pe biroul ei, ca să se asigure că ştia cum se vor potrivi toate părţile în mişcare. Mi-am făcut datoria. A insistat să ne-o punem şi la fereastră, ca să se poată sprijini cu palmele de geamul apartamentului ei de lux din Park Avenue şi să mă pună să i-o dau tare pe la spate.

Bănuiesc că şi capitolul ăla din romanul ei a ieşit foarte realist. Relaţia era grozavă şi în acelaşi timp complet absurdă.

Când mă apuc să răspund, vine alt mesaj:

Prinţesa: încerc doar să pricep toate chestiile astea. De aceea întreb.

Eu şi Harper intrăm rapid într-un ritm, iar mesajele zboară între noi furios şi iute.

Nu erau tocmai întâlniri în sensul tradiţional – băuturi, cină şi-un film.

Prinţesa: Dar vai. Mă întreb ce vrei să spui cu asta. Ţi-ai petrecut o groază de timp gol cum te-a făcut maică-ta?

E un fel de-a spune.

Prinţesa: Şi cam ce fel de chestii făceaţi? E o întrebare prea îndrăzneaţă? Sunt curioasă. Pe bune curioasă. Bine, poate că sunt şi-un pic băgăcioasă.: –)

Mă uit lung la ecran, contemplând profunzimea curiozităţii lui Harper. Aş vrea să pricep de ce întreabă – dacă asta face parte din efortul ei de a înţelege bărbatul modern, sau dacă există un subtext. Dar trebuie să accept

că, pur şi simplu, nu ştiu. Şi să mor eu, dacă la sex îi stă mintea, atunci măcar avem ceva în comun în momentul ăsta. Bun venit pe lungimea mea de undă. Hai să stăm puţin de vorbă.

Chiar vrei să ştii? Chiar vrei să o luăm în direcţia aia?

Prinţesa: Îhî, aşa cred. Ai spus că eşti ca o carte deschisă. Aş cam vrea să ştiu.

Cam? Doar ai cam vrea?

Prinţesa: Bine. MOR de curiozitate să ştiu. Mor, mor, mor să aflu. Acum mă crezi?

Aproape…

Prinţesa: Vreau să înţeleg protocolul. Toate detaliile desfrânate…

Bine. Vrea adevărul gol-goluţ. Ei, asta e specialitatea mea. Asta ştiu să fac. Nu sunt tipul timid şi tăcut pe care l-a cunoscut în liceu. Am studiat femeile. Am învăţat ce le place.

Încep să tastez, să-i spun despre frigider, despre birou, despre fereastră. Să-i spun că fostei mele iubite îi plăcea la nebunie să fie legată cu funii, eşarfe şi, o dată, chiar şi cu lesa câinelui ei. Dar când mă uit la acele cuvinte îmi dau seama că *nu pot* să-i trimit aşa ceva lui Harper. Nu pot să-i spun lui Harper ce-i plăcea în pat unei foste iubite. Nu e corect faţă de J, nu e corect faţă de mine şi nu e corect faţă de Harper. Dar nu vreau să ratez momentul ăsta plin de oportunităţi, aşa că spun cu totul altceva.

Of, domnişoară Prinţesă Curioasă… sexul e subiectul meu preferat dintre toate subiectele din univers… dar ce-ar fi să încercăm să reformulăm întrebarea? îţi răspund cu drag la întrebare la modul mai general. De exemplu, dacă ai spune „ce fel de lucruri îţi plac?” aia ar fi o întrebare la care aş răspunde.

Prinţesa: CE FEL DE LUCRURI ÎŢI PLAC?

Ei, acum mai vii de-acasă. Şi încep să mă excit numai gândindu-mă la răspuns. Mă rog, să mă excit şi mai tare.

Închipuie-ţi un meniu de restaurant. De la unul din acele localuri care servesc de toate. Mic dejun, prânz, cină, desert, băuturi, à la carte, garnituri, antreuri. Mă uit la el.

Comand câte o porţie din toate. ÎMI PLACE TOT.

Prinţesa: Pe bune? TOT? E o paletă foarte largă. Tot-tot???

Dacă am purta conversaţia asta faţă în faţă, mi-aş trece degetul peste sprânceana aia a ta, fiindcă ştiu că e arcuită la modul sceptic.

Prinţesa: Posibil. Dar „tot” cuprinde mult prea multe lucruri. Trebuie să ai unul pe care-l preferi. Ai o poziţie favorită? O preferinţă? O predilecţie?

Citind ultimul cuvânt un zâmbet mi se întinde încet pe faţă.

Predilecţie a fost unul din cuvintele din rebusul de duminică.

Prinţesa: Dezlegi rebusul din ziarul de duminică?

Încerc. E o predilecţie de-a mea.

Prinţesa: Sunt impresionată. Vreau să văd unul completat. Eşti gol când dezlegi careul?

Ca să răspund întrebării tale mascate, în momentul ăsta sunt îmbrăcat în blugi, chiloţi tip boxer şi un tricou.

Prinţesa: Ce fel de boxeri? Miroşi a primăvară?

Prinţesa: Pun pariu că miroşi delicios. Acuma spune-mi mai multe despre predilecţiile tale. Îţi plac poliţistele sexy? Bibliotecarele sexy? Catwoman? Şcolăriţele? Dominatoarele?

Ultima mă face să râd şi, cu toate că m-aş da în vânt după poliţista sexy, nu există nicio îndoială în privinţa răspunsului meu.

Bibliotecară sexy.

Prinţesa: îţi place câineşte? Cu femeia deasupra? Cu bărbatul deasupra? Aplecaţi pe marginea patului? (Ai zis că pot să te întreb orice! Te întreb!)

Vai, să-mi bag picioarele, ce megadoză de afrodiziac! Numai uitându-mă la vorbele alea venite de la ea simt că-mi ia foc pielea pe tot corpul. O dorinţă intensă, dureroasă, mi se răspândeşte în fiecare colţ al trupului când Harper îmi pune întrebări despre sex. Nu glumea deloc când a zis că-i vine mai uşor să comunice prin SMS-uri. Mesajul ei se transformă în mintea mea într-o imagine. O văd în faţa

mea în patru labe pe canapeaua mea, cu fundul ridicat. Îmi trec mâna pe spinarea ei, o deschid şi mă cufund în ea. După aceea mi-o imaginez călare pe mine, cu ţâţele alea voluptuoase săltând în timp ce şoldurile i se rotesc în cercuri frenetice. Schimb poziţia şi acum i-o trag repede şi tare, iar ea are picioarele urcate pe umerii mei. Apoi e aplecată pe marginea canapelei, părul ei e înfăşurat în pumnul meu, iar eu o trag şi-o smucesc de el.

Nu că-mi plac toate, le ador pe toate. Dar ai omis câteva. 69 e beton. Cea cu femeia aşezată pe faţa mea e fantastică. Din picioare la perete e excelentă.

Un bufet la liber e tot ce poate îi mai bun.

Prinţesa: Dar chiar niciuna din astea nu e preferata ta?

Ce-ai zice dacă aş înşira câteva dintre chestiile pe care-mi place cel mai mult să le fac?

Prinţesa: Spune-mi.

Degetele-mi ezită deasupra tastaturii. Mor să-i spun tot, să-i dezvălui tot, dar, dacă o fac, trecem la alt nivel. Trecem de la mesaje educative la mesaje seducătoare, apoi direct la mesaje erotice.

Îhî, acum că mă gândesc la asta, nu mai ştiu cum să tastez mai repede şi apoi apăs butonul de trimitere cu un gest teatral.

Să sărut. Să ling. Să ating. Să gust. Să sărut. Să pipăi. Să bag degetul. Să muşc. Să-mi implânt mădularul. Să devorez. Să pocnesc la fund. Să sărut. Să mângâi. Să ciupesc. Să ciugulesc. Să-mi implânt mădularul. Şi să sărut. Să sărut mereu.

Nu răspunde imediat. Aştept cu telefonul încleştat în mână, cu scula în alertă maximă şi cu pielea în flăcări, şi sunt dureros de conştient cât de tare-mi doresc să-i fac ei toate lucrurile alea. Îmi trec palma peste jeanşi, apăsându-mi erecţia care stă să-i rupă, şi mă uit fix la ecran, întrebându-mă dacă-şi strecoară oare mâna între picioare. Dacă-i alunecă în chiloţi. Dacă are spatele cabrat şi buzele întredeschise. Dacă degetele îi zboară cu o iuţeală aşa de a naibii de mare, că-şi provoacă un orgasm înainte să-mi

răspundă la mesaj.

Îi mai scriu câteva vorbe, fiindcă nu mă pot abţine când e vorba de ea. Şi fiindcă vreau să-i plantez imaginea asta în minte.

Adevărul e că cel mai mult îmi place să fac o femeie să aibă un orgasm aşa de intens, încât să-şi piardă minţile de plăcere.

Îmi zumzăie telefonul.

Prinţesa: Asta. E. Super. Excitant.

Să vezi ce bine e în realitate!

Prinţesa: îmi imaginez.

Imaginează-ţi…

Răspunsul ei e suficient ca să-mi alimenteze un milion de fantezii erotice.

Prinţesa: Asta fac. Chiar acum.

Dă-le dracului de fantezii! Realitatea e cea mai tare. Fiindcă pun pariu pe-un milion de dolari că e întinsă pe patul ei, cu telefonul într-o mână şi cu cealaltă în chiloţi.

De data asta ştiu sigur c-am avut o contribuţie la starea în care e. O altă chestie de care sunt mult prea sigur e că dacă mă vrea şi ea la fel de mult, nu sunt convins c-aş putea-o refuza.

Capitolul 13

Pot eu s-o întorc pe toate feţele cât vreau, adevărul e că i-am trimis SMS-uri erotice lui Harper. Şi ea mie.

Şi nu pare să se fi terminat.

A doua zi dimineaţă sunt în metrou, în drum spre clădirea companiei Comedy Nation din Times Square, pentru o şedinţă cu departamentul de marketing. Deschid conversaţia de aseară şi tastez un nou mesaj.

Am vorbit destul despre mine. Ţie ce-ţi place? Ai vreo chestie preferată?

Las întrebarea deschisă, ca să poată răspunde cum vrea. Cu un substantiv. Un verb. O poziţie. La naiba, n-are decât să menţioneze grupul ei alimentar preferat dacă aşa îi vine mai uşor. E unul dintre cei mai îndrăzneţi, mai

siguri pe ei oameni pe care-i cunosc… mai puţin când vine vorba despre dragoste, sex şi idile. N-aş spune că e timidă în chestiile astea, cu siguranţă nu după seara trecută. Dar aduce mai degrabă cu cineva care şi-a pus prima dată în picioare patine şi abia se ţine pe picioare, încercând să se mişte pe lamele tăioase.

Prinţesa: N-am avut chef niciodată de jocul ăsta cu preferinţele… până n-o să am un favorit cu care să mă joc.

Deci n-ai o preferinţă?

Prinţesa: Nu-i vorba că n-am. Mai degrabă nu ştiu încă.

Interesant. Asta-mi spune că e posibil ca experienţa ei la pat să semene cu experienţa într-ale ieşitului cu bărbaţi. Îi răspund exact când trenul ia o curbă în tunel.

Bine. Hai să descoperim împreună. Spune-mi ce-ţi place la un tip. Prinţesa: îmi plac muşchii abdominali. Un abdomen tare, lucrat.

Arunc o privire spre al meu. Mă încadrez.

Altceva?

Prinţesa: îmi plac braţele puternice.

Ei, da. De asta m-am prins deja. Înainte s-o întreb altceva, telefonul scoate iar un bip.

Prinţesa: îmi plac boxerii negri mulaţi.

Mă încrunt în timp ce trenul se opreşte la staţia următoare. Păi, asta-i foarte interesant. Sunt convins că exact asta i-am spus aseară că aveam pe mine. Cobor pe platformă şi mă alătur mulţimii de new-yorkezi care se îmbulzesc în sus pe scări către slujbe, cu nasurile în telefoane.

Îmi plac răspunsurile tale. Altceva ce-ţi mai place?

Strâng telefonul mai tare în mână şi mă îndrept spre Forty-Second Street, înăbuşindu-mi impulsul de a face un comentariu despre tipii deştepţi care poartă ochelari. Fiindcă, ştiţi cum e: nu ochelarii te fac deştept, ci conţinutul creierului. Dar societatea a decis că ochelarii sunt un simbol al inteligenţei, aşa că dacă ea vrea să mă vadă ca pe-uri creier pe două picioare, n-are decât. Pardon, am vrut să spun sex pe două picioare. Îmi convine

oricare din astea.

Hai, mai spune-mi.

Prinţesa: îmi plac buzele moi şi sărutările flămânde. O mulţime de sărutări.

Un trăsnet fierbinte îmi străbate trupul când îmi aduc aminte de mesajele de aseară. De lungul meu SMS despre implântatul mădularului şi despre sărutat şi iarăşi sărutat. Poate mi se pare, dar am senzaţia că-mi întoarce favoarea. Ca şi cum ar vrea şi ea exact acelaşi lucru: capitolul următor al sărutului început în faţa casei ei. Aşa că răspund:

Ce fel de sărutări?

Prinţesa: Sărutări care mă fac să mă topesc.

Alea-s cele mai bune.

Nu vreau să pun capăt conversaţiei ăsteia. Aştept cu lăcomie răspunsul ei, aşa că-i ridic iar mingea la fileu:

Şi sărutările nesfârşite.

Care te înfierbântă.

Prinţesa: Care se transformă în ceva mai mult. Care încep moale şi lent şi apoi le simţi în tot corpul. Pe toată pielea. Până-n măduva oaselor.

Am gâtul uscat şi mintea mi-e cufundată în amintirea acelor cincisprezece secunde, gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla dacă secundele s-ar fi transformat în minute. Poate doar încă un mesaj…

Care-ţi taie respiraţia.

Prinţesa: Care te înnebunesc.

Mă lovesc cu coapsele de ceva metalic şi scap un icnet sonor. Tocmai am intrat într-un tomberon. Pun telefonul în buzunar şi încerc să nu mă gândesc la sărutări care-o fac să se topească, fiindcă aş prefera să nu mai iau în braţe şi alte tomberoane din oraş.

* * *

Nu numai că nu ne oprim, dar accelerăm ritmul. Schimbăm benzile. Preluăm pe rând comanda. Ne abatem de la drum. Şi ne dăm mesaje şi flirtăm erotic şi ne scriem şi mai mult.

În seara următoare, deschid o bere şi mă instalez la

pupitrul înalt, unde fac, stând în picioare, cele mai multe dintre animaţiile mele computerizate. Iau o gură de bere, lucrez o vreme pe tableta de desen, apoi îi scriu.

Deci, avem până acum braţe, abdomen, boxeri, creier şi buze. Ce altceva îţi mai place?

Jur c-o simt cum zâmbeşte în acel răspuns format dintr-un singur cuvânt, care aterizează imediat la mine-n telefon.

Prinţesa: Ochii.:)

Deşi e posibil să mi se fi încălzit sufletul din cauza emoticonului. Sau poate din cauza ei când revine cu un nou mesaj:

Prinţesa: Vreau să mă uit în ochii cuiva şi să simt că mă cunoaşte, mă vede, mă înţelege. Vreau să-mi vadă micile ciudăţenii şi să le accepte, nu să încerce să le schimbe. Vreau să ştiu cum e să simţi asta.

Fir-ar să fie, cât de intense şi… sincere sunt cuvintele ei. Ecranul ăsta mic are darul de-a o face să-şi deschidă sufletul şi să-mi dezvăluie părţi din ea pe care nu le arată nimănui. Doar că mie mi le-a arătat la Speakeasy, apoi la cafenea, iar acum parcă are loc o dezvăluire finală. Părţile din Harper pe care le ascunde sub jobenul ei, sau sub eşarfa roşie sau doar în spatele unei glume inteligente sau a unei replici sarcastice. În cea mai mare parte a timpului e toată *uite-o*, *nu e*. Dar asta e o latură complet nouă a ei. Ia-i vocea, faţa şi limbajul trupului, lasă-i doar vorbele şi… înfloreşte de-a dreptul.

Mă îndepărtez de pupitru, străbat agale apartamentul spre bucătărie, apoi mă îndrept neliniştit spre fereastra imensă ca să mă uit la cerul nocturn al New York-ului. Zgârie-norii şi neoanele reclamelor se uită la rândul lor la mine. Nu vreau să spun ceva greşit şi nici nu vreau s-o fac s-o rupă la fugă înapoi să se ascundă în Harper-cea-bine-camuflată. Aşa că iau telefonul şi aleg un răspuns prudent, dar care-i recunoaşte micile ciudăţenii.

Meriţi să ai toate astea. Vreau să ai parte de toate astea.

Prinţesa: Şi eu.

Şi micile ciudăţenii n-ar trebui schimbate niciodată. Păstrează-ţi toate ciudăţeniile, Harper. Mie îmi plac.

Prinţesa: Şi tu la fel, Nick. Şi mie-mi plac ale tale.

* * *

Sunt dependent de telefonul meu. Întotdeauna am încercat să evit exact asta, dar nu ştiu niciodată când o să-mi trimită ceva care-o să mă excite.

Doar că mai toate mesajele ei au efectul ăsta, aşa că trăiesc într-o permanentă stare de dorinţă, rămasă suspendată.

E în acelaşi timp fantastic şi oribil. Mă simt incredibil şi, totodată, ca un mare fraier. Dar dorul ăsta ameţitor, îmbătător, dictează totul în momentul ăsta şi mă duce cu zăhărelul. Îmi place să cred că această recentă pasiune nebună pentru mesajele ei prinde bine serialului meu. Fiindcă următorul episod îmi iese senzaţional şi, a doua zi, după ce ies dintr-o întâlnire cu şeful echipei de animatori, mă îndrept spre lift ca s-o ia spre centru şi să mă văd cu Tyler, de la Nichols & Nichols.

— Domnule Hammer.

La auzul vocii, mi se strânge stomacul.

— Salut, Gino.

Şeful companiei vine spre mine cu paşi mari, aranjându-şi haina costumului în dungi subţiri.

— M-am gândit la *Aventurile lui Mister Orgasm*, spune, viermuind din sprâncene. Îmi place să cred că am câte ceva în comun cu eroul.

Încerc din răsputeri să nu mă crispez prea tare şi să înghit găluşca, numai că-mi cam rămâne-n gât.

— Serios?

Se trage de cravată:

— Şi eu am ceva lipici la femei.

— Nu mă-ndoiesc, domnule.

— Şi ştiţi ceva? Şi eu am creat pe vremuri un serial.

Desigur că trebuie să pomenească de scurtul lui flirt cu cealaltă parte a baricadei.

— Am auzit că era fantastic, mint eu.

Flutură din mână cu un aer de falsă modestie.

— Era un serial al naibii de bun. Dar uite care-i chestia: nu era chiar aşa de picant ca al dumneavoastră. Ceea ce m-a pus pe gânduri.

Sprâncenele lui arată de-acum ca două omizi care dansează pe muzică irlandeză.

— Ce-ar fi dacă *Aventurile lui Mister Orgasm* ar fi, să zicem, mai atrăgătoare pentru întreaga familie? Mă întreb dacă n-am putea să ne adresăm unui public mai larg, să facem serialul mai puţin obscen şi să ne creştem şi mai mult audienţa? spune el.

Ideea lui de a-l amesteca pe Mister Orgasm cu *Al şaptelea cer* sau cu alt serial de familie mă lasă cu gura căscată.

— Te rog să te gândeşti la asta.

Mă bate pe spate şi se cară, iar eu, total buimăcit, mă duc să mă întâlnesc cu avocatul meu. Überul pe care l-am comandat mă aşteaptă în stradă, aşa că urc, salut şoferul şi mă-ntorc la noua mea ocupaţie preferată: SMS-urile. Mă simt de parcă am tras lozul câştigător, fiindcă deja găsesc un mesaj.

Prinţesa: M-am mai gândit la alte lucruri care-mi plac.

Spune-mi. În Clipa. Asta.

Prinţesa: Lenjerie intimă drăgălaşă, dantelată.

Îmi trec mâna peste faţă şi mă afund în bancheta de piele. De parcă asta ar putea ascunde problema pe care-o am. Expir zgomotos. De parcă asta va face să dispară ranga asta de oţel din pantaloni înainte să intru în biroul avocatului meu. Există anumite cuvinte care pur şi simplu îmi declanşează instantaneu o erecţie, ca la o apăsare de buton, iar ea tocmai a folosit unul dintre ele. Lenjerie.

Prinţesa: Albă. Neagră. Mov. Cu o fundiţă mică. La spate.

Închipuie-ţi un chiloţel din dantelă, cu o fundiţă drăgălaşă pe fund, care poate îi dezlegată.

Ridic capul şi mă uit pe geam. Poate găsesc pe drum un magazin cu o cadă plină cu gheaţă. Poate mă duc să stau vreo două ore în ea ca să-mi risipesc pofta asta

carnală. *Chiloţi cufundiţe care pot fi dezlegate*? Hai, frate! Niciun bărbat nu e aşa de puternic încât să rămână impasibil la cuvintele astea.

Cu atât mai puţin unul care a primit o fundă neagră de satin cu buline roz. Un val incandescent îmi izbeşte tot trupul şi murmur *Vai, futu-i*. Când Harper mi-a trimis creioanele legate cu fundă a fost ca şi când mi-a trimis o mică aluzie, înainte să ştiu măcar ce era. Un indiciu al tuturor dorinţelor ei, al fanteziilor ei secrete. Ca o femeie care se dezbracă în timp ce traversează coridorul şi-ţi aruncă o privire peste umăr ca să-ţi spună din priviri *urmăreşte dâra de haine de pe podea*.

O voi urmări.

Ceva în genul unei funde negre de satin cu buline roz?

Prinţesa: Da. Ţi-a plăcut?

Nu cred că o s-o mai privesc vreodată cu aceiaşi ochi.

Prinţesa: Ţi-a făcut plăcere s-o dezlegi?

Doamne, Dumnezeule mare! Mă trag de cămaşă. N-am nicio şansă să duc la capăt întâlnirea cu avocatul. Dar nu mă pot opri pentru nimic în lume.

Da. Îmi place de mor să dezleg fundiţe. De fapt, „dezlegat” e noul meu cuvânt preferat.

Prinţesa: Şi mie îmi plac cuvintele obscene. Ăsta-i încă un lucru care-mi place.

Ţi-am spus vreodată că sunt un adevărat dicţionar de cuvinte obscene?

Prinţesa: Nu-i nevoie să-mi spui. M-am prins şi singură.

Atunci mă cunoşti foarte bine.

Prinţesa: Uneori da. Uneori nu. Îmi mai place şi să mă las dusă de val. Şi-mi place când un tip e pur şi simplu aşa de obsedat să te facă să te simţi bine, că vrei şi tu să faci acelaşi lucru pentru el.

Mă strâng cu două degete de rădăcina nasului în timp ce maşina intră pe bulevard. Jur că Harper îmi citeşte gândurile. Îmi umezesc buzele şi strâng telefonul şi mai tare.

Te uiţi la filme porno?

Prinţesa: Se pune dacă mă uit pe Tumbir[9]?

Da. La ce-ţi place să te uiţi?

Prinţesa: E greu de descris.

Nu, nu e. Încearcă.

Prinţesa: Vrei să-ţi spun ce fel de fotografii sau micro-filmuleţe îmi plac?

Da. Ar fi super. De fapt, mi-ai face o bucurie pe ziua de azi. Mi-ai face ziua perfectă.

Răspunsul ei mai are de aşteptat, fiindcă am ajuns la birourile firmei Nichols & Nichols, unde o tânără recepţioneră blondă, atent coafată, se ridică din spatele pupitrului elegant şi mă salută pe nume.

— Mă bucur să vă văd, domnule Hammer, spune cu un surâs impecabil, strălucitor. îl anunţ pe Tyler că aţi sosit.

— Merçi, Lily.

Abia apuc să iau un loc pe canapeaua roşie luxoasă din hol, că şeful firmei deschide uşa de sticlă.

— Nick Hammer, spune cu vocea lui profundă, apoi vine şi mă bate pe spate.

Mă ridic. Omul e eleganţa întruchipată. Clay Nichols e îmbrăcat într-un costum închis la culoare, o cămaşă albă, impecabilă şi o cravată de mătase mov.

— Mi-a spus Tyler că treci pe-aici. Nu puteam să ratez ocazia să te salut şi să te felicit pentru succesul de care te bucuri.

— Şi eu pe tine. Îmi place noua voastră şandrama. Şi spune-i neveste-tii că nu trebuie să-mi dea de băut pe gratis.

Începe să râdă şi scutură din cap:

— Dă-mi voie să-ţi dau un sfat. Nevasta nu primeşte ordine de la nimeni pe pământ. Mă conduce pe coridor către biroul lui Tyler.

— Clientul meu preferat! spune Tyler, ieşindu-mi în întâmpinare.

---

9 Tumblr: site de socializare în care utilizatorii pot crea propriul lor blog, public sau privat, unde pot posta orice fel de conţinut. (N.t.)

Pe Tyler l-am cunoscut pe vremea când eram student la RISD şi studiam animaţia, iar el studia istoria la Brown. A avut o ascensiune rapidă în lumea avocaturii pentru industria de divertisment şi nu numai pentru că i-a fost Clay mentor. Pur şi simplu e al dracului de bun.

— Pun pariu că aşa le spui tuturor clienţilor.

Îmi aruncă un rânjet larg:

— Numai celor care mă fac să râd.

— Atunci, haideţi să vă zic una tare, spun.

Amândoi se aşază pe canapea. Eu iau un scaun confortabil, mă aplec în faţă, trag aer în piept şi fac o pauză ridicolă, pentru suspans, aşa cum merită subiectul.

— Gino vrea să fac serialul mai decent.

Tyler ridică o sprânceană. Tipul e bucăţică ruptă din văru-său: păr negru, ochi căprui, mandibulă pătrată. Dacă nu i-aş cunoaşte, aş zice că e frate-său mai mic. Şi el e tras la costum.

— Asta-i o tâmpenie. Nu-i ceri lui Seth MacFarlane să facă serialul *Tată în stil american* mai puţin dement, spune Tyler, întinzându-şi picioarele lungi în faţă.

— Uite care-i treaba, nu sunt vreo divă. Sunt primul care-şi doreşte să dea telespectatorilor ce îşi doresc. Dar nu reuşesc să pricep în ruptul capului ce vrea de la mine.

— Las pe noi. E treaba noastră să ne prindem ce vrea şi dacă se potriveşte cu ce vrei tu, spune Tyler şi, în următoarele treizeci de minute, ne ocupăm strict de planul lor pentru renegocierea de la sfârşitul lunii, adică peste mai puţin de două săptămâni.

Totul mi se pare rezonabil şi, sincer să fiu, de aceea lucrez cu tipii ăştia. Când terminăm, îi întreb ce planuri au pentru diseară.

Clay spune primul:

— Am întâlnire cu fetele mele preferate. Nevastă-mea şi fiică-mea mă aşteaptă în câteva ore la locul de joacă. Iar tipul ăsta – spune el, bătându-l pe umăr pe văru-său – încearcă să recucerească o veche iubită.

Clay mă pune pe scurt la curent cu situaţia amoroasă a lui Tyler şi e o mare belea.

— Aoleu! spun, cutremurându-mă.

Apoi mă uit în ochii avocatului meu:

— Mult succes, amice. S-ar putea să fie mai plăcută negocierea cu Gino.

Tyler râde, clătinând din cap:

— Ştiu, crede-mă. Ce-ar face Mister Orgasm ca s-o recâştige?

Îmi frec bărbia ţepoasă:

— Altceva pe lângă să trimiţi în locul tău un caricaturist bogat, sexy, de succes şi bine dotat ca s-o cucerească?

Tyler îngustează ochii întunecaţi şi mă săgetează cu privirea. Îi arunc un zâmbet:

— Probabil că i-ar spune cât de importantă e pentru el, apoi ar face-o să se simtă ca o regină.

— Aferim, spune Clay, după care îmi iau rămas-bun, plec de la biroul lor şi ies în aerul proaspăt al după-amiezii de toamnă târzie în New York.

Dar când mă strecor în următorul metrou către centru nu mă mai gândesc la femeia lui Tyler. Mă gândesc la SMS-ul pe care tocmai l-am primit de la Harper. De fapt, *gândesc* nu e cuvântul potrivit. *Simt* e singurul care se potriveşte situaţiei. Când deschid noul ei mesaj şi trec în revistă pozele, ating temperatura de două mii de grade Celsius în două secunde.

Mă cufund în scaunul de plastic al trenului şi ochii îmi rămân pironiţi pe aceste imagini. Cineva spune „pardon” când trece pe lângă mine şi eu nu-i dau nicio atenţie. *Nu pot* să mă uit la nimic altceva. Imposibil. Nefezabil. Nu mai există nimic în Univers în afara acestor poze şi sunt incapabil să-mi stăpânesc rânjetul neobrăzat care mi s-a lipit de mutră.

Sunt dat pe spate, lat, terminat. Sunt făcut praf. Mesajul ăsta e Sfântul Graal al fanteziilor erotice ale lui Harper.

Se spune că o poză face cât o mie de cuvinte, dar poate-ar trebui să se revizuiască vorba aia. O poză face cât o mie de bătăi de inimă, fiindcă atâtea am eu pe secundă

când mă uit la seria asta de poze uluitor de sexy pe care mi-a trimis-o.

Prima înfăţişează o femeie în chiloţi negri, legaţi deasupra fundului cu o fundiţă mică, cu buline roz. Are picioare netede şi cu musculatură frumoasă. În următoarea, o femeie e îmbrăcată doar în portjartier şi ciorapi cu o chestie vintage, cu volănaşe, pe coapse. Se apleacă să desfacă una din încheietorile portjartierului, cu fundul gol la vedere, îmi frec ceafa cu mâna şi oftatul meu din rărunchi e acoperit de huruitul metroului.

Şi e abia începutul, iar eu ard deja în flăcările iadului, fiert la foc mic în transportul în comun, înconjurat de ţipi în costume şi mame cu bebeluşi, de hipsteri şi turişti, de toţi şi de toate şi mă doare-n cot.

Fiindcă nu mai contează decât fotografiile astea. Poza care urmează e cu o femeie întinsă pe spate, răşchirată pe pat, goală, cu buzele formând un O, în timp ce tipul care e cu ea îi devorează sexul. Mâinile lui îi cuprind fundul, strângându-l, în timp ce el are faţa îngropată între picioarele ei. Ea pare înnebunită de extaz.

Dar următoarea femeie e direct în raiul păcătoşilor. Poartă doar o pereche de pantofi cu toc stiletto, e aplecată peste un blat de bucătărie, iar amantul ei e în genunchi, îi desface bucile şi-i linge sexul, iar degetele lui sunt cufundate în carnea dosului ei.

Închid mesajul şi ochii, absorbind tot ce mi-a spus Harper fără cuvinte.

Datorită pozelor ăstora tocmai am aflat că e obsedată serios de funduri.

E foarte posibil ca aceasta să fie o nouă piatră de hotar din viaţa mea. E exclus să mă întorc la vremurile când nu ştiam de această predilecţie incredibil de excitantă a ei. Nu-mi aduc aminte de o perioadă din viaţa mea când nu mă gândeam la cum ar fi să-i fac aşa ei. Acestei femei care are pe de o parte curajul să-mi spună că nu ştie ce-şi doresc bărbaţii, şi pe de altă parte curajul să-mi arate ce-şi doreşte *ea*.

Şi ce-mi doresc eu. Din suflet. La nebunie. Cu fiecare

celulă a trupului meu.

N-am idee cum o să reuşesc să trec peste cina pe care-o iau mâine cu Harper şi cu fratele ei.

Apoi, trenul se opreşte cu o smucitură în staţia mea şi inima mi se strânge. Săptămâna asta se vede cu Jason. Şi nu mi-a pus nici o singură întrebare, nu mi-a spus nimic despre ce simte pentru el, dacă începe să-i placă sau dacă-i trimite şi lui poze.

Sau dacă sunt doar încălzirea pentru bărbatul pe care-l vrea cu adevărat.

La gândul ăsta, cuprind ecranul în pumn şi sunt cât pe ce să-i fac zob.

Capitolul 14

Harper întârzie şi nu sunt enervat.

Nu sunt iritat.

Nu sunt deranjat.

Savurez liniştit berea asta India Pale Ale, la barul preferat din Village al lui Spencer şi Charlotte, aflat nu departe de casa lor, şi-o ascult pe ea trăncănind despre nuntă.

— Şi fii atent: numele florarului e Bud Rose[10] spune ea cu ochi strălucitori, plină de însufleţire.

— Şi? îi îmbobocesc trandafirii? nu mă pot abţine să întreb.

— Nici măcar nu folosim trandafiri. Aveam de gând să folosesc buchete de albăstrele, spune, apoi pune o mână pe braţul lui Spencer.

Înclină capul pe-un umăr ca să se uite la el:

— Ţi-am spus asta, Snuffaluffagus[11]?

Îşi spune aşa din când în când şi n-am întrebat niciodată de ce, şi nici nu vreau să ştiu.

— Nu, nu mi-ai spus. Spune-mi acum, zice Spencer,

---

10 Bud rose (lb. engl.) = boboc de trandafir. (N.t.)

11 Snuffaluffagus sau Snuffleupagus — personaj adorabil, semănând cu un mamut cu trompă lungă şi fără colţi din serialul pentru copii „Strada Sesame”. (N.t.)

incapabil să-şi dezlipească ochii de la ea.

Frate, e topit, leşinat, îndrăgostit lulea de Charlotte. Dar, având în vedere că se însoară cu ea, aşa e şi normal.

— În Evul Mediu se credea că o fată care-şi pune sub fustă o albăstrea poate să pună mâna pe orice burlac doreşte, spune cu o licărire în ochi destinată numai lui Spencer. Iar eu am pus mâna pe cel pe care l-am dorit.

— Aşa e, spune el şi se apleacă s-o sărute.

Sărutul ţine mult mai mult decât ar trebui. Mă uit la ceas; mă uit la fotografiile alb-negru de pe pereţi, cu camioane vechi pe drumuri de ţară; studiez meniul. Când termin toate astea, buzele le sunt tot sudate şi nu dau semne că au de gând să se separe.

— Deja au început?

Mă îndrept de spate la auzul vocii lui Harper. A ajuns, în sfârşit, şi trage scaunul de lângă mine. N-am mai văzut-o de câteva zile şi arată… numai bună de mâncat. Poartă o jachetă tricotată roşie, încheiată în faţă cu năsturaşi negri şi un fel de furou negru cu dantelă pe dedesubt. Are părul desfăcut şi-i cade pe umeri, lung şi mătăsos.

N-am mai vorbit cu ea de când i-am trimis răspunsul meu la pozele de ieri. I-am spus că-mi explodase telefonul, aşa de tare se încinsese, şi de atunci n-a mai dat niciun semn de viaţă. După faza aia m-am forţat s-o rup complet, dintr-odată.

Nu pot să mă tot izbesc cu capul de peretele ăsta al dorinţei mele neostoite pentru ea. Trebuie să mi-o potolesc, s-o îndes într-un nenorocit de cufăr, să-i încui şi apoi să-i arunc în adâncurile oceanului. Numai aşa pot să trec cu bine de cina asta şi de nunta din weekend. Ca să nu mai vorbim că numai aşa pot s-o ajut să înveţe să se poarte ca o femeie singură în marele oraş fără să-mi vină în acelaşi timp să sar pe ea şi să sugrum fiecare tip pe care-l place.

Înghit în sec şi ridic din umeri nonşalant:

— Mda, din câte-aud, cică aşa or s-o ţină încă vreo… – mă opresc ca să mă uit în tavan – cinci, zece ani.

Îmi răspunde la zâmbet şi, în sfârşit, fratele ei şi logodnica lui se desprind din îmbrăţişare.

— Dar vă rog, nu vă opriţi din cauza noastră, spune Harper. Am o groază de chestii de discutat cu Nick, aşa că voi doi daţi-i înainte şi concuraţi la premiul Pupătura Anului, categoria „Proaspăt căsătoriţi”.

— Alo! mai avem două nopţi până să fim proaspăt căsătoriţi, protestează Spencer.

Apoi se ridică, îşi îmbrăţişează sora şi-i spune cu voce mai blândă:

— Ce bine-mi pare să te văd!

Cele şapte cuvinte îmi fac inima să se strângă şi viermele vinovăţiei îşi sapă drum în adâncurile mele. Sigur, tehnic pot să pretind că sunt moral, fiindcă n-am atins-o niciodată la propriu pe sora lui. N-am depăşit niciodată limita. Dar tipul o iubeşte la nebunie şi nu pot s-o încurajez să-mi trimită poze cu ciorapi şi fundiţe care te imploră să le dezlegi şi… încetează. Trebuie să încetez. Chiar dacă fundiţele alea pot face-un bărbat în toată firea să cadă-n genunchi.

După ce Harper o îmbrăţişează pe Charlotte, îmi oferă şi mie o scurtă îmbrăţişare prietenească. Nările mele prind vaga aromă de portocale a părului ei şi parfumul citricelor e o nouă formă de tortură, fiindcă-mi stârneşte amintirile acelui sărut de cincisprezece secunde din faţa apartamentului ei. Trebuie să mă ţin tare. Trebuie să mă opun acestei dorinţe. Mă ţintuieşte la pământ, se luptă cu mine, încercând să mă supună. Nu suport să fac asta, să mor eu că nu, dar îmi readuc în minte imaginea lui Gino ţinându-se după mine pe coridor şi… gata. S-a rezolvat problema.

Parcă e spray antilibidou.

Harper se instalează confortabil în scaunul de lângă mine.

— Mă scuzaţi că am întârziat, spune tuturor. Aveam mâine-seară programată o cină pe care-am preschimbat-o într-o întâlnire la un pahar în seara asta, aşa că a trebuit s-o înghesui înainte.

Strâng din dinţi.

Nenorocitu' dracului de Jason.

Dar ia stai aşa. Îmi reamintesc că nu-mi pasă de Jason. E în cufărul de pe fundul oceanului.

N-o întreb de ce a schimbat cina pe o întâlnire la un pahar. N-o întreb cum a fost. N-am deloc de gând s-o întreb dacă l-a sărutat.

Fiindcă. Nu-mi. Pasă.

— Cum a fost? întreabă dulce Charlotte.

Îmi vine să mă-ntind peste masă şi să-i îndes întrebarea înapoi în gură. Nici ei nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă.

— A fost bine, răspunde Harper zâmbind dulce, iar chelneriţa apare şi-o întreabă dacă vrea ceva de băut.

După ce Harper îşi comandă un pahar de vin, femeile revin la conversaţia pe tema florilor de la nuntă, iar eu şi Spencer ne prindem într-o discuţie în contradictoriu despre bere. Dorinţa prost plasată, cufărul de pe fundul oceanului şi fundiţele de pe chiloţi, toate au evacuat zona.

La ceva vreme după ce soseşte mâncarea, ochii lui Charlotte se aprind de încântare, începe să fluture mâinile şi arată spre mine:

— Vai, am văzut că tocmai a fost lansată cartea lui J săptămâna asta. O am pe Kindle.

Harper face ochii mari şi se uită la mine.

— J?

La naiba. Habar n-aveam că o să iasă acum pe piaţă cartea aia. Cum naiba de ştiu femeile chestiile astea?

Charlotte înclină din cap spre Harper şi-i explică plină de solicitudine:

— J. Cameron. Scrie nişte romane de dragoste teribil de sexy. Ea şi Nick au fost împreună.

— N-aş zice tocmai că am fost împreună, încerc să minimalizez importanţa relaţiei.

Spencer se preface că tuşeşte:

— Dacă prin „n-am fost tocmai împreună" vrei să spui că ai fost muza şi sursa ei de inspiraţie, atunci da, ai dreptate, „n-am fost tocmai împreună" descrie perfect

relaţia, spune, desenând ghilimele cu degetele în aer.

— Ai fost muza lui /. *Cameronv*. Întreabă Harper, care-a rămas agăţată de numele pe care până acum nu i-l dezvăluisem.

OK, cărţile ei sunt extraordinar de populare.

Scutur din cap:

— Ba nu, *nu* am fost muza ei.

Spencer pufneşte în barbă:

— Da, bine, cum zici tu.

Charlotte preia controlul:

— E grozav de talentată şi superbă. Dar sigur nu mai eşti cu ea, nu?

— Nu. S-a terminat. De luni întregi, spun, simţindu-mă brusc încolţit.

— Bine, spune Charlotte, zâmbind conspirativ. Fiindcă abia aştept să te prezint în mod oficial surorii mele în weekendul ăsta. O să te adore. N-are cum să nu… Eşti aşa de frumos, Nick. Aşa-i că-i frumos, Spencer? întreabă ea, dându-i un ghiont lui Spencer.

El se preface că-i vine să vomite:

— Dacă prin „frumos” înţelegi…

Braţul lui Charlotte ţâşneşte şi-i acoperă gura cu mâna.

— Natalie o să-i placă la nebunie pe Nick, nu-i aşa, Harper?

Spencer se face că-i mănâncă palma lui Charlotte.

— Sigur, spune Harper nonşalantă.

— Cum să nu? E dat naibii de sexy, nu crezi? întreabă Charlotte, privind-o fix pe Harper în aşteptarea unui răspuns.

Harper deschide gura să vorbească, dar Spencer îi muşcă mâna lui Charlotte.

— Au!

Îl plesneşte uşor peste umăr şi chicoteşte, apoi se sărută iar.

Răspunsul lui Harper rămâne nerostit.

Nici după cină nu primesc nicio veste de la ea. Nici eu nu-i scriu.

Capitolul 15

Vineri după-amiază îmi fac bagajul şi mă duc la gara Grand Central ca să mă-ntâlnesc cu părinţii mei, dar şi cu Wyatt, Josie şi Harper, ca să luăm toţi trenul spre New Haven, unde are loc nunta. Când traversez terminalul mă simt străbătut de un nou fior de vinovăţie – vinovăţie pentru că am ignorat eforturile lui Harper de a înţelege bărbaţii, din cauza geloziei mele. Am lăsat-o baltă cu proiectul ei şi de aceea mă simt ca un rahat. După ce am desenat pe braţul ei, n-am mai contat decât eu şi setea mea neostoită de a afla tot ce-i place şi ce nu-i place.

Nu sunt sigur c-o să reuşesc să stau de vorbă cu ea în tren, aşa că tastez repede un mesaj în timp ce mă apropii de uriaşul ceas auriu din gară.

Cum a fost întâlnirea cu Jason? Ai întrebări? Te pot ajuta cu ceva?

Răspunde imediat:

Prinţesa: Te-ai înşelat în legătură cu a doua întâlnire.

Mi se încleştează fălcile şi, în timp ce o iau spre peron, sunt tentat să întreb *cât de tare m-am înşelat*? îmi împing geanta mai sus pe umăr, păşesc în trenul argintiu care are ca destinaţie statul vecin şi încep să-mi plimb privirea peste mulţime, în căutarea familiei mele. Telefonul scoate un clinchet şi mi-e groază să văd ce-a mai venit. O să-mi spună că a doua întâlnire a fost extraordinară şi că acum e leşinată după el.

Prinţesa: Nici măcar n-a încercat să mă sărute.

Mi se ia o piatră de pe inimă. Sunt aproape sigur că în clipa asta aş putea să şi zbor. Ridic ochii din telefon când un slăbănog mă-mbrânceşte ca să treacă şi-mi zăresc părinţii. Mama îmi face cu mâna de lângă tata. Wyatt stă câteva rânduri de scaune mai încolo, fiindcă e greu să găseşti mai multe locuri alăturate vinerea. Şi Josie e aici, cu părul ei brăzdat cu roz adunat în creştet şi prins cu ceva ce arată a beţişoare chinezeşti. Când mă vede se luminează la faţă. Îmi pup mama şi sora pe obraji şi-l salut

pe tata, apoi mă-ntorc brusc când Harper spune *salut*. Stă vizavi de ei şi bate cu mâna scaunul de lângă ea. Îmi arunc geanta în plasa de sus şi mă aşez.

— Nici măcar n-a încercat? repet în şoaptă, ca să nu mă audă decât ea.

Scutură din cap cu un zâmbet vesel pe chip.

— Nu. E foarte drăguţ. Dar mă bucur că n-a încercat. Nu voiam să-i sărut.

Nu mă pot abţine. Asta mă face de-a dreptul… fericit. Apoi sunt chiar ridicol de fericit când adaugă:

— Şi i-am spus că, deşi îmi face plăcere să stăm de vorbă, nu văd relaţia noastră avansând dincolo de acest stadiu.

— Aşa i-ai spus? întreb, încercând să-mi ascund un rânjet larg, cu toate că-mi place că a fost directă şi sinceră cu el şi mor de bucurie că tipul a dispărut din peisaj.

— Da, răspunde. Când sunt cu el n-am senzaţia aia de fluturare nebunească în piept şi nici nu cred c-o s-o am vreodată. E mai bine să nu-i las să-şi facă speranţe, nu?

Aprob din cap în timp ce gândurile-mi derapează în o mie de direcţii. Îmi vine să spun o groază de lucruri, dar mă concentrez pe rolul meu în viaţa ei:

— Şi-atunci eu cum să te ajut să înveţi cum să te porţi în relaţiile cu bărbaţii?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu vreau să vorbesc despre alţi ţipi în momentul ăsta.

— Atunci despre ce vrei să vorbeşti? întreb cu voce scăzută, cu inima în gât şi cu pielea în flăcări doar pentru că sunt în apropierea ei.

Ridică telefonul şi bate în ecran.

— Despre asta, spune, arătând spre şirul nostru de mesaje.

— Ce-i cu asta?

— Nu ţi-au plăcut pozele pe care ţi le-am trimis? şopteşte ea.

Rămân cu gura căscată.

— Tu vorbeşti serios? Mi-au plăcut la nebunie.

— Abia dacă ai spus două vorbe, spune cu o voce uşor rănită. Ai trimis un singur răspuns.

Vai, futu-i. Am dat-o-n bară. Ea mi s-a confesat prin intermediul fotografiilor şi eu i-am tăiat macaroana din cauza geloziei mele cretine. Pozele alea ar fi trebuit să fie începutul unui nou schimb de mesaje erotice, nu finalul.

— Iartă-mă, spun din toată inima. Ar fi trebuit să-ţi mai scriu.

Cobor şi mai mult vocea:

— Dar pozele alea mi-au pompat tot sângele din creier în alte părţi ale corpului.

Asta o face să zâmbească.

— Voiam doar să-mi dai şi tu un semn. Să ştiu că voiai să mergem mai departe.

Ridic faţa şi-o privesc în ochi. Au expresia pe care-o aveau când i-am arătat desenul de pe braţ la cafenea: flămândă, dispusă, dornică.

Sunt sigur că şi-n ochii mei se citesc aceleaşi emoţii, aşa că spun urmarea logică, vorbele care mă pun pe jar:

— Vreau să mergem mult mai departe.

Îşi umezeşte buzele, care şi încep să formeze nişte cuvinte ce par să fie *şi eu*, dar e întreruptă brusc când Josie sare din scaun, mă-nghionteşte şi-mi spune să fac schimb de locuri cu ea.

— Ai monopolizat-o destul pe Harper. E rândul meu, spune cu un zâmbet care-i evidenţiază gropiţele din obraji.

Josie e apropiată de vârsta lui Harper şi petrec tot restul drumului spre Connecticut stând la palavre.

În următoarele două ore, Wyatt devine tovarăşul meu de călătorie. Când ajungem la hotel, ne cazăm împreună, Harper îşi ia cheia imediat după mine şi apoi ne risipim spre camerele de hotel aflate la etaje diferite.

La cina dinaintea nunţii, Harper e preocupată de familie şi apoi e racolată de prietena ei, Jen, ca să meargă să bea ceva. Eu joc biliard cu frate-meu şi-l bat de-i sună apa-n cap, iar acea victorie marchează sfârşitul şi punctul culminant al serii mele.

* * *

— Vă declar soţ şi soţie. Poţi săruta mireasa.

Zâmbesc fericitului cuplu din locul meu de lângă mire, iar Harper străluceşte şi ea de lângă mireasă. Are o rochie simplă, lucioasă, de un albastru-electric. Îi vine până la jumătatea gambei, îi dezgoleşte umerii şi-i face părul să arate uimitor. Pletele alea roşii sunt adunate într-un coc înalt în creştet, iar pe lângă faţă îi cad şuviţe lăsate libere.

Când mirii trec printre oaspeţi traversând încăperea imensă care dă spre grădina din jurul hotelului, sora lui Charlotte îşi şterge o lacrimă, strângând în mâini buchetul. Am vorbit cu Natalie aseară, la cină şi s-a dovedit a fi deşteaptă foc şi foarte amuzantă. E blondă ca Charlotte, cu ochi mari, albaştri şi picioare interminabile.

Presupun c-ar trebui s-o cunosc mai bine, dar după sărutul mirilor suntem târâţi cu toţii în tot felul de festivităţi şi ocazii de pozat pentru fotografiile oficiale, aşa că nu avem timp să vorbim. Mai târziu începe dansul şi, după primul dans al lui Charlotte şi Spencer, DJ-ul bagă nişte muzică mai vioaie. Harper şi prietena ei Jen se duc să danseze, iar eu şi Wyatt ne uităm la ele de la bar. Natalie se alătură şi ea femeilor de pe ringul de dans. Începe un cântec lent şi femeile se separă. Natalie îşi croieşte drum spre mine şi frate-meu.

Wyatt se bate cu palma-n piept:

— Pe mine mă vrea.

Harper şi Jen se duc la toaletă, iar eu nu rezist ocaziei de a i-o lua înainte lui Wyatt, aşa că vorbesc primul:

— Vrei să dansezi, Natalie?

— Sigur.

Îi dau mâna şi-o conduc spre ring, apoi dansez cu ea în cel mai cast mod cu putinţă, păstrând între noi cât de multă distanţă pot.

— Am auzit că soră-mea voia să ne facă lipeala, spune Natalie cu un mic zâmbet.

— Aşa e.

— În perioada asta nu vede în jur decât inimioare şi

Cupidoni, adaugă Natalie, dar pe un ton fără urmă de flirt, doar amuzat.

Ar trebui să fiu dezamăgit. Nu sunt.

— Nu-i de mirare, răspund.

Continuăm să ne mişcăm în cercuri mici, eu cu mâinile pe talia ei, ea cu mâinile pe umerii mei, trupurile noastre la mulţi centimetri distanţă. Mă întreb dacă şi ea simte acelaşi lucru: lipsa asta de atracţie. Şi nu că n-ar fi frumoasă. Nu că n-ar fi deşteaptă. Doar că aşa se întâmplă lucrurile astea: scânteia atracţiei există sau nu. Între mine şi Natalie nu există nicio scânteie.

Deschide gura să zică ceva, dar simt o bătaie pe umăr:

— Pot să intervin?

Pulsul mi se accelerează instantaneu de parcă a luat cineva telecomanda şi-a schimbat canalul în mijlocul filmului.

— Te rog, spune Natalie zâmbind.

Şi apoi Harper e în braţele mele şi într-o clipă aproape că nu mai există nicio distanţă între noi. Degetele mele îi cuprind oasele şoldurilor şi mâinile ei îmi cuprind umerii. Sar scântei de peste tot. E mult mai aproape de mine decât era Natalie. Piepturile noastre sunt despărţite doar de câţiva centimetri. Un pic mai aproape dacă am fi, am dansa cu obrazurile lipite. Suntem la un pas de indecenţă publică.

— Ăsta e, cumva, dansul obligatoriu al cavalerului de onoare cu prietena miresei? întreb ghiduş.

— N-ar fi mai obligatoriu dansul cavalerului cu domnişoara de onoare?

Ne legănăm uşor, mişcându-ne aprobe imperceptibil.

— Pe ăla lui întrerupt tu, spun arătând din bărbie spre Natalie, care se îndepărtează. Ai simţit cumva că aveam nevoie să apari din senin ca să mă salvezi, în stilul tău caraceristic?

Râde veselă:

— Nu părea genul tău, şopteşte. Era prea tânără.

— De ce-o ţii întruna cu…

Dar mă reduce la tăcere cu un şâşâit şi face un semn discret cu capul către dreapta. Wyatt dansează deja cu Natalie.

— Poate că mi-a fost milă de fratele tău. Se vedea că pusese ochii pe ea şi m-aş fi simţit groaznic dacă i-ai fi luat-o înainte. Săracul Wyatt. Totdeauna pe locul doi după fratele mai mare.

Încep să râd şi clatin din cap:

— Nu ne-am certat niciodată din cauza unei fete. Doar pentru orice altceva.

Ridică din umeri şi când umărul îi saltă-n sus, îi strâng mai tare şoldul cu degetele, mângâind-o uşor. I se taie respiraţia. Exact astea sunt momentele care-mi transformă timpul petrecut cu ea într-o goană cu maşinuţe electrice care se buşesc între ele la bâlci. Nu mai ştiu unde mi-e capul şi încotro s-o iau. Ne izbim unul de altul, apoi dăm un pas în spate şi apoi suntem iar înapoi, aşa. Fundiţe, respiraţii sacadate şi ochi umezi. Aşa arată ai ei chiar în momentul ăsta. În secunda asta strălucesc de dorinţă, de parcă-mi arată cum face unul din trucurile ei magice. De parcă-mi dezvăluie adevărul despre ea.

— Şi-apoi… poate că mi-am simţit teritoriul ameninţat, spune cu voce scăzută şi moale.

Zâmbesc larg, iar inima dă să-mi spargă pieptul. *Teritoriu* e noul meu cuvânt preferat.

— Zău? întreb în timp ce ne răsucim într-un cerc leneş.

Cel mai bun prieten al meu e pe undeva prin preajmă şi nu-mi pasă. Fiindcă femeia asta e în braţele mele. Ea e tot ce văd, tot ce aud, tot ce miros. Nevoia de a fi mai aproape de ea mă mistuie şi mă face orb la orice altceva, în special la motivul pentru care ar trebui să păstrez distanţa.

Mâna ei se mută mai aproape de gâtul meu şi-şi face de lucru cu gulerul cămăşii mele.

— Smochingul tău arată foarte bine, spune cu respiraţia tăiată.

Şi oricât mi-ar plăcea să aud asta, aud şi ce nu spune:

Arăţi foarte bine.

Există o diferenţă între cele două. O mare diferenţă.

Spoturile de lumină se joacă pe podeaua de lemn, iar cântecul curge spre sfârşit.

— La fel şi rochia ta, spun, plimbându-mi ochii peste ţinuta ei, apoi înapoi la faţa ei.

Apoi îi arăt cum se face. M-a rugat s-o învăţ. Asta pot să fac cu mâna pe inimă: să-i fac un compliment aşa cum merită să i se facă un compliment. Cu privirea fixată într-a ei, spun:

— Şi tu arăţi superb, Harper.

Pieptul lipit de-l meu i se înalţă şi coboară, iar eu mă uit lung la gura ei când buzele i se întredeschid ca să spună ceva. Apoi vorbeşte şi cuvintele se roştogolesc într-un talmeş-balmeş emoţionat, dar să mor eu dacă nu sunt tot perfecte, căci spune:

— Arăţi aşa de sexy.

Nu mai pot îndura. Spaţiul subţire dintre noi e îngreunat de atâta atracţie trupească. E încărcat de electricitate senzuală şi, pentru prima dată, sunt sigur că nu e ceva unilateral. Ochii ei sunt limpezi şi fixaţi asupra mea şi, chiar dacă nu se pricepe deloc la bărbaţi, nu se poate să nu-şi dea seama ce se întâmplă între noi. M-am săturat să lupt cu atracţia asta.

Nu mai pot.

Ard de dorinţă. Peste tot. Mâinile, pieptul, toată pielea. O doresc dureros de tare pe fata asta. Degetele mele trec încet pe clavicula ei, apoi peste un cârlionţ rebel din părul ei. Mă apropii mai mult şi-mi aplec capul spre urechea ei.

— Nu vrei să mergem în altă parte?

O furculiţă lovită de pahar scoate-un clinchet. Tatăl lui Spencer îşi drege glasul:

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit.

Ca electrocutaţi, ne smulgem unul din braţele altuia. Şi e dureros. O durere intensă, mai ales că nu sunt sigur că erecţia asta o să mai dispară vreodată. Dar când mă concentrez la chipul tatălui femeii pe care-o vreau sub

trupul meu… îhî… gata… s-a dus.

Antierecţie instantanee.

Uf!

Ţine toastul, apoi îl ţin şi eu pe-l meu, apoi mirele şi mireasa împart tortul făcut de mama şi, la un moment dat, telefonul îmi zumzăie discret în buzunar.

Mă strecor afară din mulţime ca să mă uit la răspunsul ei monosilabic, ca să savurez pe-ndelete cele două splendide litere:

Da.

Capitolul 16

Mă plimb cu paşi mari înainte şi-napoi pe coridorul puternic luminat de lângă sala de evenimente, aşteptând să iasă şi ea. Dar trec două, trei, patru minute după mesajul ei şi fata în rochie albastră tot nu dă niciun semn.

Îmi cântăresc opţiunile. Să mă-ntorc la petrecere ca s-o caut în văzul tuturor. Să-i trimit un mesaj ca s-o întreb care-i treaba, ca un nesimţit disperat. Sau să mă duc la bar, nonşalant şi firesc, aşa cum îmi stă bine.

Înainte să mă hotărăsc să aleg scotch-ul, luminiţa de mesaj se aprinde:

Prinţesa: Luată ostatică de Jen, care-i beată rangă. Aşteaptă-mă câteva minute. Ne vedem pe o casă a scărilor întunecată? Lângă automatul de cafea de la etajul doi? în bibliotecă? în parc, sub un copac?

Zâmbesc. Tipic Harper.

Iar acum eu am să fiu şi eu la fel de tipic mie:

Camera 302.

Ajuns în cameră, îmi desfac papionul şi primii doi nasturi de sus de la cămaşă. Arunc haina pe pat, îmi azvârl pantofii din picioare şi mă trântesc pe saltea.

Iau telecomanda.

Nici că se putea moment mai bun ca să aflu ce e la televizor sâmbăta seara.

Zapând prin posturile puse la dispoziţie de hotel aflu nu numai că pot să mă uit la o groază de reluări, o

avalanşă de emisiuni culinare şi o tonă de filme porno, ci că pot şi să-mi comand micul dejun continental pentru mâine, să-mi fac programări pentru o zi la centrul de înfrumuseţare sau să fac turul parcului hotelului cu ajutorul hărţii interactive.

Uau. Sună fenomenal de fascinant. Nu sunt sigur că-mi pot stăpâni emoţia numai la gândul unui tur al hotelului prin intermediul ecranului TV.

Cu chiu, cu vai reuşesc, totuşi – împung cu degetul butonul oprire, apoi îmi verific telefonul.

Şi uite-aşa au mai trecut zece minute, şi tot n-am primit niciun mesaj de la Harper.

Mă uit peste nişte aplicaţii şi reuşesc să mai pierd cinci minute din seara mea înainte să mai arunc o privire la mesaje.

Şi atunci văd statutul *netrimis* al ultimului meu mesaj. Băga-mi-aş. Mă ridic în capul oaselor şi nu ştiu cum să trimit mai repede mesajul care nu se ştie de ce n-a plecat.

Dar înainte să dau comanda, aud o bătaie în uşă. Când mă duc s-o deschid, dau de Harper în rochia ei albastră, cu cocul desfăcut aproape de tot şi cu o mână la spate.

Nu pierde timpul.

— Mi s-a stricat fermoarul. Şi nu mi-ai spus unde voiai să ne întâlnim, dar mi-am amintit de la cazare la ce etaj eşti, aşa că am ciocănit la câteva uşi, la plesneală, şi cineva de pe etaj m-a întrebat dacă aveam cu mine căpşunele învelite în ciocolată pe care le-a comandat şi evident că nu le aveam, dar mi-a plăcut mult ideea şi, ei bine… iată-mă, cu gândul la căpşune, cu fermoarul înţepenit, căutându-ţi camera.

Încerc să-mi stăpânesc zâmbetul la auzul tuturor celor spuse de ea, dar mă concentrez la esenţial:

— Ţi s-a stricat fermoarul?

Se întoarce să-mi arate şi văd o încâlceală de şuviţe de păr prinse în fermoar. O prind de braţ, o trag în cameră şi-o conduc spre marginea patului. O pun să se aşeze şi

evaluez situaţia.

— Ai părul prins în fermoar.

— Ştiu, spune iritată.

După care, pe un ton ceva mai blând:

— Poţi să-i repari?

— Da.

Oftează uşurată.

— Cum ai reuşit să faci chestia asta?

Dau deoparte o parte din plete de pe spatele ei. Rochia are două bretele subţiri şi-i lasă umerii dezgoliţi. Are pielea albă şi-mi vine s-o sărut.

— Eram în camera mea, spune, în timp ce eu încep să muncesc la fermoar, scoţând cu grijă câteva fire dintre dinţii acestuia.

— Credeam că te-a luat ostatică Jen.

— Aşa a fost, dar am evadat şi apoi n-am primit nimic de la tine imediat, aşa că m-am dus în camera mea ca să mă schimb şi să-mi desfac părul, iar când m-am apucat să-mi scot rochia mi s-a prins părul şi uite ce s-a întâmplat.

— Nu mi-a plecat mesajul. Dar îţi trimisesem numărul camerei, îi spun, eliberând noi şuviţe de păr.

— Da? întreabă ea şi-i aud zâmbetul în voce.

— Da. Când mi-ai trimis lista de propuneri de locuri de întâlnire.

— Oricum te-am găsit. Voiam să te găsesc, spune, iar eu încremenesc cu mâinile nemişcate pe fermoar.

Să mă găsească.

Asta aşteptasem de la ea: să i se aprindă beculeţul şi să-şi dea seama că eu sunt cel pe care-l vrea.

— Eşti un detectiv foarte bun. Îţi iau eu căpşunele alea cu ciocolată dacă vrei, o tachinez.

— Nu asta vreau acum. Vreau altceva.

— Ce vrei? întreb, reluându-mi munca şi aşteptând, practic, cu respiraţia tăiată, plin de speranţă, să-mi spună că şi ea vrea acelaşi lucru ca şi mine.

— Vreau ca seara asta cu tine să nu se mai termine.

Capitolul 17

A venit să mă caute… şi părul ei e prins în fermoar. Mai întâi trebuie să mă concentrez la partea a doua. Smucesc cu grijă de fermoar mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, apoi iar înapoi, până ce, în sfârşit, părul ei e liber şi fermoarul e reparat.

Nu-I deschid. Nu încă. În loc de asta, îi dau deoparte pletele de pe spate.

— Ţi-am reparat fermoarul, îi spun şi-mi apăs vârfurile degetelor pe umărul ei gol.

— Mâinile tale, murmură ea. Ai mâini pricepute. Ştii ce să faci cu ele.

— Aşa e, ştiu ce să fac cu ele şi ştiu şi ce *vreau* să fac cu ele, îi spun, plimbându-mi degetele spre marginea umărului ei.

Chiar şi această atingere infimă mă înnebuneşte.

— Şi vreau să te ating de mor.

— O, Doamne, atinge-mă, te rog.

Cuvintele se rostogolesc de pe buzele ei într-o singură respiraţie năvalnică.

Sar scântei de peste tot. Pur şi simplu de peste tot: îmi aprind pielea şi se răspândesc în mine ca un incendiu de stepă. Îmi trec mâna stângă pe braţul ei în jos. Firicelele de păr de pe braţ se ridică în timp ce-i explorez pielea moale în drum spre încheietura mâinii. Îmi pun mâna peste a ei şi ea desface degetele. Le strecor pe ale mele între ale ei şi ea geme.

Sunetul mă pune pe jar şi mă face să-mi doresc să nu-mi mai iau niciodată mâinile de pe ea.

Îi cuprind mâna şi senzaţia e în acelaşi timp erotică şi romantică, în viaţa mea nu mi-a făcut mai mare plăcere să ţin pe cineva de mână. Parcă fiecare celulă din trupul ei se întinde spre mine şi fiecare terminaţie nervoasă din mine arde de dorul ei. Niciodată n-am fost mai sigur că sentimentul e reciproc. Niciodată.

Îmi cuprinde mâna strâns cu degetele şi sunt, practic, terminat, îmi trec buzele peste ceafa ei şi mintea mi se înceţoşează de dorinţă.

— *Aaahh*, scoate ea un mic geamăt uşor.

Are un gust incredibil, să-nnebunesc. Cu mâna liberă îmi împletesc degetele în părul ei moale, mătăsos, şi-mi frec nasul de gâtul ei, inhalând-o, cufundându-mă în aroma ei, ca în cel mai puternic drog. Nu miroase a primăvară; îmi aminteşte de miere şi portocale şi toate fanteziile mele erotice. Îi ciugulesc gâtul, şfichiuindu-i carnea cu limba. Nevoia de a o săruta peste tot devine tot mai insuportabilă.

Umerii i se ridică şi coboară, respiraţia i se iuţeşte şi degetele ei mă strâng mai tare. Îi presar toată ceafa cu sărutări, provocându-i gemete şi icnete şi oftaturi care mă înnebunesc. Ele îmi spun cât de mult îi place. Că-şi doreşte şi mai mult.

Tânjesc demult să-i sărut buzele, să-i simt trupul că se pliază pe al meu. Şi acum iat-o, singură în camera mea de hotel, ea fiind cea care-a venit spre mine, iar asta mă năuceşte. E tot ce mi-am dorit şi-am refuzat să cred că se putea întâmpla.

— *Harper*.

— Da? rosteşte ea ca prin vis.

— Ce-ai face dacă te-aş săruta acum?

Întreb nu pentru că n-aş fi sigur, nu pentru că mă tem că nu şi-o doreşte, ci pentru că am aflat că-i place să vorbească despre săruturi, îmi răspunde cu voce moale ca o pană:

— Probabil că m-aş topi.

Sau poate că eu o să mă topesc.

Îi dau drumul la mână şi-i întorc faţa către mine. Ochii mei se împlântă într-ai ei, aşa de dornici, aşa de vulnerabili, aşa de al naibii de pregătiţi pentru tot ce-ar putea urma. Îmi trec degetul mare peste obrazul ei şi ea se cutremură. Buzele i se întredeschid şi-mi vine să-mi năpustesc gura peste a ei chiar în clipa asta, dar vreau să prelungesc şi mai mult chinul dulce al aşteptării. Fiindcă văd în ochii ei atâta dorinţă, atâta poftă, atâta din tot ce-am tânjit să-mi ofere fata asta, tot ce-am întrezărit ici şi colo în ultimele săptămâni. Vreau ca ea să simtă *toate astea*. Să trăiască la maximum fiecare secundă a acestui

moment dinainte de primul sărut.

Dar nu mai pot aştepta.

Îmi apăs buzele de ale ei şi temperatura din interiorul meu urcă la cer. O sărut blând şi tandru, iar între timp îi ating faţa, lăsându-mi degetele s-o exploreze. E extraordinar de palpitant s-o sărut în intimitate, fără să se uite nimeni la noi, să am permisiunea ei în spatele uşilor închise. E un privilegiu să cunosc latura asta a ei, această parte a ei pe care o arată aşa de rar. Latura ei care mă primeşte în acel loc unde se dezbracă de orice reţineri şi lasă garda jos.

Ne potrivim extraordinar de bine. Buzele noastre sunt la fel de nerăbdătoare şi lacome. E în acelaşi timp uluitor de blândă şi de disperată. În scurt timp, ritmul ăsta nu mai e suficient şi-mi strecor limba printre buzele ei. Le deschide pentru mine şi parcă se formează între noi un arc electric când limba ei iese în întâmpinarea limbii mele. Când respiraţiile noastre se împletesc. Amândoi gemem în aceeaşi clipă, fiindcă experienţa e a naibii de intensă. A naibii de plăcută. O sărut mai tare, mai adânc, mai umed. Sorb buza aia de jos a ei, aşa de voluptuoasă, printre ale mele şi mâinile ei ţâşnesc în sus ca să mi se înfigă în păr. Nu e deloc varză la capitolul ăsta. E doar încinsă şi frenetică şi torturată de dorinţă. Şi e dură, după felul în care-mi cuprinde ceafa cu degetele şi mă-ncleştează ca să mă tragă mai aproape, de parcă nu se satură să mă sărute.

Nici eu nu mă mai satur s-o sărut.

N-am mai trăit un sărut ca ăsta. Nu aşa de plăcut, nu aşa de intens. Sunt îmbătat de fiinţa ei, dependent de gustul ei, de gura ei, de limba ei, de dulceaţa ei.

Lui Harper chiar că-i place, frate, să fie sărutată. Şi are dreptate. Chiar se topeşte. Se topeşte în mine şi acolo o şi vreau, complet pierdută. Trupul ei cald, flexibil, e ca apa în braţele mele, mişcându-se odată cu mine, alunecând pe pieptul meu, apăsând fiecare centimetru al trupului meu tare. Nici nu pot să-mi închipui cum o să fie să-mi pun gura peste tot pe ea, să-i explorez fiecare centimetru, s-o înnebunesc cu limba mea.

Geme, iar eu înghit sunetul. Se foieşte ca să se lipească şi mai strâns de mine, cu sânii împungându-mi pieptul, cu mâinile la ceafa mea, unde se joacă cu părul meu. La un moment dat mă sărută aşa de tare că-mi împinge ochelarii în rădăcina nasului.

— Au, spun încet, desprinzându-mă din sărut.

— Scuze, zice ea.

Mă separ de Harper, îmi pun ochelarii pe noptieră şi apoi revin la ea, ca să-mi trec degetele peste braţele ei, făcând-o să se înfioare.

— Nu prea te-am văzut fără ochelari, spune încet, studiindu-mă.

— Arăt diferit?

Clatină din cap, apoi îmi ia faţa în mâini şi-şi trece degetele peste barba mea:

— Nu. Arăţi ca tine şi tu arăţi grozav de bine. Şi-mi place de mor să te sărut.

Vocea ei e clară şi sinceră şi plină de o foame aşa de frumoasă că-mi ia foc pielea de pe tot trupul şi ard până-n măduva oaselor.

Buzele ei se lipesc de ale mele şi revenim la ritmul acela frenetic. Sărutul devine incendiar, prinde viteză şi zboară spre un cu totul alt nivel. Scoate cele mai senzuale sunete când geme şi murmură, complet mistuită de felul în care ne sărutăm. Sunetele ei mă fac s-o vreau şi mai tare şi n-am crezut că e posibil să tânjeşti aşa de puternic după cineva.

Dar aşa simt. Pur şi simplu aşa simt, să mor eu.

Degetele ei îmi mângâie ţepii bărbii în timp ce ne devorăm reciproc. Îmi duc mâinile la şoldurile ei şi-i schimb poziţia astfel încât să stea călare pe mine. Sunt incredibil de aprins după ea. O simt peste tot şi vreau să fac de toate cu ea.

Sunt sigur că şi ea vrea acelaşi lucru, fiindcă se împinge în erecţia mea, frecându-se de ea prin toate nenorocitele de haine pe care le purtăm amândoi. Prea multe straturi afurisite. Nu ştiu încotro ne îndreptăm în seara asta, cât de departe sau cât de repede, dar nici nu

pot să gândesc. Vreau doar să savurez alături de ea acest moment. Fiecare moment, inclusiv acesta, în care mâinile mele găsesc tivul rochiei şi se strecoară sub material.

Mă desprind din sărut.

— Ciorapi cu portjartier, spun hipnotizat.

— Îţi plac ciorapii ăştia.

— Aşa e, şi tu mă omori cu zile.

Degetele mele alunecă în sus pe dosul picioarelor ei, iar ea se leagănă peste mine.

Cu fiecare izbitură a pelvisului ei, penisul mi se întăreşte şi mai mult. Apoi şi mai mult când ajung cu degetele la capătul ciorapilor. Sunt până la jumătatea coapsei şi vreau să mă uit la ei, să mă holbez la ei, să-i privesc cu gura căscată. Dar n-am de gând s-o dau la o parte de pe mine. Nicio şansă. Nu acum, când respiră aşa de sacadat, din ce în ce mai rapid. Nu când se freacă de scula mea. Şi sigur nu când îmi duc mâinile la fundul ei delicios şi mi le trec peste ţesătura dantelată şi străvezie.

Scoate un ţipăt şi îşi lasă faţa în scobitura gâtului meu. Îşi îngroapă chipul acolo şi geme când îi strâng fesele voluptuoase.

— Doamne Dumnezeule, şopteşte cu voce încordată, în timp ce continuă să se repeadă ritmic în mine, respirând neregulat, gâfâit.

— Deci îţi place, întreb retoric, strângând-o de fund.

E clar că-i place. E clar că-i place la nebunie.

— De mor.

Vocea îi devine sugrumată şi acest moment cristalizează o groază de posibilităţi desfrânate.

Îi apuc fusta, adun materialul într-o clipă şi-l smucesc în sus, până-n talie. Încă e pe mine, călărindu-mă, încă se izbeşte de mine. Mâinile mele se întorc iar la fundul ei, ca şi cum aş ghida-o, împingându-i corpul voluptuos peste conturul mădularului meu tare ca piatra. Acum nu mai e decât Harper în chiloţii ei uzi, frecându-se de mine.

— Călăreşte-mă, prinţesă, îi şoptesc răguşit la ureche. Călăreşte-mă aşa până-ţi dai drumul.

Sunt răsplătit cu încă un *Doamne*, *Dumnezeule* şi se

mişcă mai repede, se freacă mai apăsat, măreşte ritmul. Îmi prinde faţa, îmi încleştează bărbia în mâna ei şi mă ţine, continuând să mă călărească pe uscat. Absolut fiecare detaliu legat de ea mă excită: foamea ei, dorinţa ei, pofta ei sălbatică, sunetele ei şi fundul ăsta. E absolut spectaculos: ferm, dar în acelaşi timp al naibii de moale. Încleştez tare carnea, aşa cum îi place, iar ei îi scapă un chiţăit senzual.

— Vai, cât îmi place curul tău, băga-mi-aş spun răguşit.

Geme ceva neinteligibil.

Îmi îngrop degetele în dantelele de pe dosul ei, ghidându-i mişcările, făcând-o să-mi călărească erecţia mai repede şi mai frenetic.

— Eşti foarte aproape, aşa-i?

— Da! ţipă ea. Doamne, Nick! Doamne Dumnezeule!

Sunt ultimele cuvinte pe care reuşesc să le mai disting. Restul e doar sunet, sunet pur, carnal, pe care-l scoate în timp ce mă călăreşte spre apogeu, după care vibrează şi se cutremură, dându-şi drumul pe mine. Tare. Îşi dă drumul incredibil de tare peste mine, îmbrăcată, numai din frecare. Îmi împletesc degetele în părul ei, copleşit de un val de mândrie, în timp ce savurez roşeaţa din obrajii ei, fiorul care continuă să-i scuture umerii. Vreau să-mi amintesc pentru totdeauna fiecare detaliu şi fiecare senzaţie trăită când am făcut-o să erupă pentru prima dată.

Adevărul e că mi-aş cam dori şi s-o desenez. Fiindcă arată extraordinar de frumoasă aşa.

— Vreau să te fac să-ţi dai drumul încă o dată. Vreau să te aud cum îţi pierzi minţile şi vreau să te fac să te dezintegrezi, îi spun.

Ea gâfâie şi respiră sacadat în braţele mele.

Îşi trece degetele peste faţa mea şi-mi atinge buzele cu ale ei.

— Vreau şi eu tot.

După ce revine cu picioarele pe pământ, clipeşte. Ochii ei albaştri sunt plini de surprindere, de parcă tocmai

şi-a dat seama ce-a făcut: că m-a călărit pe uscat. Ceea ce, după standardele mele, e supertare, dar după ale ei... habar n-am cum e. Mă tensionez, aşteptându-mă ca Harper să alunece înapoi în armura aia pe care-o poartă aşa de firesc.

Însă ea mă prinde de gât cu braţele. Aha, păi e mult mai bine aşa. Apoi zice:

— Vreau să-ţi spun ceva.

Capitolul 18

N-am fost niciodată mare fan al acestor vorbe, aşa că e momentul să-mi pun propriul meu scut. Scot din teacă sabia umorului şi o vârtur deasupra capului.

— Vrei să mă dezbraci şi să-ţi faci de cap cu trupul meu feciorelnic?

Zâmbeşte şi dă din cap:

— Da.

Ei, atunci să continuăm cu tactica asta. Din moment ce arma aceea anume e în poziţie de drepţi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Super. Începe de aici, spun arătând spre curea.

Începe să râdă, apoi mă prinde strâns de umeri şi-şi coboară vocea, de parcă e pe cale să recunoască un secret.

— Acum serios vorbind, am să-ţi fac o mărturisire. De cum am aflat cum o cheamă, am citit ultima carte a lui J. Cameron.

Oftez şi-mi trec mâna prin păr, fiindcă nu prea înţeleg de ce revenim la acest subiect.

— Da?

Ochii îi sclipesc de încântare obraznică.

— E absolut delicioasă. Şi erotică. Şi m-a făcut curioasă, continuă ea şi brusc nu mă mai deranjează deloc că a adus vorba chiar acum de fosta mea iubită.

Nu dacă acele cărţi o excită în loc s-o enerveze. Să dea naiba, poate-ar trebui să-i fac cadou vreo două.

— Te-a făcut curioasă în legătură cu ce?

Încă pe mine, Harper se îndreaptă de spate de parcă

e pe cale să proclame un edict.

— Ştiu că s-ar putea să te şocheze asta, având în vedere că ai văzut cât de meseriaşă sunt, dovadă fiind părul prins în fermoar şi vorbitul păsăreşte în faţa bărbaţilor – spune, după care şopteşte tare, dramatic – dar n-am fost niciodată legată de un frigider. Şi nici n-am făcut-o vreodată pe un birou.

— Şi vrei asta?

— Păi exact asta-i chestia, spune pe un ton entuziasmat, ştiu numai la ce-mi place să mă uit. Ce-mi place să citesc. Am o idee despre ce s-ar putea să-mi placă. Dar…

Vocea i se pierde.

— Dar ce? întreb, fiindcă mor de curiozitate să aflu ce vine după asta.

Trage aer în piept, îşi ţuguiază buzele, apoi vorbeşte:

— Am fost virgină până la douăzeci de ani. Am făcut sex doar cu doi tipi şi n-a fost niciodată cine ştie ce memorabil. Niciodată n-a fost pe blatul din bucătărie, sau pe maşina de spălat sau măcar într-un pat de hotel, spune, bătând cu palma salteaua.

Poate din cauza întunericului nopţii, poate din cauza ei, poate din cauză că singurul lucru mai bun ca sexul fierbinte cu femeia pe care o doreşti e *să vorbeşti* despre sex fierbinte cu femeia pe care-o doreşti. Sau e posibil să fie din cauză că acum se deschide pentru prima dată pe deplin în faţa mea. Poate de aceea mă deschid şi eu în faţa ei:

— Aveam douăzeci de ani prima dată când am făcut sex, spun, oferindu-i un detaliu pe care nu-i împărtăşesc multor oameni, fiindcă e ceva intim.

Face pe loc ochii mari:

— Tu vorbeşti serios?

— Nu, mint, spun cu sarcasm.

Mă împinge de umeri, cât pe ce să mă răstoarne pe pat:

— Termină. Vreau să ştiu adevărul.

— Eram în anul doi de facultate când am scăpat în

sfârşit de carnetul de membru în clubul virginilor.

— Te-ai maturizat mai târziu, spune încet, minunându-se.

— Fetele erau un mister total pentru mine până atunci. Nu ştiam cum să mă port în preajma lor, nici ce să spun. Cam cum te simţi şi tu uneori.

Îmi dau seama că poate eu şi Harper nu suntem aşa diferiţi. Doar că am trecut peste stângăcia manifestată în preajma sexului opus mult mai devreme decât ea.

Îmi aruncă un surâs dulce.

— Se pare că avem asta în comun. Printre multe altele, spune, iar pieptul meu se umple de căldură când se apropie mai tare. Ea era tot în anul doi?

Scutur din cap râzând:

— Nu, era studentă la masterat. Era asistenta profesorului meu de animaţie.

Ochii i se transformă în două luni pline:

— Şi te-a învăţat tot ce ştii?

Mă gândesc la întrebarea ei şi răspunsul e un mare nu. Dar a pus bazele educaţiei mele în privinţa femeilor. A fost foarte importantă, pentru că mi-a arătat cum merg lucrurile şi mi-a spus fiecare chestie, cât de mică, care o înnebunea de plăcere. Am fost un elev silitor. I-am urmat instrucţiunile întocmai şi a fost cel mai folositor curs pe care l-am urmat în viaţa mea. Orice tip care crede că ştie automat cum să satisfacă o femeie e un bou plin de sine. Fiecare femeie e unică. Fiecare femeie are propriile puncte sensibile şi propriile chestii care o excită. De la asistenta mea am învăţat lucrurile elementare: cum să fiu atent la indiciile unei femei, cum să-i ofer ce-i trebuie, cum s-o fac să vrea mereu mai mult.

Dar nu-i spun lucrurile astea lui Harper. Îmi plăcea mai mult conversaţia când vorbeam despre noi.

— Ce-ai zice dacă n-am mai vorbi despre alte femei? întreb, aşa cum a făcut ea în tren, pe drum încoace. Prefer să vorbim despre ce-am făcut acum şi despre ce alte lucruri pot să-ţi fac.

Înghite în sec şi trage aer în piept:

— Când ţi-am spus că faptul că ţi-am atins braţele în Central Park a fost punctul culminant al vieţii mele sexuale din ultimul mileniu am vorbit foarte serios. N-am făcut mare lucru. Dar vreau să fac, Nick. Chiar vreau din suflet, spune cu vocea aceea imposibil de dulce. Doar că am impresia că habar n-am ce fac.

Pun un deget sub bărbia ei şi-i ridic ochii spre ai mei:

— Ai fost incredibilă, Harper. M-ai călărit ca un jocheu campion. Mi-a plăcut la nebunie fiecare secundă. Ba nu. Mi-a plăcut la nebunie fiecare milisecundă.

Scutur din cap:

— Adică fiecare nanosecundă.

Zâmbeşte larg, apoi la fel de repede îşi şterge zâmbetul de pe chip.

— A fost simplu să te călăresc. Dar dincolo de asta, vreau să ştiu ce-ţi face ţie plăcere şi ce vrei. Şi vreau să aflu ce-mi place mie. Pot să-ţi spun ce *cred* că-mi place. Doamne, ce-mi place să mă uit la poze porno şi la poze sexy şi la mici filmuleţe porcoase! Aşa că am o idee destul de clară, cred.

— Deci până la urmă nu-ţi petreci serile ghemuită pe canapea cu un pachet de cărţi de joc, spun trăgându-mi o mutră exagerat de surprinsă.

Îi ating degetele:

— Vrei să spui că ai lucrat mult la calculator cu o singură mână?

Zâmbetul ăla neruşinat revine în forţă, strălucind ca un far cu halogen.

— Istoricul căutărilor mele pe net e un omagiu la adresa celor mai sexy conturi de Tumbir existente, mărturiseşte ea.

— O să trebuiască să-i văd şi eu. Ştii tu, ca parte din chestia asta cu lecţiile despre bărbaţi… Trebuie să ştiu exact la ce te-ai uitat. Şi să mă uit cu tine.

— Aici voiam s-ajung.

Se opreşte ca să inspire adânc, apoi ridică bărbia:

— De aceea te tot întrebam ce-ţi place şi acum vreau să te întreb altceva, fiindcă se pare că ţi-a plăcut ce-am

făcut acum.

Şi atunci îmi pică fisa.

— *Să te învăţ*. Vrei să te învăţ, spun cu voce răguşită, plină de dorinţă.

Ochii îi sclipesc ghiduş:

— Da.

Cuvântul mă trimite cu gândul la un alt *Da*, pe care l-am auzit ceva mai devreme. Suntem la nunta fratelui ei şi mă ţin de prostii cu *sora celui mai bun prieten al meu*. Pentru o fracţiune de secundă, un fulger de vinovăţie se aprinde în mine ca un panou de avertizare de pe autostradă. Pericol. Dar, la naiba, e mult prea greu să mă gândesc la altcineva când e ea cu mine. Dacă e să fiu sincer, nu mi-e uşor nici în restul timpului. Parcă dorinţa mea pentru Harper a pus stăpânire pe telecomandă şi mută de pe orice canal înapoi la ea.

Şi-apoi, Spencer pleacă mâine în Hawaii, iar ce nu ştie n-are cum să-i rănească. Mai ales că eu şi Harper n-o să ne rănim reciproc. Ştim cum merg treburile şi în jocul nostru toată lumea câştigă.

Alung toate îndoielile.

Îmi trec palma în jos pe pieptul ei şi cuprind o ţâţă perfectă.

— Vrei să trecem cu lecţiile la nivel avansat şi să afli ce-ţi place.

— Da, spune imitându-mi mişcările şi jucându-se cu degetele pe pieptul cămăşii mele.

Doamne, ce senzaţie fantastică!

— Şi ce-ţi place şi ţie.

— Păi stai să mă gândesc.

Oftez din rărunchi şi mă uit în tavan, apoi iar la ea.

— M-am gândit vreme lungă la asta şi pot spune tare că…

— Lungă şi tare. Aşa mi s-a părut şi mie când te călăream ca un star de rodeo.

Înclin capul spre ea admirativ:

— O, e lungă şi tare. Mai ales în preajma ta şi a gurii tale spurcate, spun, mângâindu-i buzele cu degetele.

Mă muşcă uşor de deget:

— Şi mintea e la fel de spurcată. Acum vreau doar s-o folosesc cum se cuvine. În toate felurile posibile.

— Ţi-ai deschis sufletul cui trebuie. Şi ţi-ai deschis picioarele cu cine trebuie. Şi-o s-o mai faci iar şi iar şi iar.

Se înfioară, apoi începe să-mi descheie cămaşa.

— Dar vreau să atingi şi tu extazul.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Şi da, normal c-o să te învăţ tot ce vrei.

Nu sunt capabil să-i spun altceva decât da fetei ăsteia. Parcă e o boală, aşa de tare tânjesc după Harper. Orice doctor v-ar spune că singura cale spre vindecare e să iei o doză completă de medicament. În cazul meu, medicamentul e *ea*. Poate-o să iau chiar mai multe doze, ca să fiu sigur. Câteva lecţii şi-o să fiu vindecat, gata să revin la relaţia noastră de prietenie.

— O să te învăţ orice vrei să ştii. Cu o condiţie, spun, ridicând o sprânceană.

Face ochii mari:

— Şi care-ar fi aia?

Îmi dreg glasul şi iau un ton profesoral:

— O să vă cer să vă dedicaţi pe deplin planificării pe săptămâna viitoare, spun cu seriozitate ridicol de exagerată. De acord, domnişoară Harper?

Aprobă entuziast din cap, intrată imediat în rolul de elevă din acest joc inventat spontan.

— Sunt o elevă foarte silitoare. Ce altceva mai aşteptaţi de la mine… *domnule profesor Ciocan*?

Zâmbesc aprobator la auzul poreclei cu care m-a onorat.

— Concentrare maximă. Teme făcute temeinic. Pregătire minuţioasă. Şi disponibilitatea de a fi bătută cu palma la fund dacă vă abateţi de la planul de lecţii.

Se apropie mai mult, mă înconjoară cu braţele şi spune cu o voce delicioasă, de fată cuminte pusă pe şotii:

— Puteţi să mă bateţi la fund chiar dacă nu deviez de la planul de lecţii.

Vai, futu-i! Harper Holiday o să fie şefă de promoţie

la şcoala mea de sex fierbinte şi sălbatic.

— Deocamdată vă dau un io +, spun cu vocea mea didactică. Şi aştept numai note de zece cu felicitări săptămâna viitoare, la cursul meu intensiv.

Se trage înapoi şi vorbeşte cu vocea ei:

— Nu e nevoie decât de o săptămână?

Îi ciugulesc gâtul:

— Când pisica nu-i acasă... şoptesc sperând că înţelege ce vreau să spun.

Vorbesc cu vocea mea, ca să fie totul clar între noi.

— E mai uşor pentru noi să facem asta pe parcursul săptămânii viitoare, nu?

— Sigur, spune repede. Logica dumneavoastră e perfectă, domnule profesor Ciocan. Asta înseamnă c-o să mă ciocăniţi?

Râde şi mă apucă şi pe mine râsul, fiindcă, în sfârşit, aluzia obscenă ascunsă în numele meu e folosită de femeia care trebuie.

— Asta e de la sine înţeles. De fapt, cred c-ar trebui să începem cursurile chiar acum şi mă gândesc la o lecţie anume.

— Care? întreabă plină de nerăbdare, cu respiraţia un pic sacadată.

Mă aplec mai aproape de ea şi-mi frec barba de obrazul ei.

— Vreau să te dezbrac de tot, ca să pot gusta fiecare centimetru al pielii tale. Vreau să-ţi desfac picioarele şi să te fac să-ţi dai drumul pe buzele mele, spun şi-i duc mâna la obrazul meu înainte să termin fraza, şi pe toată faţa mea.

Icneşte şi coapsele ei îmi încleştează picioarele.

— *Acum*, rosteşte cuvântul ca pe-un ordin disperat.

Degetele mele revin la fermoarul de la spatele rochiei. Un nou val de dorinţă năvăleşte în mine când îl trag în jos şi-o dezbrac pentru prima dată. Dar nu apuc să-i deschid decât câţiva centimetri când de pe pat se aude un tril asurzitor.

— Fir-ar bombăne şi se întinde după telefonul de pe

saltea. Stai să văd doar cine e la ora două noaptea.

Deschide ecranul cu degetul mare, se prăbuşeşte pe pat şi-şi duce teatral braţul la frunte, murmurând:

— Jen.

Îmi aruncă telefonul. Pe ecranul luminat e un mesaj:

Totz a plecat. Cre-că mi se fac rău. M duc's nehirt la zeu de porţlan. Altor

Mă rostogolesc pe-o parte, cu sângele pulsând vâscos în vene de atâta frustrare.

— Du-te să ai grijă de prietena ta, spun, cu toate că în sinea mea îmi spun că Jen e campioană olimpică la moartea pasiunii. Dar, Harper, mâine? Prima lecţie e să-ţi închizi telefonul. Apoi primeşti o porţie dublă de orgasme multiple. Clar?

Harper mă înşfacă de gulerul cămăşii, mă trage spre ea şi spune:

— Da.

După care depune pe buzele mele cel mai senzual sărut de noapte bună din istoria lumii.

După ce pleacă mă masturbez.

Normal.

Capitolul 19

În după-amiaza următoare, în tren, îmi tot aruncă priviri pe furiş.

Suntem înconjuraţi de rude. Părinţii mei, părinţii lui Harper, prietena ei foarte mahmură, Jen – Moartea Pasiunii, şi fraţii mei sunt risipiţi în primele rânduri de locuri din vagon.

Harper stă la geam, lângă soră-mea, iar eu sunt pe locul din faţa ei. Mă omoară că sunt aşa aproape de ea. Îmi pun în poală ziarul de duminică, recunoscător că rebusul are azi menire dublă: abaterea atenţiei şi camuflaj. Completez un cuvânt şi apoi trag o privire către roşcata sexy pe care intenţionez s-o regulez în nenumărate feluri.

Are capul aplecat peste cartea ei electronică şi-şi muşcă uşor colţul buzelor, în timp ce trenul ne poartă de-a

lungul coastei statului Connecticut. O şuviţă de păr îi cade pe frunte, ascunzându-i o parte din faţă. Ridică scurt privirea spre mine şi ochii îi sunt plini de patimă.

Sunt străbătut de o descărcare electrică şi-mi aşez mai bine ziarul în poală.

Nu îndrăznesc să-i trimit un mesaj chiar acum, fiindcă nu ştiu cine-ar putea să se iţească peste umărul ei să vadă ce-i scriu. Probabil

Wyatt ar fi ăla, caz în care am putea să angajăm şi câţiva oameni cu portavoce care să trâmbiţeze pe străzi ce fac eu cu Harper.

Soră-mea tastează în telefon, iar Wyatt e lăsat pe braţul fotoliului, ca să stea de vorbă cu tata peste interval. Mama vorbeşte cu mama lui Harper în rândul din spate, discutând când o să se nască primul nepot al familiei Holiday. De cum îmi ajung acele vorbe la urechi, le blochez şi-mi pun căştile. Îmi trec în revistă colecţia de muzică, sperând să găsesc ceva care să-mi ocupe următoarea oră, cât trenul huruie de-a lungul coastei, spre New York.

Când pe lista de cântece apare Bând of Horses mă opresc, fiindcă-mi amintesc că Harper a spus la cafenea că-i place mult cântecul ăsta. Arunc o privire în jur ca să mă asigur că toată lumea e ocupată, apoi ridic telefonul, arătându-i rapid ecranul.

Sunt răsplătit cu un surâs drăgălaş, apoi rosteşte doar din buze *Ador trupa asta*.

Se-ntoarce la cartea ei, iar eu ridic creionul, pregătit să mă iau la trântă cu alte definiţii. Cu colţul ochiului observ că-şi trece degetul peste ecranul dispozitivului, apoi duce degetul la gură şi şi-l trece cu un aer distrat peste buza de jos.

Dorinţa se repede în mine din plin, neostoită. Aş da orice s-o prind de mână, s-o trag în toaleta trenului şi s-o sărut de să-i iasă ochii din cap. Fiindcă ştiu ce face. Îşi aminteşte cum am atins-o, cum am sărutat-o, cum s-a dezlănţuit aseară cu mine.

Savurează pe-ndelete amintirile şi mă-ntreb dacă măcar e pe deplin conştientă de asta. Are ochii lipiţi de

ecran, dar se foieşte în locul ei de parcă i-a luat scaunul foc.

Trenul ăsta parcă e o cămaşă de forţă. Nu-mi doresc nimic mai mult decât s-o ating, să-i vorbesc.

Mai ridică o dată chipul şi privirile ni se întâlnesc. Rostesc pe muteşte *Eşti udă*?

Nu răspunde cu vorbe. Se mulţumeşte să aprobe scurt din cap. Când îşi întoarce privirea la ecran, pe buze îi apare un mic surâs. Unul care spun *ştiu ce-am făcut aseară şi mi-a plăcut mult*.

Ridică scurt iar ochii ca să se uite într-ai mei, poate ca să-mi studieze reacţia. După ce mă uit repede să văd dacă vede cineva, îmi trec o dată limba peste buze, doar cât să-i arăt la ce mă gândesc şi eu.

Umerii îi sunt scuturaţi de un fior, clipeşte, după care pare să se forţeze să-şi concentreze iar atenţia asupra cărţii.

După această scurtă conversaţie mută se face praf şi ultima fărâmă de concentrare de care mai eram capabil. Nici nu mai pot să mă prefac că revin la rebus. Nu când nu mă mai pot gândi decât la gustul ei. Închid ochii, ascult muzică şi las scena să se desfăşoare pe ecranul din spatele pleoapelor mele. E cel mai tare spectacol porno pe care l-am văzut vreodată.

După o interminabilă oră de erecţie constantă, trenul intră huruind în Grand Central şi se opreşte. Durează mai mult decât îmi convine să reuşesc să mă car, fiindcă suntem împreună, cu toţii, când ne revărsăm pe peron, când traversăm terminalul şi când vânăm maşini şi taxiuri în după-amiaza târzie de duminică. Gaşca se sparge – unii se duc în centru, alţii în Upper East Side şi alţii o iau spre West Side, printre care Harper, Josie şi cu mine.

O las pe soră-mea să stea în mijlocul taxiului, de unde face o recapitulare a momentelor ei preferate de la nuntă. Traversăm oraşul în goană prin traficul incredibil de lejer, apoi o luăm în sus, pe Central Park West. Cobor primul, îi dau soră-mii bani de taxi, apoi îmi iau rămas-bun pe un ton vesel, relaxat. Nu zăbovesc, nu arunc priviri arzătoare spre

femeia pe care o doresc. Nu fac nimic care să mă dea de gol.

Când intru în clădire, scot telefonul să-i dau un mesaj. Dar e prea devreme, fiindcă Josie stă cinci străzi mai încolo şi sunt încă împreună în maşină. Îmi las geanta, mă piş, mă spăl pe mâini, apoi iau nişte prezervative, fiindcă pun pariu că Harper nu face provizii pentru orice eventualitate.

Mă uit la ceas.

Josie ar trebui să fi coborât de-acum, lăsând-o pe Harper singură. În mod normal, i-aş trimite un mesaj fără să stau o clipă pe gânduri, dar cu atâţia oameni în jur care ne cunosc pe amândoi, trebuie să fim atenţi.

În douăzeci de minute începe serialul ăla care-ţi place ţie.

Îmi înşfac cheile şi o iau spre uşă. Dar mă opresc cu mâna pe clanţă. Inspir scurt şi fac o schimbare crucială în strategia de joc. Asta mă doare. Pe bune. Dar sunt un bărbat răbdător. Scot prezervativele din buzunar şi le arunc pe blatul din bucătărie, scoţând astfel din ecuaţie posibilitatea copulaţiei.

Vrea lecţii de seducţie. Una din cele mai importante e cum să aştepţi. Şi, oricum, sunt o mulţime de alte căi de a o aduce la orgasm.

Ajung la blocul ei şi-mi deschide când sun la interfon. Ajung la uşa ei, ciocănesc, ea deschide şi sunt aproape sigur că mârâi – gros şi gutural, animalic – când o văd cum arată. Are faţa roşie, obrajii îmbujoraţi, părul ciufulit şi s-a schimbat în pantaloni scurţi şi-un tricou alb.

— Salut, spune.

Nu mă uit în jur. Nu studiez decorul apartamentului ei micuţ, îmi plimb ochii pe ea, dar nu noua ţinută o dă de gol, ci strălucirea rozalie din obraji. Închid uşa după mine, îmi lipesc nasul de pieptul ei şi-l trag în sus pe pielea ei, până la ureche, unde şoptesc răguşit:

— Te-ai masturbat cumva acum, cât mă aşteptai?

Mă trag iute înapoi şi citesc răspunsul cât se poate de clar în ochii ei. Au expresia aia vinovată, de om prins în

flagrant, şi, Doamne, ce n-aş da să fi dat buzna peste ea acum câteva minute.

Înghite în sec şi dă din cap.

— Eşti supărat pe mine?

Scutur din cap şi-o prind de încheieturile mâinilor, pe care le imobilizez pe lângă corp, în timp ce-o înghesui în peretele de lângă uşă. Trupul mi-e lipit de-al ei.

— Simţi că aş fi supărat?

— Simt că eşti tare ca piatra.

Mă împing în ea şi, când îmi simte erecţia, de pe buze îi scapă un geamăt întretăiat.

— Niciodată s-o să mă supăr pe tine pentru că ţi-ai dat drumul. Dar spune-mi, te rog, de ce n-ai mai putut aştepta?

Nu e niciun strop de furie în tonul meu, doar o curiozitate pulsândă. Vreau să-i aud răspunsul. Îmi rotesc şoldurile, frecându-mă de ea.

Pleoapele i se închid cu o fluturare de gene şi scoate un geamăt.

— Eram aşa de excitată în tren! Numai asta aveam în cap.

Îmi plec capul spre pieptul ei şi-i dau drumul la o mână ca s-o trag de decolteul tricoului. Îmi trec buzele uşor peste rotunjimea sânului ei, apoi ciugulesc carnea moale.

— La ce te-ai gândit cât te-ai frecat?

— *La tine*.

Felul în care rosteşte cele două cuvinte îmi stârneşte valuri de patimă pe sub piele.

— Ce ţi-am făcut?

— Vrei să spui ce ţi-am făcut eu ţie.

Asta mă face să mă opresc. Ridic faţa:

— Ce mi-ai făcut?

Într-o clipită, îşi apasă mâna de scula mea tare, cuprinzându-mi-o cu palma prin jeanşi. Inspir cu un şuierat. Vai, futu-i, ce bine e!

— M-am lăsat în genunchi şi ţi-am luat-o în gură, răspunde.

Scula mea mai are puţin şi mă pocneşte peste ceafă de ciudă că am lăsat acasă prezervativele. Ce dracu-a fost în capul meu de voiam să fiu răbdător? Vreau să-mi petrec tot restul nopţii în ea. Vreau să consum unul, două, trei prezervative, poate şi mai multe. E aşa de dată naibii de senzuală, că mintea-mi înoată într-un ocean de dorinţă.

— Asta e ceva ce-ai vrea să faci? Ceva ce ţi-ai dori să includ în planul nostru de lecţii?

Îmi duc mâinile la pantalonaşii ei scurţi şi sexy şi deschid nasturele, apoi trag fermoarul în jos.

Îşi unduieşte şoldurile.

— Da. Nespus. Vreau să te satisfac exact aşa cum îţi place. Vreau să-mi fac bine toate temele.

În viaţa mea n-am aşteptat cu mai multă nerăbdare o lecţie. Fiindcă în clipa asta, dacă mă întrebaţi cum îmi place să mi-o sugă cineva, răspunsul *e cu limba ei*.

Dar nu acum.

Mă uit în ochii ei şi-mi arcuiesc o sprânceană.

— Am reţinut. Acum va trebui să mai aştepţi. Fiindcă ţi-am zis că o să mă ocup mai întâi de tine şi n-am de gând să mă răzgândesc, prinţesă, doar pentru că pofteşti tu la mine cu atâta ardoare.

— Poftesc la tine de nu mai pot, spune cuprinzându-mi faţa şi frecându-mi barba cu mâinile, cum a făcut în seara aia, pe stradă, în faţa blocului ei.

Mă întreb în treacăt dacă mă atingea atunci ca şi acum, ca să mă exploreze, cu flăcări în vârfurile degetelor, cu trupul vibrând de dorinţă, cu aceeaşi doză de hormoni înnebuniţi care urlă în mine acum.

— Ai avut vreodată mai mult de un orgasm?

— Într-o singură zi?

Dau ochii peste cap şi râd uşor:

— Nu. O să presupun că degeţelele alea zglobii n-au întărâtat ghiocelul doar o dată pe zi. Hai să zicem, într-un interval de treizeci de minute. Unul după altul, cum ar veni.

Scutură din cap:

— Nu cred că pot.

— Toate au un început.

Îi smucesc pantalonaşii în jos, până la genunchi, şi de acolo cad la podea. Păşeşte din ei, iar eu mă dau puţin înapoi ca să mă uit la ea. Îmi frec bărbia cu mâna. E uluitor de frumoasă. Are picioare lungi şi atletice. Chiloţii sunt din dantelă neagră, cu o fundiţă roz în faţă. Arată delicat şi sexy în acelaşi timp. Şi e gândit pentru mine.

Temperatura mea ar sparge termometrul.

— Deci erai aşa de aţâţată că n-ai mai putut aştepta, spun, de parcă subiectul mă pune pe gânduri.

Îmi trec mâna în jos pe pântecele ei, apoi sub tricou. Îi explorez cu degetele abdomenul catifelat.

Tremură sub atingerea mea.

— Eram aşa de udă, Nick.

Mârâi încet şi oftez.

— Pun pariu că încă eşti udă, pun pariu că eşti şi mai udă acum, că sunt aici. Aşa-i?

Înghite în sec şi aprobă din cap.

— Ia, vezi dacă e aşa, spune unduindu-şi şoldurile în mine, frecându-se de mine.

Băga-mi-aş femeia asta e ca un cablu de înaltă tensiune. Scânteiază în toate direcţiile. Exact aşa o vreau: gata să explodeze. Degetele mele o iau în jos şi mă joc cu fimdiţa. Ochii îi ard de dorinţă, de o nevoie arzătoare, sălbatică. Cufund un deget sub elastic şi-l trec peste cârlionţii de pe colina ei. Icneşte când îmi strecor degetele între picioarele ei.

Valuri de patimă mă izbesc din toate părţile, invadându-mi, parcă, fiecare celulă. Fiindcă e udă fleaşcă. Şi alunecoasă.

— Uită-te la tine. Uite ce tare te uzi chiar şi după ce ai avut un orgasm, spun şi-mi plimb degetele prin paradis.

Îi mângâi dulceaţa alunecoasă, iar ea îmi înşfacă braţele, înfigându-şi degetele în bicepşii mei. Respiraţia ei îmi învăluie obrazul. Seva ei îmi îmbracă degetele în timp ce le trec peste buzele sexului ei, apoi în sus, către umflătura moale a clitorisului. Când o ating acolo, geamătul ei devine disperat.

— Aşa a fost şi când te-ai regulat singură acum câteva minute?

Scutură din cap.

Îi frec mai tare clitorisul umflat.

— Dar aşa?

Se leagănă contra mâinii mele.

— Nu, nici pe departe.

Degetele mele o explorează şi mai mult, alunecând peste fierbinţeala ei mătăsoasă. Faptul că e aşa de excitată mă înnebuneşte.

— Cât ţi-a luat? Când mi-ai supt-o acum câteva minute?

— Nu mult, gâfâie cu unghiile înfipte în braţele mele, împingându-se ritmic în mine cu tot trupul.

Dumnezeule mare, nici măcar n-am împins un deget în ea şi e pe punctul să-şi dea drumul. Îi tremură picioarele, respiră sacadat şi închide ochii strâns.

Cu încă o trecere prin deschizătura aia incandescentă mă împing înăuntru, făcând-o să ţipe:

— Doamne, Dumnezeule!

Se lasă-n jos, în degetele mele.

— Dar aşa?

Mai adaug un deget şi-l îndoi la fix, atingând punctul care-o poate face să explodeze.

— Aşa a fost când te-ai regulat cu mâna ta?

— Nu, Doamne, nici pe departe!

Se strânge în jurul degetelor mele.

— Dezlănţuie-te, Harper. Regulează mâna *mea* acum.

Geme, îmi încleştează bicepşii, îmi călăreşte degetele, regulându-mă nebuneşte, într-o frenezie febrilă. Se încleştează pe mine aşa de strâns, aşa de fierbinte, aşa de voluptuos. Apoi ţipă – un sunet superb, sălbatic, care mă face să-mi doresc să-mi trag jeanşii de pe mine şi să-mi îndes mădularu-n ea chiar în clipa asta. Măciuca îmi zvâcneşte, implorându-mă s-o eliberez din închisoarea în care am încuiat-o.

Dar lipsa prezervativelor înseamnă că pot să continui cu ocupaţia mea preferată: să mă concentrez asupra ei, şi

abia m-am pus pe treabă. Când gâfâielile i se mai potolesc şi gemetele se topesc în murmure, deschide ochii. Îi zdrobesc gura cu a mea, sărutându-i buzele prima dată azi. E la fel de delicioasă ca aseară. Poate chiar şi mai mult.

Întrerupe sărutul:

— Doamne, Nick, ce mi-ai făcut?

Are vocea puţin răguşită, dar încă mai gâfâie uşor. Ochii au strălucirea ce urmează imediat extazului. Asta mi-am dorit întotdeauna să văd. Aseară am văzut-o prima dată şi-mi place de mor cum arată când o aduc la orgasm: transportată de plăcere şi splendidă.

Îmi scot cu grijă degetele, le aduc la gură şi o gust. Sărată şi dulce şi a dracului de delicioasă.

— Voiai să afli ce-ţi place. Ţi-am arătat că-ţi place tare de tot când îţi ating punctul G, prinţesă, şoptesc.

Îmi las mâinile să alunece spre fundul ei gol. Sunt răsplătit cu altă serie de murmure dulci când o ridic de la pământ.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu.

Se supune, împreunându-le pe fundul meu.

— Ai de gând să mi-o tragi aşa?

— Am alte planuri cu tine.

Apartamentul ei e minuscul şi o duc în braţe până la canapeaua din apropiere. O aşez cu grijă pe suprafaţa violet. Se cufundă în perne şi trupul ei arată relaxat şi cald, probabil datorită orgasmului puternic. Nuanţa profundă de violet îi pune în valoare chipul. Canapeaua e acoperită cu perne vişinii şi argintii. Toate culorile astea par să i se potrivească perfect. Se asortează cu personalitatea ei: aprinse şi vii.

Dar nu la personalitatea ei mă gândesc în clipa asta, când mă las pe podea între picioarele ei, cu o mână pe fiecare genunchi.

— Ţii minte meniul ăla de chestii care-mi fac plăcere, Harper?

— Bufetul cu de toate?

Aprob din cap:

— Încă-mi plac toate, dar dacă aş fi nevoit să aleg…

Capitolul 20

— Scoate-ţi tricoul, îi spun.

Scutură capul, ţâşneşte spre mine şi îmi smuceşte tricoul. Într-o clipită mi-l trage peste cap. Nerăbdarea cu care mă dezbracă îmi provoacă o descărcare electrică fierbinte în piept, care apoi coboară în linie dreaptă, direct în mădular. Aruncă tricoul pe jos, iar eu îmi aşez ochelarii pe măsuţa din colţ.

— Eşti aşa de sexy, Nick! spune, apoi zâmbeşte vinovat Am spus-o şi-aseară. Parcă-s o placă stricată.

— Mai spune-mi o dată. Îmi place să aud asta din gura ta.

Se apleacă în faţă şi-şi pune mâinile pe pieptul meu. Mă înfior şi închid ochii. Vreau să savurez clipa asta, când îmi atinge pentru prima dată pieptul gol. Respiraţia mi se accelerează când îşi trece unghiile peste pectoralii mei, trasând conturul tigrului.

— Îmi place de mor să mă uit la tine, şopteşte ea. Când ţi-am studiat tatuajul în poza de pe telefon, mi-am dorit să-i ating.

Mărturisirea ei, că e atrasă de mine încă din vara trecută, mă face să deschid brusc ochii.

— Pe bune? De atunci?

Dă din cap şi-şi trage unghiile în josul pieptului meu, spre muşchii abdominali.

— E bine aşa? zice privindu-mă-n ochi, iar întrebarea ei îmi reaminteşte cum stă treaba.

Om fi noi atraşi unul de altul, dar sunt aici fiindcă vrea să înveţe ce-i place ei şi ce le place bărbaţilor.

— Da, răspund, spun, în timp ce degetele ei îmi desenează linii în adânciturile dintre muşchii abdomenului. Te descurci de minune.

— Îmi amintesc cum stăteam întinsă pe canapeaua asta în seara aia, cum am deschis pozele şi am mărit-o pe aceea. Mi-am trecut degetul pe ecran şi m-am gândit la cum te atinsesem câteva clipe în parc, la mişto. Mi-a plăcut

atingerea pielii tale, chiar dacă a durat doar câteva secunde. Nu-mi doream decât să te ating din nou. Să ştiu dacă ţi-ar plăcea… asta, spune trecându-şi mâinile de data asta peste talia mea.

Creierul mi-e inundat de plăcere pură.

— Îmi place.

Vreau să zăbovesc încă puţin în momentul acesta, când degetele ei moi, talentate, îmi explorează trupul. Vreau să fiu terenul ei de joacă. Dar cu cât mă atinge mai mult, cu atât devin mai vulnerabil şi cu atât mai clară devine posibilitatea să încep să simt ceva mai profund pentru ea.

Mă întind şi-i trag tricoul peste cap.

De-acum scula mea imploră, practic, să fie eliberată, bătând furibundă în gratiile celulei. Sânii lui Harper sunt la un strat de satin negru distanţă de mine. Îşi desface sutienul, iar eu mă holbez şi din piept mi se ridică un geamăt gutural. Sânii ei sunt sublimi. Nu sunt mari. Nu sunt mici. Sunt numai buni. Piele ca laptele şi sfârcuri trandafirii ţintind în sus, ţipând după gura mea. Îmi plec capul spre pieptul ei şi sug fiecare vârf delicios, timp în care mâinile mele se duc spre coapsele ei.

— O să dedic o groază de timp cunoaşterii în amănunţime a acestor frumuseţi, dar acum gura mea trebuie să fie între picioarele tale.

Degetele-mi rătăcesc în sus pe coapsele ei, către centrul ei fierbinte şi ud.

— Nick, spune ea cu o voce dintr-odată încordată din nou. Nu mi-am dat niciodată drumul aşa.

Nu există cuvinte pe care să-mi placă mai mult să le aud. Puţine lucruri mă încântă mai tare decât terenul necunoscut al orgasmului unei femei, mai ales al acestei femei. Şansa de a fi primul care-i gustă acea dulce clipă a destrămării fiinţei ei e ca un loz câştigător. Din senin, simt răsucindu-se-n mine un sentiment de posesiune şi vreau să fiu singurul care cunoaşte această parte a ei. Vreau ca plăcerea ei să-mi aparţină doar mie şi nimănui altcuiva.

— Păi, sper că-ţi dai seama că-n curând n-o să mai

poţi spune asta, da?

Pe buze îi apare un zâmbet desfrânat, plin de plăcere trupească:

— Mi-am spus asta şi în prima noapte când ne-am dat mesaje erotice, îmi confirmă ea ce bănuiam c-a făcut în seara aia.

Sunt izbit de amintirea incandescentă, care-mi transformă sângele într-un fluviu de lavă topită.

— Nici nu ştii de câte ori mi-am frecat-o imaginându-mi că-ţi mănânc savarina.

Îmi trec uşor degetele de-a lungul coapselor ei.

— Dar vreau să faci şi tu ceva cât îţi dau eu limbi.

— Ce vrei să fac? întreabă cu respiraţia tăiată, de parcă abia aşteaptă instrucţiunile mele.

— Când îţi place mult ceva ce-ţi fac, când te înnebuneşte şi-ţi vine să mă implori să fac mai mult, trebuie să-mi spui, bine?

Aprobă din cap.

— Ştiu că-ţi place să vorbeşti porcos şi vreau să aud fiecare cuvânt. Cu cât te laşi mai mult în voia lucrurilor care-ţi fac plăcere, cu atât mai tare o să savurezi fiecare secundă din ce-o să-ţi fac şi cu atât mai puternic o să-ţi fie orgasmul.

Aprobă deja din cap în mod repetat.

— Un orgasm puternic… îmi place cum sună asta.

— A, crede-mă, o să fie al naibii de bine pentru amândoi. Să-ţi dau câteva sugestii. Doar câteva chestii care-mi vin acum în cap. Poţi să spui lucruri precum ce *bine e* sau *o să-mi dau drumul peste faţa ta*, *Nick*, sau *o să-mi dau drumul aşa de tare*.

I se aprind ochii şi scânteiază de pură neobrăzare. Îmi trec buzele de-a lungul interiorului unei coapse.

Se înfioară. Îmi place reacţia asta.

Croiesc o potecă de sărutări în sus pe picior şi aroma îmbătătoare a excitaţiei ei devine tot mai puternică cu fiecare sărut. Îmi frec faţa de ea ca să-mi simtă ţepii bărbii pe pielea netedă.

— Asta, geme ea. Asta îmi place.

Rânjesc şi-mi strecor mâinile sub fundul ei, cuprinzându-i cu palmele fesele voluptuoase.

— Şi asta, spune icnind scurt.

O strâng de fund.

— Atunci să-mi spui dacă-ţi place *asta*, spun şi, pur şi simplu, nu mă mai pot abţine.

Îi sărut sexul şi ea îşi arcuieşte spinarea, cabrându-se contra mea.

— Doamne, Dumnezeule, da!

Cel mai bun răspuns din lume.

O şfichiuiesc cu limba, apoi trasez cu ea o linie lungă, delicioasă, în josul cărnii ei roz, apoi iar în sus, unde-i trag clitorisul între buze şi-l sug. Geme.

— Îmi place tot. Limba ta, faţa ta, buzele tale, şopteşte printre gâfâieli. Mult de tot.

Şi mie. În timp ce-i sărut centrul dulce şi fierbinte sunt mai excitat decât am fost vreodată în viaţa mea. Jur că o beau, îi lipăi seva şi o simt peste tot pe mine. E cel mai îmbătător lucru de care-am avut parte vreodată şi, mă azvârle spre noi culmi de plăcere când îşi strecoară degetele în părul meu. Îmi cuprinde strâns capul, ţinându-se ca de un colac de salvare.

Îmi ia limba cu asalt şi patima îmi izbeşte nemilos trupul, val după val, în timp ce-i dau limbi. Gustul ei dă dependenţă. E mai bună, infinit mai bună decât era în visele mele erotice. E sută la sută reală, sută la sută udă, sută la sută arzătoare în timp ce se leagănă, împingându-se-n faţa mea. Mă apucă mai strâns, se izbeşte mai tare, iar eu îi ling, sug, sărut şi devorez sexul delicios.

Se vede că e aproape de orgasm. Îmi dau seama după felul în care picioarele îi cad în lături. După cum se udă cu mult mai tare cu fiecare limbă pe care i-o dau. După sunetele sălbatice care-i scapă de pe buze. Am nevoie de toată voinţa mea ca să mă retrag o secundă şi să-i reamintesc:

— Spune-mi. Spune-mi ce-ţi place, mârâi, apoi mă întorc la ea.

Şi atunci se dezlănţuie. Îşi încleştează pumnii în

părul meu, îmi înfăşoară strâns gâtul cu picioarele şi mă regulează, regulează, regulează.

— O să ţi-o trag în faţă, ţipă.

Buzele ei nu rostesc bine cuvintele porcoase, că deja atinge orgasmul.

— Ah, Doamne, o să-mi dau drumul pe tine!

Şi aşa face, pe buzele mele, pe limba mea, pe gura mea, pe bărbia mea. Am faţa îngropată cu totul în ea, iar ea pulsează în jurul meu, nespus de udă, de frenetică şi, sper, al naibii de satisfăcută.

Ceea ce mă descrie perfect şi pe mine. Al naibii de satisfăcut, mai ales când o privesc în timp ce revine pe pământ. Are buzele întredeschise, respiraţia precipitată, şi-şi trece o mână prin păr, iar pe cealaltă peste ţâţele ei splendide. Uite o imagine la gândul căreia mi-aş freca-o tot restul vieţii: Harper, adusă la extaz de gura mea, mângâindu-se fără urmă de inhibiţie în timp ce pluteşte înapoi spre pământ.

Dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să fac o poză în minte. Clar o să desenez imaginea asta mai târziu. Nu mă judecaţi. Am fost obsedat de ideea de a surprinde expresia de pe chipul unei femei în momentul orgasmului… ei bine, dintotdeauna. Iar a ei e absolut divină.

Aşa că mă hotărăsc să-i ofer o porţie dublă. Fără să-i dau ocazia să protesteze – nu c-ar face-o – îmi pun iar buzele pe ea şi uite-aşa, geme, gâfâie şi se zvârcoleşte iar, împingându-se-n mine şi explodând într-un nou orgasm în doar câteva minute. După sunetele sălbatice şi ţipetele înnebunite, aş zice că şi ăsta a fost la fel de intens ca şi cel dinainte. Când ridic privirea spre ea, pare rătăcită într-o altă lume, a plăcerii supreme.

Excelent.

Îmi apăs buzele pe coapsa ei într-un sărut moale, tandru, apoi îmi scot pantofii şi mă alătur ei pe canapea, ridicându-i picioarele ca să stăm întinşi amândoi, încolăciţi unul pe altul. O trag mai aproape şi-o înconjor cu braţul, în timp ce ea continuă să respire greu.

— Cred c-o să-ţi spun de-acum Prinţesa Extazelor

Multiple. Ce zici?

Îmi aruncă un surâs ameţit.

— Atâta timp cât continui să-ţi câştigi dreptul de a-mi spune aşa, n-ai decât.

Mă prefac că-mi scot un joben imaginar:

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

O smucesc mai aproape şi-i sărut tâmpla.

— Stai aşa. Nu te deranjează că te-am sărutat după ce-am făcut chestia aia? Sunt cam plin de tine pe toată faţa în momentul ăsta.

Un hohot de râs uşor îi iese de pe buze.

— Ţi-am apucat faţa şi ţi-am prins capul ca-ntr-o menghină până mi-am dat drumul pe toată barba ta şi crezi că mă *deranjează* că mă săruţi?

— Când pui problema aşa…

Se foieşte în braţele mele şi i se-ntunecă privirea.

— Sărută-mă iar, şopteşte răguşit, senzual.

Mă supun, bucuros să-mi pun buzele oriunde pe trupul ei. Scot un geamăt când preia controlul sărutului, buzele ei mă vânează şi limba îmi caută gura. E lacomă şi mă sărută de parcă sunt cina ei şi să mor eu dacă nu-mi pierd minţile de plăcere. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă imobilizează, apăsându-şi trupul delicios de gol de trupul meu. Are pielea nespus de caldă şi sărutul nespus de pofticios. Mâina-i alunecă în jos pe pieptul meu, trecându-şi unghiile prin firele de păr de pe pectorali şi, în două secunde, are mâna pe jeanşii mei, pe care-i descheie, le desface fermoarul şi-i trage-n jos.

Nu pot rezista. Nu că mi-aş dori să rezist, fie vorba între noi. Niciun pic, să mor eu. Pur şi simplu, nu pot. Fiindcă fata asta e la cârma corăbiei. Îmi împinge jeanşii până la genunchi, apoi îi scoate de tot. Într-o clipită întrerupe sărutul şi se uită lung la mine, lungit cum sunt pe canapeaua ei.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă pe ton acuzator.

— Ce? întreb buimac. Ce să-ţi spun?

Îşi încolăceşte degetele moi în jurul măciucii mele tari ca piatra, iar eu expir şuierat.

— Băga-mi-aş gem când îmi atinge scula.

— Că ai o sculă de asemenea calibru, spune ea, ca o obrăznicătură ce e.

Ce să zic? N-am primit niciodată plângeri legate de dimensiunea aparaturii; nu pot decât să mă bucur că lui Harper îi place ce-a găsit sub capotă.

— Off! Am crezut că erai… nu ştiu… supărată.

Scutură exagerat din cap în timp ce mi-o freacă uşor.

— Nu supărată. Mai degrabă *super-încântată*.

Îşi trece mâna în sus şi-n jos pe mădularul meu.

— Abia aştept să te călăresc.

Trupul mi-e scuturat de-un fior şi-i cuprind faţa cu o mână, iar pe cealaltă mi-o împletesc în părul ei:

— N-ai nevoie de lecţii de nimic. Spui nişte chestii incredibil de indecente care mă excită de mor.

Fac semn cu fruntea spre mădularul meu, îngroşat în mâna ei.

— Pipăie-l. Simţi cum se-ntăreşte când spui lucruri de-astea?

Îmi aruncă un zâmbet sexy:

— Toate chestiile astea pe care vreau să le fac sunt deja în capul meu. Acum vreau să le încerc. Cu tine.

— Putem încerca orice vrei, dar n-am adus prezervative în seara asta.

Se bosumflă, dar apoi accelerează ritmul, strângând şi mai tare.

— Spune-mi ce-ţi place.

— Când mi se face-o labă?

— Sigur.

— N-am mai avut parte de aşa ceva de o mie de ani. Dar ajută dacă o uzi.

Îmi dă drumul o secundă şi-şi cufundă degetele între picioarele ei. Vai, băga-mi-aş! Mă lubrifiază cu… seva ei. Îmi împing capul la loc în perna canapelei, dat pe spate de fata asta. Revenind cu mâna la erecţia mea, întinde pe mine nişte umezeală de-a ei.

— Aşa? întreabă ea şoptit şi sexy.

— Îhî, merge la fix, spun, împingându-mi şoldurile în

sus, spre palma ei.

Nici nu-mi mai amintesc când mi-a făcut cineva o labă. Vine un moment în viaţă când treci la următoarea etapă: supt şi regulat. Dar felul în care-mi strânge scula, răsucind mâna din încheietură în timp ce alunecă în sus şi-n jos pe lungime, declanşează în tot corpul meu scântei fierbinţi şi mă fac să mă întreb dacă nu cumva am avut de pierdut.

Că n-am mai făcut sex aşa…

Sau poate c-am avut de pierdut fiindcă n-am făcut-o cu ea. Fiindcă felul în care se uită la mine, felul în care ochii ei trec de la faţa la scula mea, de parcă îşi evaluează munca şi-mi studiază reacţiile, mă face să vreau să mă dezlănţui şi eu cu ea. Să-i cedez complet şi s-o las să-mi facă orice vrea în clipa asta. S-o las să mă atingă oricând, oriunde.

— Spune-mi cum îţi place să ţi facă sex oral ca să-ţi ofer ceea ce făceam în fanteziile mele erotice, spune ea, ridicându-se în capul oaselor.

Îmi înghiontește coapsele ca să-şi facă loc şi îngenunchează între picioarele mele, fără să dea nicio clipă drumul mădularului meu şi să mor dacă nu-i sunt recunoscător până la Dumnezeu pentru cât e de dedicată lucrului manual pe care-l execută.

Scot un geamăt când prinde cu degetul mare o mărgică de lichid de pe capul sculei şi-apoi o împrăştie pe toată lungimea, amestecându-şi seva cu a mea. Ceea ce e fantastic de erotic. Mi-e tot mai greu să gândesc.

— Îmi place cu multă limbă, spun, încercând să-mi adun gândurile. Îmi place când mi-o cuprinzi strâns cu buzele, dar o şi lingi când te mişti în sus şi-n jos.

— Mmmmm… sună delicios, şopteşte, ridicând mâna pe măciucă şi privindu-mă cu ochi aprinşi de patimă.

— Îmi mai place şi suptul cu putere, dacă poţi.

Inspiră întretăiat de excitaţie.

— Şi adânc? îţi place s-o bagi adânc?

Cuvântul ăla trimite o descărcare electrică prin tot trupul meu. *Adânc*.

— Vai, futu-i, da. Vreau să-ţi ating fundul gâtului, mârâi gutural.

Mâna ei e neobosită, mişcându-se de-acum mai repede, ca un tunel strâmt şi fierbinte. Mă împing în sus, în pumnul ei, strângând din dinţi, căci simt dorinţa crescând în mine.

— Şi dacă fac aşa? întreabă, ducându-şi cealaltă mână la ouăle mele, pe care le cuprinde şi începe să se joace cu ele.

— Îmi place de mor, şuier printre dinţii strânşi. Îmi place şi când le lingi.

Mâna îi zboară şi mai repede, de la cap la bază şi înapoi.

— Dar nu ziceai că nu-ţi place să ţi se facă labă?

— Acum îmi place. Să mor eu dacă nu-mi place de nu mai pot, spun mârâind în timp ce-i regulez mâna.

S-ar putea să fie nevoie să-mi schimb opinia conform căreia gurile sunt mai bune, fiindcă mâna lui Harper mă face praf. Dar când privirea-mi aterizează pe buzele alea roşii, neruşinate, ştiu sigur ce vreau.

— Ştii care-i cea mai tare labă?

— Care? întreabă cu vocea aia dată naibii de nerăbdătoare.

O apuc de ceafă, mă uit în ochii ei şi-i spun:

— Aia în timpul căreia pui şi gura pe ea.

Într-o clipă, buzele ei îmi cuprind capul sculei şi eu scot un geamăt. Un geamăt lung, flămând, care pare să nu se mai termine. Îmi respectă instrucţiunile: strânge buzele şi mă atinge cu limba. Dintr-o singură mişcare rapidă mă primeşte adânc în gât. Tot trupul mi-e străbătut de scântei de plăcere, care-mi coboară-n goană pe şira spinării, aleargă prin vene şi mă aprind din cap până-n picioare.

Parcă e un atac fulger. Un orgasm-ambuscadă. Nici n-am timp să o avertizez. Doar îmi dau drumul puternic în gâtlejul ei după doar câteva secunde.

— Vai, futu-i, Harper, mârâi, iar ea mă suge tare, până înghite tot.

Îmi mai trage alene o limbă pe lungime, apoi mă

eliberează din gura ei. Dar, binecuvântată fie-i inimioara păcătoasă, rămâne cu mâna pe scula mea şi-o mai freacă o ultimă dată, făcându-mi tot trupul să tresalte şi smulgându-mi încă un geamăt. Zâmbeşte larg, cu o mutră de mâţă care-a mâncat canarul cu tot neamul lui.

Îmi trec o mână prin păr şi vorbele îmi ies întretăiate, în timp ce corpul îmi vibrează de efectul întârziat al celei mai tari labe cu final la mansardă care mi-a fost făcută vreodată.

— Sau… mda… e bine şi-aşa. Îmi place să-mi fie suptă şi-n felul ăsta, spun, făcând pe impasibilul.

Îşi drege vocea:

— Să înţeleg că de-acum pot să-ţi spun Prinţul Orgasm Rapid?

Îi dau una la fund, chicotind:

— E ultima oară când o să merit titlul ăsta. Şi-apoi m-ai stârnit la greu cu mânuţele alea vrăjite ale tale.

Face un gest de abracadabra.

Râdem amândoi şi mai tare, iar ea se cuibăreşte lângă mine. Fir-ar a naibii, şi asta e o senzaţie fantastică – Harper, ghemuită alături de mine. Stăm aşa câteva minute. Când îi chiorăie stomacul, îi mângâi burta catifelată:

— Hai să te scot la masă.

Spune da, iar cina cu Harper pare cireaşa perfectă de pe o seară aproape perfectă.

Capitolul 21

— Am greşit ordinea, scutură Harper din cap, oftând din greu.

— Ordinea felurilor de mâncare? întreb, când chelneriţa se îndepărtează cu carneţelul în mână.

Suntem într-un restaurant italian aflat la vreo două străzi de casa mea. E aglomerat, cu toate că e duminică seara, şi chelnerii aleargă de colo-colo cu braţele încărcate cu farfurii de paste.

— Nu, ordinea din programul de activităţi, spune Harper, frecându-şi piciorul de al meu.

Flirtează şi aş minţi dacă aş spune că nu-mi place latura asta afectuoasă a ei. Stă în faţa mea la o masă de două persoane. Restaurantul e cufundat în semiobscuritate, cu lumânări pe mesele acoperite cu feţe de masă în carouri albe şi roşii.

— Aa! Vrei să spui că am mâncat desertul înainte de cină?

— Da.

— Suntem neconvenţionali. Facem ce ne vine, spun.

Harper se întinde după o felie de pâine din coş. Câteva şuviţe scăpate din coada de cal îi încadrează faţa. După ce ne-am curăţat, s-a schimbat iar şi şi-a tras pe ea un pulover verde mulat, o pereche de blugi şi botine cu toc înalt. Pe drum încoace, m-am chinuit din greu să nu stau tot drumul cu ochii pe fundul ei. Cu regret vă informez că am picat testul cu brio.

Staţi aşa. Nu, nu regret deloc. Priveliştea a făcut toţi banii.

Ridică dintr-un umăr:

— Îmi place şi ordinea asta inversă. Mi-a plăcut totul azi, spune cald. Dar acuma pe bune…

Lasă vocea să i se piardă

— Ţie ţi-a plăcut?

Pufnesc:

— E prea puţin spus. Mi-a plăcut *de-am înnebunit* fiecare secundă a fiecărui lucru pe care l-am făcut.

Se luminează şi ochii albaştri îi sclipesc:

— Vreau să fie plăcut şi pentru tine, fiindcă pentru mine a fost grozav.

— La fel şi pentru mine, spun şi sunt tentat să-mi întind mâna peste masă şi s-o apuc pe-a ei.

Dar ceva mă împiedică. Poate pentru că pare un gest mult prea… de cuplu. Vrea să fim temporar iubiţi, profesor şi elevă, iar tot ce vreau eu e doar s-o scot din rolul principal pe care l-a jucat în toate reprizele mele de sex solitar. Încă vreo câteva nopţi şi sigur o s-o pot retrograda pe Harper Holiday într-un rol secundar, apoi o voi exila definitiv către apariţii episodice şi, bum, în scurt timp n-o

să mai ocupe aproape deloc spaţiu preţios în lobul dedicat gândurilor porcoase din creierul meu. Care, desigur, e cel mai încăpător. Deocamdată mă concentrez asupra lecţiilor noastre.

— Să recapitulăm ce-am făcut azi în clasă. Am abordat subiectul limbajului porcos în pat. S-a dovedit că ai un talent nativ la asta.

Se umflă mândră în pene, duce arătătorul pe limbă şi se face că umezeşte aerul, făcându-l să sfârâie.

O arăt cu degetul:

— Ai mai învăţat şi că poţi, fără urmă de îndoială, să ai orgasme multiple, unul imediat după altul.

— Am avut patru într-o oră, spune, zâmbind cu gura până la urechi.

— Lăudăroaso, o tachinez, apoi mă opresc. Ia stai aşa. Unul a fost solo.

— Tot îl pun la socoteală, fiindcă preludiul a fost faptul că m-am uitat la tine în tren.

Şi, uite-aşa, sunt gata s-o iau de la capăt. E o brioşică sexy şi-mi vine să-mi înfig dinţii în ea.

— Şi-ai mai învăţat că punctul G nu e un mit.

— O, da, cred în el din tot sufletul. De fapt, o să-i fac un altar, spune, rupând un colţ din pâine şi aruncându-l în gură.

Când termină, coboară vocea:

— Vrei să ştii ce-am mai aflat azi că-mi place?

— Da, răspund şi mi se încordează toţi muşchii, dar nu de îngrijorare, ci de nerăbdare.

Vreau s-o cunosc. Să ştiu ce-i place. Ce nu-i place. Ce-o face să se simtă bine.

Ochii ei se înfig într-ai mei:

— Să văd cum te dezbraci în faţa mea, spune şi vocea-i alunecă în tonul acela vulnerabil pe care-l foloseşte din când în când.

O umbră de zâmbet îi joacă pe buze şi-mi atinge inima. Vorbim despre sex, dar pe de altă parte, nu. Se pare că spune altceva, despre ce înseamnă să te deschizi în faţa cuiva, să dai voie oamenilor să se apropie. Sau poate doar

asta-mi doresc eu să cred. Mai că-mi doresc să am inelul magic care-o descifrează pe Harper, ca să pot traduce ce-a spus acum în vorbele pe care o părticică din mine îşi doreşte să le fi auzit de fapt. Dar nu prea ştiu cum să mă conectez la părticica aia. Ani întregi m-am concentrat în primul rând asupra unui singur lucru în relaţia mea cu femeile: să le înnebunesc la pat. Cu Harper vreau şi asta, la greu, dar mai vreau şi altceva.

Mai mult.

Deşi ştiu că nu pot obţine asta cu ea şi că n-are sens să mai zăbovesc asupra acestui gând.

Aşa că iau o bucată de pâine şi muşc din ea ca să nu ofer vreun răspuns care să dea în vileag prea multe. Chelneriţa vine cu un pahar de vin pentru ea şi bere pentru mine, punând capăt momentului serios.

Restul cinei decurge relaxat. Vorbim despre muncă şi filme şi cădem de acord că *Suspecţi de serviciu* are cea mai bună răsturnare de situaţie, apoi despre cărţi şi despre care e vraja din *Harry Potter* pe care ne-am dori cel mai mult s-o facem. Alegem amândoi capacitatea de a apărea în mod spectaculos.

— Transportare instantanee. Gata cu avioanele, gata cu maşinile, gata cu aşteptarea, spun, subliniindu-mi vorbele apăsând cu arătătorul pe masă. Am putea, pur şi simplu, să ne ducem în Fiji chiar în clipa asta.

— Următoarea oprire: Bora Bora.

Vorbim chiar şi despre careul de cuvinte încrucişate şi e uimită când îi spun că-i termin aproape în fiecare săptămână.

— În fiecare săptămână? întreabă, ridicând din sprânceană.

— Când ai cumpărat bilet la parcul ăsta de distracţii ai crezut cumva că te alegi doar cu ceva cu care să-ţi clăteşti ochii? spun arătând spre mine, după care mă bat cu degetul în tâmplă. Avem şi creier, să ştii.

— Rebusul de duminică e foarte dificil.

Ridic din umeri:

— Îmi plac ghicitorile.

Cum îţi plac şi ţie. *Uneori eşti un mister pentru mine*.

— Şi mie, adaugă ea.

Uneori avem aşa de multe în comun că mă înspăimânt.

* * *

După cină ne plimbăm pe lângă Central Park. Aerul serii e rece şi un stol de frunze aurii ne trece pe lângă picioare, mânat de vântul nopţii.

— Ador toamna în New York City, spune gânditoare.

Aruncă o privire în sus, la copaci, la crengile care explodează de culoare şi formează o boltă deasupra capetelor noastre, în timp ce-o conduc acasă.

— E anotimpul meu preferat.

— De ce?

— Îmi plac mult hainele de toamnă, eşarfele, spune, iar botinele ei bocăne pe trotuar. Şi culorile de toamnă: tot portocaliul, şi roşul, şi auriul. Şi aerul e răcoros, dar nu e ger. Şi, mai ales, pare să fie anotimpul pentru care a fost inventat Manhattanul.

— Cum aşa?

— E romantic. E ca şi cum…

Face o pauză de parcă are nevoie să-şi adune gândurile. Încetineşte pasul şi se uită la mine.

— E ca şi cum Mannhattanul şi toamna sunt atrase inexorabil una de alta. Înţelegi ce vreau să spun?

— Ca şi cum le-ar fi sortit să fie împreună?

— Da. Exact aşa. New York-ul a fost făcut pentru toamnă, spune.

O şatenă înaltă şi un blond şi mai înalt se îndreaptă spre noi, el cu mâna pe după umerii ei. Eu şi Harper ne dăm puţin mai spre dreapta, iar ochii ei zăbovesc o clipă asupra lor.

— Şi toamna a fost făcută pentru New York, adaug, după care îmi iau inima-n dinţi şi-mi pun braţul pe umerii ei. Ţi-e frig?

Scuturǎ capul:

— Acum nu.

Parcurgem în tăcere următoarele câteva străzi. E

ciudat, fiindcă de obicei suntem foarte guralivi. Dar e plăcut aşa, să ne plimbăm prin oraş, New York-ul se desfăşoară înaintea noastră în toată splendoarea lui autumnală, cu clădiri elegante pe stânga şi cu bijuteria lui de parc în dreapta.

— Acum chiar am senzaţia că suntem un cuplu la întâlnire, spune abia auzit, iar inima mea o ia la galop, bătând să-mi spargă pieptul.

Fiindcă îmi place tare mult să ies cu ea. Mai mult decât ar trebui.

Dar când sucesc şi răsucesc în minte cuvintele ei mă întreb dacă n-am sărit calul cu ea şi dacă nu cumva am depăşit o limită pe care ea n-o vrea depăşită.

— Te deranjează?

— Nici vorbă! spune de parcă n-a auzit întrebare mai absurdă, încă mai suntem la cursul de relaţii cu bărbaţii, nu? Adică, doar pentru că am adăugat în programă sexul nu înseamnă că am lăsat baltă lecţiile de cum trebuie să mă port cu bărbaţii, nu?

Inima mea frânează cu scârţâit brutal şi mi se izbeşte cu violenţă de coaste. Îi spun să se abţină în pizda mă-sii, fiindcă nu pot s-o mai las s-o ia razna şi să vrea mai mult.

— Sigur, spun morocănos.

Dar acum mă întreb dacă nu cumva cina din seara asta n-a fost un exerciţiu de întâlnire. Oare repetă şi acum, cu mine, o ieşire cu un tip? Sexul e una, dar întâlnirile de probă mă râcâie. Nu ştiu de ce, dar ăsta e adevărul.

— Mi s-a părut că am evoluat destul de impresionant în seara asta, la cina cu tine. N-am vărsat pe mine niciun strop de sos de roşii. N-am spus nicio anecdotă jenantă şi am vorbit tot timpul folosind propoziţii complete şi inteligibile, spune ea, luându-se singură peste picior.

Reuşesc să scot un mic hohot de râs şi încerc să mă scutur de chestia asta incomodă care ricoşează de pereţii craniului meu.

— Ai fost al naibii de impresionantă.

— Deci ştii ce înseamnă asta, da? întreabă cu un zâmbet larg, semnificativ.

— Nu.

— Ei, hai! încearcă, spune înghiontindu-mă-n coaste cu cotul.

Nimic.

— Habar n-am. Nu-mi vine nicio idee.

— Dar ziceai că-ţi plac ghicitorile, spune ea, strâmbând din buze.

— Îmi plac, dar pe-asta nu reuşesc s-o dezleg, recunosc pe ton tăios.

Nu ştiu să joc jocul ei.

Ţâţâie din buze.

— Înseamnă – spune oprindu-se, apropiindu-se de mine şi prinzându-mă de guler – că aseară la hotel a fost prima noastră întâlnire, iar asta e a doua. Şi ştii ce spune protocolul că se întâmplă la a treia.

Bingo!

Inelul magic a funcţionat! M-am prins. În seara asta poartă pelerina de Prinţesă a Insinuărilor şi vrea să ne-o tragem mâine. Şi la asta am de gând să mă concentrez. Nu la căcaturile astea cu întâlnirile, care mă deranjează peste măsură. Şi-apoi n-am de ce să fiu ofensat, de vreme ce o s-o fac să se dezlănţuie înfiptă-n mădularul meu în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Aşa, vezi. Mă simt mult mai bine cu imaginea asta în prim-planul minţii mele. Mulţumesc din suflet, creierule!

O cuprind cu braţul de talie:

— Ei, bine, ştiu foarte bine ce spune protocolul celei de-a treia întâlniri şi am de gând să-ţi ofer tratamentul complet, administrat temeinic.

După care, fiindcă vreau să-i ofer o idee despre ce-o aşteaptă mâine şi poate şi pentru că vreau să-i amintesc că pot s-o aprind într-o clipă, o smucesc spre mine şi-o sărut de-i merg fulgii pe străzile din Manhattan. Îşi freacă pelvisul de erecţia mea în creştere şi sunt pe cale să-i şoptesc obscenităţi la ureche despre cât de tare s-a udat. Dar încă nu vreau să pun capăt sărutului. Nu vreau să mă opresc deloc şi nici ea nu pare să vrea.

Până ce huruie pe lângă noi un autobuz care scuipă

un nor gros de gaze de eşapament care strică momentul.

Când ne desprindem îi bâzâie telefonul şi-l scoate din poşetă.

Când se uită la ecran, rămâne surprinsă.

— E Simon.

Strâng pumnii şi-mi feresc privirea. Am fălcile încleştate şi în clipa asta *urăsc* acest memento. El e tipul de care se simte cu adevărat atrasă. La dracu', ăsta e tipul pentru care o antrenez, nu? O clipă îmi doresc să n-o placă, s-o dezamăgească, s-o rănească, iar ea să alerge înapoi la mine. Dar mă simt ca naiba că-i doresc ei aşa ceva.

— Ce mai face domnul Hemsworth? întreb, reuşind cu greu să-mi ascund ranchiuna din voce.

— E doar o confirmare a informaţiilor despre petrecere, spune cu blândeţe. Are loc spre sfârşitul săptămânii. Sâmbătă dimineaţă chiar.

Îmi arată mesajul, cu toate că n-am de ce să-i văd. Chiar e doar un mesaj legat de muncă şi mă simt ca un rahat că am lăsat să se vadă gelozia mea deplasată.

Dar pe ecran îi apare încă un mesaj:

Vrei să ieşim la o cafea în zilele următoare?: –)

A folosit un emoticon cu faţă zâmbăreaţă! Nu pot să cred! îmi vine să ridic pumnul în semn de victorie, fiindcă ăsta e un motiv de netăgăduit să i se retragă calitatea de membru al sexului masculin.

— Ce-i cu mutra zâmbăreaţă?

— E dulce, spune pe un ton cam visător, de parcă i-ar plăcea.

Gata. Cedez nervos:

— Nu te duce! Nu-I fute!

Se smuceşte în spate şi se uită la mine de parcă tocmai mi-au răsărit două capete. Capete de şarpe, dacă e să mă iau după veninul din vocea mea. Îşi plantează mâinile-n şolduri:

— Ce naiba vrei să spui cu asta, Nick?

Îmi frec bărbia cu mâna. Încerc să mă scutur de gelozie, dar nu degeaba i se spune monstrul cu ochi verzi:

— Nu încă, bine? Nu ţi-o trage cu el cât timp ţi-o tragi cu mine, spun, având grijă să folosesc cuvinte cât mai vulgare posibil.

Nu pot s-o las să vadă că mă sfârtecă pe dinăuntru gândul că ar putea-o atinge altcineva.

— *Niciodată* n-aş face asta.

Tonul ei e unul profund jignit.

— Păi, de unde să ştiu eu?

Mă împinge tare în piept:

— Bagă-ţi minţile-n cap! Pe bune. Ţi-am spus că nu m-am mai culcat cu nimeni de ani de zile. Ţi-am spus că nu prea am habar ce să fac în pat. N-am de gând să mă culc şi cu tine şi cu altcineva în acelaşi timp! Nici măcar n-o să ies cu el chiar acum.

Spintecă aerul cu palma:

— N-aş fi niciodată şi cu tine şi cu altcineva. Niciodată.

Sunt un tâmpit.

— Nici eu, spun încet. Nici eu nu vreau să fiu cu altcineva acum şi n-am intenţionat să insinuez că tu ai vrea.

Mă priveşte fix şi expiră. Privirea pare să i se mai domolească, dar îşi încrucişează braţele pe piept. Încă nu sunt iertat.

Întind braţele şi-o trag la pieptul meu. Mă lasă s-o îmbrăţişez, dar nu răspunde la fel.

— Doar că n-am spus niciodată că n-o s-o facem cât timp facem noi asta.

Indiferent ce-o fi *asta*.

— N-am crezut că era necesar. Nu e de la sine înţeles că n-o s-o facem? Eu n-o s-o fac. Tu n-o s-o faci. Simplu. Nici măcar nu e o regulă pe care trebuie s-o stabilim. Aşa stau lucrurile.

Şi, să mor eu, felul în care spune asta, cu atâta siguranţă şi hotărâre, cu atâta claritate a propriei identităţi, mă atinge până în adâncul inimii.

Fata asta mă termină de-a dreptul. Şi nu vreau să spun că mă termină doar în felul ăla, sexual. Vreau să spun

că mă termină pe toate planurile.

X X X

După ce mă întorc acasă, îi trimit un mesaj:

Iartă-mă. M-am purtat ca o labă tristă.

Fac un duş, mă strecor sub cearşafuri şi mă uit la telefon. Niciun răspuns şi nu mă pot gândi decât la cât de rău am dat-o-n bară.

Capitolul 22

Mă trezesc mult prea devreme pentru gustul meu. Îmi iau telefonul de pe noptieră cu un spasm de speranţă în piept. Care e apoi spulberată de absenţa unui răspuns.

Futu-i.

Îmi trag pe mine nişte pantaloni scurţi şi un pulover, îmi leg şireturile la adidaşi şi-mi îndes căştile în urechi. Alerg până la epuizare prin Central Park, cu telefonul în mână, în răsăritul de soare care trezeşte Manhattanul.

Tot nimic.

Mă duc la sală pentru o scurtă tură de tras de fiare, apoi mă întorc acasă şi dau pe gât un pahar cu apă. Îmi şterg fruntea de transpiraţie când telefonul scoate-un clinchet. Trag adânc aer în piept. Sper din suflet să nu mai fie supărată.

Deschid ecranul, îi văd numele şi deschid mesajul.

Prinţesa: Bună dimineaţa:)

Înţepătura pe care mi-o adresează sub formă de ploaie de emoticoane mă face să izbucnesc în râs.

Încerc să-i răspund pe măsură, tastând un *bună* şi adăugând o mutră zâmbăreaţă. Dar. Nu. Pot. S-o. Fac. Şi se pare că nici nu e nevoie. Câteva secunde mai târziu vine un alt mesaj:

Prinţesa: Aseară m-am prăbuşit de cum am intrat pe uşă. Se pare că orgasmele multiple sunt cea mai bună metodă pentru o noapte de somn zdravăn. Apropo, de ce e labă o insultă?

Mă sprijin de frigider râzând şi-i răspund:

Bună întrebare.

Prinţesa: Cred că laba trebuie utilizată în scopuri benefice şi cuvântul trebuie să aibă conotaţie pozitivă.

Să înţeleg că de acum eşti purtătoarea de cuvânt a labei? Că scopul tău în viaţă e să faci cunoscut lumii faptul că laba are pe nedrept o reputaţie proastă şi cuvântul e folosit incorect ca insultă?

Prinţesa: Da. Ai înţeles corect. O să încep să folosesc laba drept compliment. Uite aşa: Nick, eşti o labă. Totodată, îmi place că-ţi faci laba cu mine-n gând.

Şi uite-o revenit în forţă cu limba ei ascuţită şi mintea la prostii. Harper din mesajele mele. Vrăjitoarea mea neruşinată. Tastez un răspuns ca să-i sugerez o nouă insultă:

Ce părere ai despre cur? Stai aşa. Nu, nu merge. Cur suferă de aceeaşi soartă nedreaptă. N-ar trebui să fie niciodată o insultă. Totodată, îmi place curul tău. Deşi *iubesc* ar descrie mai corect profunzimea admiraţiei mele pentru acea parte a corpului tău.

Apăs pe trimitere şi apoi adaug repede alt mesaj:

În altă ordine de idei, îmi dai voie, te rog, să-mi cer scuze pentru aseară? Am fost un mare… dobitoc.

Prinţesa: Ai spus aseară că-ţi pare rău, aşa că e-n regulă. Nu sunt supărată. Jur. Mă bucur doar că ne-am înţeles.

Da. Pe deplin.

Prinţesa: N-o să fie nimeni altcineva.

Nici la mine. Şi, Harper?

Prinţesa: Da?

Uneori mă întrebi dacă-mi place ceva ce facem şi vreau să ştii că n-ai făcut niciodată în pat ceva care să nu mă excite… gura ta, chipul, părul, trupul tău, felul în care mă atingi, felul în care reacţionezi… toate sunt un afrodiziac extraordinar.

Răspunsul ei vine după câteva secunde:

Prinţesa: Şi uite-aşa, acum simt fluturi…

Iar eu zâmbesc cu gura până la urechi, ca un fraier.

Te scot în oraş în seara asta. Ce vrei să facem? Luăm cina? Mergem la film? Luăm lecţii de trapez? Mergem la

un vernisaj? La muzeu? Ne plimbăm cu trăsura?

Prinţesa: Niciuna din cele de mai sus. Dar am o idee. Mi-ar plăcea să planific eu întâlnirea noastră.

Îmi trimite un mesaj cu ora şi-mi spune c-o să-mi dea mai târziu alte detalii. Mă pregătesc de mers la muncă şi-i dau un mesaj. Ceva ce mi-am dorit întotdeauna să-i spun:

Apropo, încă îţi mai simt gustul…

În mai puţin de-un minut, în telefonul meu aterizează un răspuns. Scot un geamăt când dorinţa începe să-mi zvâcnească în trup. Poza asta e perfecţiunea absolută: o imagine a picioarelor ei cu o pereche de chiloţei bleu atârnaţi pe glezne, pe care Harper îi ţine de elastic cu degetele. Nu ştiu dacă veşmântul dantelat e pe cale să fie scos sau pus pe ea, dar un lucru e sigur: o să am nevoie de mai multe minute singur în compania pozei ăsteia înainte să plec la muncă şi, în mintea mea, hainele sunt sigur scoase, nu puse.

Zece minute mai târziu, iau metroul către Comedy Nation, al naibii de bucuros nu numai fiindcă am întâlnire cu ea, nu numai c-o să respectăm protocolul stabilit, dar a simţit că are fluturi în piept de emoţie.

N-oi fi eu mare maestru la descifrarea indiciilor lui Harper în afara dormitorului, dar un lucru ştiu sigur: fluturii simt mai buni ca laba.

Şi spun „labă” cu sensul de compliment.

* * *

Starea aia de bine mă însoţeşte toată ziua. După o lungă sesiune de lucru cu scenariştii serialului, urmată de o şedinţă cu departamentul de marketing, Serena mă trage deoparte în sala de conferinţe.

— Era să uit.

Nici măcar introducerea ei standard pentru o cerinţă de-a lui Gino nu-mi poate strica ziua.

— La sfârşitul săptămânii are loc o petrecere. Vineri seară, spune, după care-mi dă detaliile.

Vineri e doar cu câteva zile înainte de negocierile contractuale pe care le-a programat Gino cu Tyler.

— O să fiu prezent. Care sunt regulile?

— Nu trebuie decât să-ţi aduci cu tine farmecul tău obişnuit. Dar nu prea mult. Ştii care-i mersul.

— Pot să vin cu cineva?

Face ochii mari:

— Ooo, ia, spune tot! Cine-i norocoasa?

Scutur din cap:

— Nu e nimic serios. Dar e aceea care-a venit cu mine la bowling acum câteva săptămâni.

— Ooo! *Aceea*! mă ia peste picior, făcându-mi cu ochiul.

— Nu e ce crezi tu.

— Sigur că nu, spune, aruncându-mi o privire cu înţeles.

— E doar ceva temporar.

Îşi freacă cu mâna burta mare cât o minge de baschet:

— Aşa am zis şi eu cândva despre Jared, spune pomenindu-l pe soţul ei. Şi acum uite ce permanenţi suntem.

— Cuplu de forţă, iar tu acum stai să plesneşti, spun, fiindcă şi soţul ei lucrează în televiziune, la o reţea de ştiri.

— Aşa că nu se ştie niciodată cu aventurile asta temporare.

Dar nu pot să-mi permit să-mi fac astfel de gânduri. Dacă le las libere, fluturii or să mi se urce la creier şi-o să-i facă varză. Până să mă dezmeticesc, Mister Orgasm s-ar transforma până la finalul sezonului într-un fraier îndrăgostit lulea.

Puţin după ora şase, când păşesc în lift, simt că mi se zbârleşte părul de pe ceafă.

— Ţine liftul, strigă Gino din capătul coridorului.

Jur că tipul mi-a instalat un cip de urmărire ca să mă găsească oriunde, ceea ce e sinistru la nenumărate niveluri. Când ajunge la mine, îmi aruncă un rânjet imens şi mă bate pe spate.

— Nick Hammer. Tocmai mă gândeam la tine.

Uite nişte vorbe pe care nu vreau să le mai aud niciodată ieşind din gura lui.

— Serios?

Aprobă cu vigoare din cap şi-şi freacă mâinile. Liftul porneşte în jos.

— M-am gândit mult la discuţia noastră de săptămâna trecută despre serial. Şi cred că am găsit reţeta perfectă ca să-i mai temperăm puţin.

Mă tensionez ca un arc.

— Aşa…

Aştept să continue.

Se leagănă pe călcâie:

— Dar ştii ceva? O să aştept până lunea viitoare când mă văd cu Tyler Nichols şi-o să-i spun lui ce şi cum. Să fie o surpriză şi pentru el, şi pentru tine.

Ridică sprâncenele cu o sclipire malefică în ochi:

— Tare-mi plac surprizele! Ţie nu?

— Ca atunci când o femeie poartă doar un furou roşu sub un pardesiu? La genul ăla de surprize te referi? spun sec.

Se pocneşte cu mâna pe burtă şi hohoteşte de râs. Liftul se opreşte la etajul lui.

— Şi uite de-aia te plătim noi regeşte.

Iese din lift, apucă uşa cu mâna şi bagă capul înapoi înăuntru:

— Nu-i aşa?

— Îhî. Pentru poante cu furouri, mormăi în timp ce se îndepărtează.

Cum ajung în holul clădirii, îl sun pe Tyler şi-l pun la curent.

— Despre ce surpriză vorbeşte ăsta?

— Mă întâlnesc cu el de azi într-o săptămână, spune avocatul meu pe ton liniştitor. Sunt absolut sigur că încearcă să ia o poziţie de forţă pentru negocieri. E stilul lui. E ca o mâţă căreia-i place să se joace cu mâncarea înainte s-o înfulece.

Mă crispez:

— Mi se pare mie sau tocmai m-ai comparat cu mâncarea de pisici?

Tyler începe să râdă:

— M-am exprimat greşit. Dar ştii ceva, frate? Stai liniştit, că avem noi grijă de tine. Du-te la petrecerea de peste câteva zile, continuă să zâmbeşti şi ne ocupăm noi de serial când ne vedem cu el, peste o săptămână.

Uşor de zis, greu de făcut.

Fiindcă serialul mă întreţine. Serialul mi-a dat această viaţă în New York, casa al cărei proprietar sunt, mi-a dat până şi tricoul pe care-l am pe mine. Mi-a dat tot ce am şi nu vreau să se ducă naibii.

E cine sunt eu. Face parte din fiinţa mea.

Dar când Harper îmi trimite locul întâlnirii noastre, serialul îmi zboară complet din minte. În schimb, nu mă gândesc decât de ce puii mei ne întâlnim la o stradă distanţă de locuinţa lui Spencer şi-a lui Charlotte?

Capitolul 23

Harper mă aşteaptă la colţul lui Christopher Street cu Seventh Avenue South, purtând o jachetă roz-pal, strâns legată în talie, pantofi negri cu toc înalt, fustă cenuşie şi ciorapi negri. Hotărăsc pe loc că au fundiţe acolo unde se prinde portjartierul. Fiindcă normal că poartă portjartier. Normal c-o să fiu erect toată seara. Şi normal că nu vreau ca la întâlnirea noastră să merg acasă la Spencer.

Mă duc la ea şi-i pun o mână pe umăr:

— Ţii minte când am zis că-mi place totul? O să adaug un amendament: singura perversiune care nu-mi place e să-mi fac de cap acasă la fratele tău.

Pufneşte:

— Calmează-te. Trebuie doar să-i hrănesc pe Fido. Casa lui Spencer e chiar lângă locul unde plănuiesc să te duc la întâlnire, aşa că m-am gândit că pot să mă opresc în drum.

Se răsuceşte pe călcâie şi-o ia spre apartamentul lui. O urmez şi parcurg cartierul cunoscut către hogeacul celui mai bun prieten al meu cu nelinişte crescândă, pe măsură ce trecem pe lângă cafeneaua şic, magazinul de pantofi şi casa mare de cărămidă cu care se învecinează clădirea lui.

La intrarea în clădire, sămânţa latentă de vinovăţie începe brusc să încolţească şi să crească rapid. Când intrăm în lift, rădăcinile i se implântă în pieptul meu.

— Harper, mă simt de rahat să intru aşa în casa fratelui tău.

— Aşa cum?

— Ştii tu. Fiindcă facem *chestia* asta, gesticulez de la ea la mine.

— E plecat toată săptămâna în luna de miere şi noi nu facem nimic rău.

— Ştiu, dar eşti sora lui. Iar eu sunt prietenul lui. Şi încalc regulile.

Îşi lasă capul pe-o parte.

— Vrei să ne oprim? întreabă pe ton îngrijorat.

— Mai degrabă aş vrea să-mi bată cineva un cui de doişpe în cap.

Se strâmbă, iar liftul se opreşte la etajul lui şi uşile se deschid.

— Au! Mă doare numai să mă gândesc la asta. Dar, de curiozitate: te-ar face să te simţi mai bine un cui de doişpe?

Clatin din cap:

— Nu.

— Şi-atunci de ce discutăm despre asta?

Are dreptate. De fapt, are mare dreptate. Şi-apoi ăsta e doar un aranjament temporar. Doar pentru o săptămână. Cu toate acestea, în timp ce traversăm coridorul, mă imaginez intrând într-o sală de tribunal, ca să fiu judecat.

— Fiindcă ştii şi tu cum e. E foarte protector cu tine.

Aprobă din cap şi-mi aruncă un mic surâs în timp ce scoate cheile din poşetă.

— Sigur că ştiu şi-l iubesc. Dar nu e şeful corpului meu. Eu hotărăsc cine mă atinge. Nu el şi nimeni altcineva. Şi, oricum, încă de la Speakeasy am hotărât împreună că asta o să rămână între noi, spune, reamintindu-mi care e scopul acestei relaţii: s-o ajut să înveţe totul despre sex şi relaţiile cu bărbaţii şi să nu spunem niciodată nimănui.

— Dar mai mult decât atât – adaugă coborându-şi mâna pe piept către primul nasture al jachetei şi deschizându-l ca să scoată la iveală o frântură de piele ca laptele – sunt femeie în toată firea şi sunt absolut sigură că pot să hotărăsc singură pentru cine vreau să port ciorapi negri cu portjartier şi desuuri noi de dantelă.

Şi, gata, sunt hipnotizat. Sunt vrăjit de ea, ca un personaj caricatural, cu ochi sticloşi care urmează orbeşte friptura pe care-o găseşte la capătul unei sfori. N-am nicio şansă să-i rezist din moment ce mi-a plantat imaginea aia în cap. Aş urma-o pe ea şi desuurile ei şi atitudinea ei a naibii de tare până la capătul pământului. E incredibil de puternic ancorată în convingerile ei, ştie cine e şi asta constituie o foarte mare parte din atracţia pe care-o exercită asupra mea.

Descuie uşa apartamentului lui Spencer şi intrăm. Fido aleargă spre ea.

— Ce fel de desuuri?

— E o surpriză pentru mai târziu. Dar hai să spunem că face parte din *pregătirea mea temeinică* pentru cursurile dumneavoastră, aşa cum aţi insistat… domnule profesor Ciocan, spune, pronunţându-mi pe-ndelete noua poreclă pe un ton teribil de seducător, în timp ce se apleacă să ia pisica în braţe.

I se ridică fusta, oferindu-mi cea mai dulce şi neruşinată privelişte trecătoare către partea de sus a ciorapilor, exact unde se întâlnesc cu jartierele. Salutare, erecţie!

— Scumpul de tine, gângureşte către motan, ridicându-se. Ţi-a fost dor de mine?

Fido o salută pe Harper cu un mieunat şi-şi întinde bărbia ca să fie scărpinat.

— Ooof, ursulache mic. Ţi-am spus că vin să-ţi dau mâncarea ta specială, pentru tigri. N-aş uita niciodată de tine.

Motanul îşi freacă falca blănoasă de sânul ei, iar eu scot un scâncet. Al dracului norocos afurisit! apoi are tupeul să întindă o labă şi s-o pună pe carnea dezgolită a

pieptului ei.

— Cred că Fido încearcă să te pipăie.

Harper începe să râdă şi-i scarpină bărbia, iar el se cuibăreşte şi mai tare în ea. Frate, motanul ăsta e leşinat după ea.

— Hai să-i mângâi şi tu. E cuminte şi drăgălaş, spune ea.

Vin mai aproape şi-i mângâi urechile. În acest timp, Harper îmi atinge absentă părul. Mâţa se opreşte din tors. Se uită fix la noi, la mâna ei, de parcă ar studia fiecare mişcare pe care-o facem. Poate mi se pare mie, dar jur că-şi mijeşte ochii rotunzi.

Harper îl pune jos, îi umple castronul de mâncare şi-l aşază pe podea. Cât mănâncă el, ea îi curăţă litiera şi apoi se spală pe mâini. După ce se şterge cu un prosop, îşi plimbă o mână pe spinarea motanului, iar el se arcuieşte împingându-se în mâna ei în timp ce continuă să-şi mănânce cina.

— Vezi? Fido n-o să ne pârască. E un pic îndrăgostit de mine şi nu vrea decât să mă-ntorc şi mâine la el.

Ne îndreptăm spre uşă, dar, când arunc o privire în urmă, motanul nu mai mănâncă. Vine repede spre Harper, mieunând tare şi frecându-se de picioarele ei.

— Mă-ntorc curând, frumuseţe, îi spune, iar el se răsuceşte şi-şi freacă şi cealaltă parte de gambele ei, cu coada sus, şfichiuind aerul.

Îmi ies ochii din cap! Motanul ăsta o marchează cu mirosul lui!

— Cară-te! îi spun. E a mea.

Harper izbucneşte în râs:

— Nu-mi spuneţi că vă duelaţi pentru mine!

— Ba da, şi-am să învinge.

Plecăm şi, odată ajunşi în lift şi la o distanţă sigură de motanul pervers, o sărut pe piept, acolo unde a fost laba lui.

— Tu chiar eşti gelos pe un motan? întreabă.

Sunt gelos pe Simon. Sunt gelos pe o felină. Se pare că, atunci când e vorba de femeia asta, eu sunt cel care

ţine să-şi marcheze teritoriul, iar posesivitatea mea nu are limite.

— Aş fi gelos dacă n-aş fi absolut sigur că în seara asta o să te las doar în fundiţe şi jartiere şi-o să-mi pun labele peste tot pe tine, spun cu voce groasă şi răguşită.

Din adâncul gâtului îi scapă un oftat uşor.

— Îmi plac labele tale.

Când ajungem în stradă, îmi sucesc gâtul să mă uit la etajul şase. Şi cine-i acolo, la fereastră? Fido, desigur, care ne fixează cu privirea.

Probabil că pregăteşte un raport pentru stăpânul lui. Jur c-o să mă opresc peste o săptămână, când se întoarce Spencer! Zău că da! Pe bune!

Capitolul 24

Harper face o piruetă şi merge cu spatele pe trotuar, iar în ochii ei albaştri ţopăie scântei ghiduşe. Pe lângă noi trece huruind un autobuz, scuipând gaze de eşapament, şi un taxi claxonează, schimbând brusc benzile. Suntem lângă Village[12].

— Ai idee unde te duc? întreabă aţâţându-mă, jucându-se, alintându-se.

Duc un deget la buze:

— Hmmmm. Ai planificat cumva o întâlnire la farmacie? întreb, arătând spre farmacia Duane Reade din colţ. Poate mergem să cumpărăm produse de curăţenie?

Scoate-un bâzâit de buton de la concursurile TV:

— Greşit. Mai ai dreptul la o încercare.

Mă uit peste drum să văd care sunt opţiunile. Acolo e un cinematograf, aşa că e şi asta o posibilitate. Dar expresia gen *pun ceva la cale* a lui Harper îmi spune că n-a ales ceva convenţional. Din acelaşi motiv tai de pe listă şi restaurantul japonez din colţ.

Apoi îl zăresc. Câteva intrări mai încolo. Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat. Eden, un magazin de articole

12 Greenwich Village — cartier din Manhattan preferat de artişti, cunoscut pentru viaţa boemă. (N.t.)

erotice. Asta chiar că e tipic lui Harper.

— E posibil ca asta să fie cea mai grozavă întâlnire din viaţa mea, spun când ne apropiem de intrare. Nu ştiu cum o să mă abţin să nu cumpăr câte un exemplar din toate.

Mă apucă de mână şi-şi împleteşte degetele cu ale mele:

— O să-ţi fie imposibil să rezişti.

— Dar sunt, totuşi, dispus să încerc, spun şi o iau spre intrare.

Sunt smucit înapoi ca un câine în lesă, cât pe ce să mă lovesc de ea.

— Ce? Nu intrăm aici? spun, arătând cu degetul mare în direcţia magazinului.

— Vai, acoperindu-şi gura cu palma, am uitat de ăsta.

— Atunci unde mergem? întreb, din moment ce toate calculele mele îmi dau în clipa asta cu virgulă.

Arată peste drum către ceva ce pare a fi un imens magazin cu produse pentru baie.

— Nu voiam să te duc la film, nici la cină, nici la popice, nici la lecţii de trapez, nici la muzeu, deşi ştiu că ne-am distra de minune dacă am face oricare din ele sau toate aceste lucruri. Voiam să te duc undeva unde n-ai mai fost. Într-un loc care te defineşte, spune, în timp ce traversăm strada şi ajungem la intrarea salonului de prezentare Whiteman. Şi fiindcă singurul lucru pe care-l iubeşti mai mult decât desenatul sunt duşurile, m-am gândit că ţi-ar face plăcere să admiri unele dintre cele mai tari duşuri din lume.

Câteva secunde sunt prea uluit ca să reacţionez. Asta nu era nicăieri pe radarul meu. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut vreodată, dar, când mă uit în vitrinele impecabile la modelele de căzi expuse şi la duşurile cu instalaţii lucioase şi faianţă în tonuri pământii, simt că inima mi-o ia la galop.

Nu cred că bate aşa de tare fiindcă ador duşurile.

E din cauză că fata asta m-a dat gata. Buzele ei sunt uşor întredeschise, iar ochii îi sunt plini de nerăbdare, de parcă-mi aşteaptă aprobarea. Văd că e un pic îngrijorată

că s-ar putea ca ideea ei să-mi pară stupidă sau bizară sau prea… altfel.

Nu e cazul. Mi se pare extraordinară.

— N-am mai fost niciodată la o întâlnire într-un magazin de duşuri, spun, deschizându-i uşa.

Intrăm în paradisul oricărui obsedat de duşuri.

— Parcă e pornografie pentru pasionaţii de duşuri, spune ea în timp ce trecem pe lângă primul exponat, cu temă de cascadă şi plăci netede, de piatră.

— Aş putea să stau aici toată ziua, spun oftând fericit, savurând minunăţiile care mă înconjoară.

— Ai putea să încerci să dormi în duş.

— Crede-mă, am încercat.

Râde şi mă strânge de braţ. Mă uit la mâna ei şi-mi vin în minte toate ocaziile cu care mi-a atins braţul. Făcea asta mereu *înainte*, *o* bătaie prietenească, sau uneori câte-un pumn. Câteodată în joacă. Acum e o atingere dulce şi afectuoasă. Sunt fascinat de faptul că ştie să mă atingă în aşa de multe feluri.

Următorul e un duş pentru centre de relaxare şi e complet amenajat, cu lumini difuze, faianţă închisă la culoare şi muzică ambientală.

— Oare aici te speli după ce te ung cu uleiuri din cap până-n picioare la centrele de înfrumuseţare şi relaxare?

— Uite-aşa, spune ea şi intră în exponat, unde începe să mimeze că se săpuneşte sub duş.

— Vă ajut cu ceva?

Harper sare-n poziţie de drepţi şi dă cu ochii de o vânzătoare îmbrăcată elegant, într-un costum bleumarin cu pantaloni. Părul ei negru, lins, e răsucit într-un coc strâns.

— Sigur că da, spune Harper, pe tonul unei femei de afaceri. Sunt în căutarea celui mai bun duş de pe piaţă, de cea mai înaltă calitate, ultimul răcnet în materie de duşuri de lux, pentru adevăraţii cunoscători. Ce mi-aţi recomanda?

— Cam la ce preţ vă gândiţi?

Harper râde de parcă e cea mai neghioabă întrebare

pe care-a auzit-o vreodată:

— Banii nu contează când e vorba de predilecţiile cuiva.

Ridic aprobator din sprânceană către Harper la auzul cuvântului pe care l-a folosit.

— Atunci căutaţi o cameră udă, spune femeia şi ne face semn s-o urmăm.

— *Cameră udă*, şopteşte ea, dându-mi un ghiont. Ţi-am zis că e mai mişto ca la Eden.

O iau cu braţul pe după umeri:

— Aşa e, mult mai mişto.

Ne croim drum printre duşuri fără pereţi de sticlă şi jeturi de apă cu mai multe funcţii decât bagheta magică cu cincizeci de viteze a lui Harper, printre căzi de baie cu picioare de leu, până ajungem la piesa de rezistenţă, exponatul central.

— Acesta e Rolls Royce-ul duşurilor, spune femeia în costum şi ne prezintă un duş mai mare decât dormitorul meu, cu o duzină de capete: două pe fiecare perete şi patru în tavan.

Îi dă înainte cu setările ce imită ploaia, opţiunile pentru abur şi calitatea gresiei, extrasă de pe undeva din America de Sud. Mă doare-n cot de detaliile astea, fiindcă Harper îşi trece mâna prin părul meu şi mă întreabă:

— Cât de mult îţi place?

Ştiu că vorbeşte despre camera udă. Dar când îi răspund mă refer la cu totul altceva şi vreau să ştie asta:

— La nebunie. E cea mai tare întâlnire din viaţa mea.

În ochi i se aprind scântei:

— Pe bune?

Asta e Harper întreagă, cu toate ciudăţeniile ei. Ăsta e felul ei de-a fi: ascultă tot ce-i spun, absoarbe toate detaliile, e atentă la cea mai mică nuanţă, apoi găseşte o cale de a fi jucăuşă şi amuzantă.

— Să nu-ţi schimbi niciodată ciudăţeniile, spun, după care o sărut delicat pe buze.

Trupul lipit de al meu se înfioară, iar etapa cu vizita la magazinul de duşuri a întâlnirii trebuie să se încheie cât

mai repede. Vânzătoarea ridică un deget:

— Mă scuzaţi o clipă. Trebuie să mă ocup de ceva.

Se îndepărtează grăbită.

— Şi eu, spun, dar vorbesc cu Harper.

Mă uit la Harper. Tânjesc după Harper.

— Hai să comandăm mâncare chinezească la mine acasă, îşi plimbă degetul mare pe linia obrazului meu:

— Să înţeleg că vrei s-o-ntindem imediat de-aici?

— Da.

Capitolul 25

Dăm buzna poticnindu-ne în apartamentul meu, pipăindu-ne febril. Buzele-i sunt crăpate de cât de tare-am sărutat-o în taxi şi are jacheta descheiată.

Degetele mele îşi găsesc drumul spre poala puloverului ei cu anchior. Îmi vine să-i sfâşii hainele de pe ea.

— Acuma pot să-mi văd cadoul? Am fost taaare cuminte.

— Ai fost foarte cuminte, spune arcuindu-se-n mine.

Mâinile îmi încremenesc. Mă opresc din explorări, căci îmi aduc aminte care e misiunea mea şi cum am ajuns să fiu aşa de norocos încât să-i ating trupul în acest moment: trebuie s-o învăţ.

— Cât pe ce să uităm de lecţia din seara asta.

Se trage înapoi şi scutură scurt capul ca să-şi limpezească gândurile.

— Lecţia. Da, corect. Lecţia.

Nu-mi ia mult timp să inventez una. Puteţi spune că programa asta vine de la sine. Puteţi spune că am cedat propriei mele dorinţe egoiste de a o vedea pe Harper dezgolindu-se în faţa mea. Nimic nu e mai uşor decât să-i dau o temă, fiindcă o doresc cu atâta ardoare.

— Dezbracă-te pentru mine.

Îmi arunc jacheta pe un scaun, mă instalez pe canapea şi-mi duc mâinile la ceafă.

— Încet şi sexy.

Aprobă din cap şi pune mâna pe jacheta de pe ea.

— Să scot tot, domnule profesor Ciocan?

Scutur din cap, plimbându-mi ochii pe ea.

— Scoate jacheta, puloverul şi fusta. Lasă restul pe tine. Asta e lecţia. Cum poţi înnebuni un bărbat când eşti pe jumătate dezbrăcată.

— Te înnebunesc? întreabă, venind spre mine în living şi scuturându-şi haina de pe umeţi.

— De nu mai ştiu de mine, spun răguşit.

Fără să-mi dezlipesc ochii de pe ea, fac semn din cap spre fustă.

Îi deschide fermoarul. Apoi, fără grabă, împinge-n jos fusta în stânga, apoi în dreapta. Când mişcarea dezgoleşte o idee din carnea moale de deasupra chiloţilor, scot un geamăt.

— Mai vrei? întreabă ispititor.

— Scoate-o, Harper, rostesc pe ton de ordin. Scoate nenorocita de fustă ca să te văd cum trebuie.

— Dacă asta vrei… spune, lăsându-şi vocea în suspensie în timp ce împinge stofa în josul coapselor.

O lasă să cadă la podea şi plămânii mi se golesc de oxigen.

Are ciorapi negri, transparenţi, iar portjartierul se prinde de ei cu nişte cheiţe pe care sunt mici fundiţe. Are chiloţi din dantelă neagră imprimaţi cu fluturi roz, minusculi. Îmi frec faţa cu mâna. Ard în flăcările infernului. Ba nu. Sunt lavă. Topită. Trag adânc aer în piept şi spun răguşit:

— Doamne, Dumnezeule mare.

— Îţi place?

Înghit în sec şi dau din cap fiindcă nu mai am voce. Mi-e gâtul uscat ca iasca. Rotesc mâna ca să-i sugerez c-a venit vremea să scape şi de bluză. Îşi încrucişează mâinile la poalele puloverului şi încet, aţâţător, îl ridică peste cap, dând la iveală un sutien la fel ca chiloţii, genul care-i ridică ţâţele.

— Am cumpărat azi setul ăsta. M-am dus la cumpărat de desuuri pentru tine, spune, scăldându-mă în vocea ei

caldă.

— Ai cumpărat astea pentru mine?

Aprobă din cap:

— Voiam să port ceva nou în seara asta. Ceva ce m-am gândit că-ţi va plăcea, spune cu o nuanţă grozav de sexy în voce. Îţi plac fluturaşii?

La asta s-a referit azi-dimineaţă când a pomenit de fluturi? Să fi fost o aluzie la desuurile ei? Habar n-am şi în clipa asta, nici nu-mi pasă. Mă duc la ea şi-o sărut agresiv, posesiv, punând stăpânire pe gura ei senzuală cu buzele mele. Mâna-mi rătăceşte spre fundul ei şi-l strânge cu putere.

Întrerupe sărutul cu un *ah* încântat.

— Cum să ţi-o trag eu pentru prima oară? spun şi las întrebarea să plutească în aerul dintre noi ca fumul şi căldura.

Îşi trece unghiile în jos pe cămaşa mea, deschizând nasturii:

— Tu cum vrei?

Clatin din cap:

— Nu contează ce vreau eu. Vreau să-ţi îndeplinesc toate fanteziile. Mai că sunt tentat să-ţi verific contul de Tumbir ca să văd la ce te-ai uitat azi-dimineaţă.

Degetele ei ajung la ultimul nasture. Desface cămaşa şi-şi plimbă mâinile pe pieptul meu. Atingerea ei e electrică. Cu degetul arătător trasează conturul lui Hobbes. Îmi împinge cămaşa de pe umeri şi-o lasă să cadă, iar mâinile ei trec peste vârtejurile de cerneală de pe braţele mele, peste stele şi peste dungile şi formele abstracte. Îşi urmăreşte mâinile cu privirea, apoi ridică ochii spre mine:

— La ce crezi că m-am uitat azi-dimineaţă?

Îi pun un deget sub bărbie:

— La una din femeile tale, aplecată de mijloc, cu fundul sus în aer. Aşa vrei şi tu.

Face ochii mari şi buzele i se întredeschid. Dă din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi fiindcă-mi amintesc

foarte clar că voiai să fii regulată pe blatul de la bucătărie, mă duc să iau un prezervativ şi, când mă întorc, vreau să te văd aplecată peste blat, pregătită pentru mine.

Îşi muşcă uşor colţul buzei şi spune:

— Bine.

Mă duc în dormitor, iau un pachet sigilat, îmi scot ochelarii, pantofii şi şosetele şi mă întorc ca să descopăr că Harper a făcut exact ce i-am cerut. Arată ca una dintre tipele din fanteziile ei şi ale mele. E toată numai picioare şi fund şi un spate superb, cabrat. Mă apropii, pun prezervativul pe blat şi-mi scot jeanşii. În tot acest timp, se uită peste umăr la mine.

Când îmi trag jos boxerii mulaţi şi mădularu-mi sare din ei gata să intre în acţiune, îşi umezeşte buzele.

— Te vreau, scânceşte Harper.

Acele două cuvinte declanşează o descărcare incandescentă care-mi străbate tot trupul. Îmi duc mâna la sculă şi încep să mi-o frec, sub privirea ei atentă. Cealaltă mână cuprinde o bucă rotundă, perfectă. Geme la atingerea mea. Ridic palma să-i plesnesc fundul când zăresc ceva care iese din poşeta ei, lăsată pe măsuţa de cafea.

— Nu te clinti, spun şi mă duc să iau băţul lung şi negru din geanta ei. Nu-ţi închipui cât de fericit sunt că umbli peste tot cu geanta aia imensă, în care-ţi ţii chestiile de magie.

— Ai de gând să mă baţi la fund cu bagheta mea magică? întreabă ea, surescitată.

— Absolut.

— Fiindcă după aceea o s-o retrag pe asta din folosinţă.

— Poţi să fii sigură că recuzita asta e rezervată de-acum scamatoriilor noastre erotice, spun şi ridic bagheta neagră, după care-o bat uşor de fundul ei, ca s-o testez.

Trage scurt aer în piept.

— Mai tare? întreb, păşind pe laterala blatului ca să mă aplec spre faţa ei şi să-i dau un sărut uşor.

Aprobă din cap, cu privire arzătoare.

Ridic iar şi-i plesnesc cealaltă fesă. Tresare, dar apoi scoate un geamăt moale, iar eu îi frec posteriorul moale cu palma. Ca să mă asigur că i-a plăcut, îmi trec mâna printre picioarele ei. Să mor eu dacă fata asta nu e perfecţiunea întruchipată, micul meu înger lasciv.

— Eşti udă leoarcă, şoptesc răguşit, trecându-mi degetele peste ţesătura udă care-i acoperă sexul.

— Încă o dată, mă imploră.

Mă supun bucuros şi-o bat la fund pe magiciana mea neruşinată cu propria ei baghetă, alinând locul cu palma după fiecare lovitură, întâi o sferă apetisantă, apoi cealălaltă, apoi de la capăt. Aprinzând-o tot mai tare. Făcând-o să zvâcnească. Scoţând de la ea sunete absolut fermecătoare. Îngenunchez şi-mi apăs gura de fundul ei, trăgând cu dinţii de dantelă către crăpătura fundului ei voluptuos, dezgolindu-i carnea. Îi sărut mărunt fesa, făcând-o să geamă. I-o copleşesc cu atenţie şi pe cealaltă, dăruindu-i tot ce vrea, exact unde vrea, pupând, lingând, sărutându-i pielea dulce şi catifelată.

În timp ce-i adulez fundul fenomenal, Harper îmi şopteşte numele:

— Nick, am nevoie de tine.

Mă vrea. Are nevoie de mine. În viaţa mea nu mi-am dorit mai tare să aud vorbele astea adresate mie decât acum, cu Harper. Îi trag jos chiloţii şi-o ajut să şi-i scoată.

Scula începe să-mi zvâcnească atunci când mă uit la curul ei gol, la sexul ei, udă, alunecoasă, la picioarele ei superbe şi la faţa ei, cu ochii plini de o patimă arzătoare.

— Eşti extraordinară, murmur.

Împinge prezervativul spre mine. E al naibii de disperată. Îmi acopăr scula, o apuc c-o mână de şold şi-o frec între picioare cu capul mădularului. Se cutremură şi-şi arcuieşte spatele.

— Ahh, prinţesă, şoptesc răguşit, frecând capul mădularului de fierbinţeala ei. te vreau de nu mai pot, în puii mei.

Se împinge cu fundul în mine:

— Şi eu te vreau.

Şi aşa, cu ea aplecată pe blatul din bucătăria mea doar în sutien negru cu fluturi şi ciorapi cu portjartier, mă cufund în femeia la care visez de luni de zile şi scot un geamăt de plăcere. E absolut divină. Fantastic de fierbinte, incredibil de strâmtă.

Intensitatea acestui moment îmi radiază prin tot corpul ca o flacără. Sunt în Harper pentru prima dată şi nu-mi vine să cred cât de bine e.

Geme şi-mi las pieptul spre ea, pe spatele ei, cu gura lângă chipul ei.

— Harper, spun ieşind încet şi-apoi împingându-mă la loc înăuntru.

— Ah, Doamne, geme de parcă e complet copleşită de plăcere.

— Harper, spun iar, pe ton aspru, autoritar.

— Da?

— E perfect aşa cum eşti acum.

Ridic pieptul, o apuc de şolduri şi mă-mping în ea. Pistonez încet, adânc, lent, făcând-o să se zvârcolească, să implore, să spună *da* şi *te rooog* şi *mai vreau*. Intru şi ies din ea fără grabă, făcând-o să tânjească după fiecare mişcare. Îşi roteşte şoldurile înspre mine. Încheieturile degetelor îi sunt albe de cât de tare strânge marginea blatului. Îmi trec o mână în sus pe spatele ei, o apuc zdravăn de păr şi smucesc. Scoate-un ţipăt, care se transformă rapid într-un mârâit gutural, sexy, când încep s-o posed mai viguros.

— Mai adânc, mă imploră ea. Mor de plăcere când eşti aşa de adânc în mine.

Încep să-mi zboare scântei în jos, de-a lungul picioarelor. Patima mă mistuie şi dorinţa mi se răspândeşte în fiecare celulă. Ridică fundul mai sus, îşi lasă trunchiul mai jos şi-mi pune la dispoziţie şi mai mult din trupul ei. Fiecare mişcare pe care-o face aţâţă flăcările care mă învăluie, iar eu i-o trag aşa cum vrea. Adânc, cu forţă, pasional.

Respiraţia ei e întretăiată de suspine şi gâfâieli animalice. O prind mai strâns cu mâinile şi spun:

— Aşa voiai? Asta voiai de câte ori te masturbai?

— Da. O, da.

— E ca în pozele tale porcoase?

— E mai bine. Mult, mult mai bine.

Ştiu ce lipseşte ca să fie cu totul excepţional. Buzele ei. Îmi las pieptul pe spatele ei, îi cuprind un obraz cu mâna şi-i întorc chipul spre mine. Nu e cea mai comodă poziţie, dar nu-mi pasă. Ştiu ce fac şi continui s-o regulez pe la spate în timp ce-o sărut nebuneşte, tânjind după buzele ei, disperat după limba ei, disperat după această atingere. E complet dezlănţuită sub mine, toată numai gemete şi murmure şi unduiri, iar limba ei o caută pe-a mea în timp ce-şi apasă buzele cu lăcomie peste ale mele.

Sexul ei e locul meu preferat din tot universul şi cu fiecare sărut devine şi mai udă, cu fiecare împlântare mistuitoare devine şi mai alunecoasă. Ne sărutăm nebuneşte, cum nimerim, ca doi amanţi înnebuniţi, până ce-mi muşcă buza. Scoate-un ţipăt, îmi eliberează gura şi rosteşte o serie de *Ah*, *Doamne* răguşită, flămândă, dându-şi drumul cu forţă în timp ce-mi strigă numele.

Undeva, în adâncurile trupului meu, simt furnicăturile unui început de orgasm. Dar nu sunt pregătit să mă opresc. Nu mi-am terminat de regulat iubita. Încetinesc, strâng din dinţi şi mă lupt să-mi înăbuş propria mea descătuşare.

— Vreau să-ţi dai drumul iar, îi spun răguşit.

Se mulţumeşte să aprobe din cap şi mi-e de-ajuns ca să ştiu că e gata să încerce orgasme multiple.

Mă retrag, ţinând strâns cu degetele de prezervativ ca să nu cadă.

— În pat. Acum. Pe spate. Picioarele desfăcute. Nu-ţi scoate pantofii.

N-a fost niciodată în dormitorul meu, dar nu e greu de găsit şi, în câteva secunde, mă aşteaptă pe plapuma bleumarin, cu picioarele desfăcute. Mă târăsc între picioarele ei şi mă-mplânt din nou în ea.

— Vai, futu-i, gem când scula mi-e iar înconjurată de dulcea ei dogoare. Eşti senzaţional de udă.

— Datorită ţie, spune în timp ce-o pătrund.

— Eşti dată naibii de sexy. E fantastic de bine în tine.

— Doamne Dumnezeule, e fantastic să te am în mine. Mă-nnebuneşte felul în care mi-o tragi, spune ea şi fiecare cuvânt care-i iese pe gură mă aprinde şi mai tare.

Îşi încolăceşte picioarele pe şoldurile mele şi mă apucă cu mâinile de ceafă. Aşa o vreau.

— Vreau să-ţi privesc chipul când îţi dai drumul din nou. Eşti nespus de frumoasă aşa cum eşti, sub mine. Eşti superbă când ai orgasm.

Tremură şi mă prinde şi mai strâns ca să mă tragă mai adânc în ea.

Nu vreau să se termine niciodată momentul ăsta. Nu vreau să se termine niciodată noaptea asta. O vreau la nesfârşit. Îmi rotesc şoldurile şi mă izbesc în ea, găsind un nou ritm. E iute, dar nu frenetic. E intens, dar controlat. E absolut perfect, să mor eu, după care devine şi mai bine când ea ridică genunchii în sus, de-o parte şi de alta a mea, şi se deschide astfel şi mai tare.

— Îţi place, prinţesă? mârâi, iar ea se lărgeşte pentru mine, oferindu-mi străfundurile trupului ei în această nouă poziţie.

Răspunde cu un strigăt extaziat răguşit şi sexy. O străpung şi mai adânc, rotindu-mi şoldurile, izbind-o în toate punctele sensibile.

— Aşa te simt şi mai adânc în mine. Aşa de adânc că…

Vocea i se pierde. Duce buzele la urechea mea, îmi apucă lobul între dinţi şi muşcă uşor. Geme lipită de mine, un sunet sexy, superb, apoi şopteşte:

— …Că o să-mi dau iar drumul.

Nu putea rosti ceva care să-mi facă mai mare plăcere. Sunt absolut turbat de excitare. Absolut nebun după ea.

— Dă-ţi drumul, mârâi în timp ce continui să pompez tare în ea, iar ea îşi încleştează degetele pe fundul meu, ca să se ţină bine.

Cu faţa lipită strâns de a mea, saltă-n sus în ritmul

izbiturilor mele. Apoi trupul ei explodează şi parcă ţin în mâini o bombă pe nume Harper, o minunată deflagraţie de patimă şi senzualitate şi nespus extaz suprem.

Gata. Am terminat. O urmez în viteză, împingându-mă adânc în ritm frenetic, şi orgasmul îmi sfâşie trupul în timp ce ea se cutremură sub mine. Cu obrazul lipit de-al ei, îmi dau drumul aşa de tare, că din gură nu-mi mai ies decât sunete incoerente, aproape la fel de puternice ca ale ei. Fiindcă, să mor eu, aşa de bine e cu ea. E uluitor.

Gemetele ei continuă să răsune multă vreme, la fel ca ale mele, prăbuşit peste ea. Îmi bubuie inima în piept. Mărgele de sudoare îmi udă pieptul. Şi sunt grozav de fericit s-o am în patul meu, sub mine, cu mine, alături de mine.

Mă rostogolesc de pe ea, înnod prezervativul şi-l arunc în coşul de gunoi din baie. Mă întorc la ea. N-am văzut niciodată ceva atât de frumos: ea aproape goală şi regulată până la leşin… de mine.

— Scoate-ţi restul hainelor. Vreau să-ţi simt trupul gol, îi spun.

O ajut să-şi scoată pantofii, ciorapii şi sutienul. Nu mai are nimic pe ea, ca şi mine. O trag în braţele mele.

Senzaţia e de-a dreptul copleşitoare.

* * *

— Deci ăsta e dormitorul tău, spune câteva minute mai târziu, uitându-se-n jur.

Camera mea e simplă: podele de lemn deschis la culoare, un pat imens şi un birou cu câteva poze de familie înrămate şi teancuri de caiete de desen şi pixuri. Pe perete am un desen cu o raţă lipită cu bandă adezivă de un zid, intitulat „Raţă cu lipici”.

— Poate într-una din zilele astea îmi arăţi şi tu dormitorul tău, spun sărutând-o pe gât.

— Păi, l-ai văzut.

Ridic întrebător din sprânceană.

— Apartamentul meu e o garsonieră. Dorm pe canapeaua mov. E extensibilă.

— Am amintiri dragi sufletului meu cu ce ţi-am făcut

ieri pe canapeaua aia. Habar n-am avut că era patul tău.

Mă atinge uşor pe nas:

— Nu ştiu dacă ştii asta, domnule Frumos şi Deştept, dar Manhattanul e un picuţ cam scump, spune ridicând degetul mare şi arătătorul, ţinute la foarte mică distanţă unul de altul. Mai ales pentru o magiciană de aproape douăzeci şi şase de ani.

Aprob din cap, conştient că situaţia ei e diferită de a mea. Suntem amândoi suficient de buni ca să putem trăi din pasiunea noastră, dar eu am avut noroc cu carul.

— Dar am noroc că am locuinţa aceea, adaugă. Părinţii mei au cumpărat-o cu ani în urmă ca să facă o investiţie, aşa că, de fapt, o închiriez de la ei. Voiau să mă lase să stau acolo gratis, dar eu am insistat să plătesc chirie.

— Sper că ţi-au făcut un preţ bun.

— Da. Pentru o locuinţă aici, în zilele noastre, e mai ieftină decât cele cu plafon de chirie. Şi-mi permite să trăiesc în Manhattan şi să lucrez la petreceri de copii, de cele mai multe ori.

Mă sprijin în cot şi-mi trec degetele peste şoldul ei.

— Ăsta e ţelul final? Nu spun c-ar trebui să faci mai multe lucruri, întreb de curiozitate.

— Mi-ar plăcea să lucrez la ceva mai multe evenimente corporatiste, fiindcă sunt mai bine plătite, dar deocamdată sunt mulţumită.

— Ţi-ai dori vreodată să faci un spectacol grandios, sclipitor, ca cele din Vegas?

Ridică din umeri:

— Nu ştiu. Îmi place mult să lucrez cu copii. E amuzant, ei apreciază cu adevărat ceea ce fac şi cred în iluzii. Cred cu tărie că totul e real.

— Nu-ţi închipui cât de tare-mi doresc să te rog să-mi arăţi cum se face trucul cu creionul.

— Ştii că n-aş putea să fac aşa ceva.

Întinde un braţ spre noptiera mea şi ia un creion. Îşi pune degetul pe buzele mele.

— N-o să-ţi *spun* cum se face, spune, după care-şi

duce mâna cu creionul la nas, lângă care ţine mâna stângă făcută căuş.

Într-o clipită, îşi bagă creionul în nas.

Sau aşa pare.

La fel de repede, instrumentul de scris îi răsare în cealaltă mână, de parcă şi l-a scos din ureche. Cu toate că ştiu că nu şi-a înfipt creionul în cap şi cu toate că sunt sigur că l-a ascuns pe după mână, tot arată mişto. Fiindcă *pare* real. Aşa de impresionantă e iuţeala ei de mână.

— Mai vrei o dată?

Ridic din umeri:

— De ce nu?

De data asta e la fel de rapidă, dar în timp ce face scamatoria îşi aruncă piciorul peste mijlocul meu, ceea ce-o aduce cu doi centimetri mai aproape, cât să apuc să întrezăresc mâna stângă făcută căuş, în care ascunde creionul.

Zâmbesc, dându-mi seama dintr-odată ce-a făcut. E un lucru mărunt şi un truc insignifiant, dar o defineşte pe de-a-ntregul: a dezvăluit fără să dezvăluie, practic, nimic. Mi-a dat voie să intru în lumea ei.

— Acum învaţă-mă care e secretul ca să creezi o bandă desenată meseriaşă, spune, jucându-se de-a dictatoarea.

Ridic mâna şi-i dau după ureche şuviţele roşii:

— Ştii care-i secretul? Trebuie să-ţi *placă* tot ce desenezi, spun fără să-mi dezlipesc privirea de la ea.

Habar n-are ce mărturisire i-am făcut în clipa asta. Nu trebuie să afle vreodată că am desenat-o şi nici cât de tare o plac. Aşa de tare, că de-acum am depăşit cu mult etapa „o plac”. Se mulţumeşte să zâmbească şi spune:

— Noroc că-ţi place să desenezi un supererou care ştie cum să facă o femeie să-şi arcuiască spatele şi să-şi încârlige degetele de la picioare de plăcere. Mai ales că te pricepi şi tu foarte bine la asta.

Dă-l naibii pe Fido. Dă-o naibii de gelozie stupidă. În clipa asta nu simt decât satisfacţie deplină pentru un lucru bine făcut.

Apropo de lucru…

— Vrei să vii cu mine la o petrecere de serviciu? întreb.

Îi explic cum e cu petrecerea la care m-a rugat Serena să vin vinerea următoare.

— Trebuie să cedez şi de data asta o partidă de bowling?

Mă bate uşor pe piept:

— Apropo, încă-mi datorezi o revanşă.

— Îţi promit că o s-o ai. Dar vii cu mine? Gino e un cur băşinos plin de capricii.

Ridic imediat palma:

— Stai aşa. Am decis că „cur” e de bine. E o jigodie capricioasă şi-mi face mizerii doar de dragul de a-mi face mizerii. Dar, chiar şi aşa, trebuie să respect regulile jocului şi să mă duc. Şi mi-ar plăcea mult să fii şi tu cu mine.

— Sigur că merg. Cât despre Gino… să-i fută dracii.

O arăt cu degetul, cu ochi scânteietori:

— Aha! Uite încă una. De ce e „fut” înjurătură?

— Hmmmm. Excelentă întrebare.

— Corect? Toată lumea spune *să-i fut*, *futu-i*, *futu-ţi*. Dar fututul e cea mai mişto chestie din lume.

— Eu zic să începem noi un nou dicţionar. Recuperăm cuvântul *fut* şi-l transformăm în…

— Gata, ştiu! O să-i folosim ca binecuvântare!

Îmi iau un ton blând, respectuos şi plin de adoraţie:

— *Futu-te*, *fiule*. *Mergi cu Domnul*.

— Sau – zice cu voce ridicată, surescitată – îl putem folosi când ne place ceva. *Fut* poate intra în dicţionarul nostru pe post de *îmi place*.

O apuc de şold:

— Ştii ceva, Harper? Futu-i duşurile mă-sii.

O duc în duş şi-i fac cunoştinţă cu faianţa de pe perete, precum şi cu nesfârşita mea poftă pentru trupul ei. Şi ea e la fel de lacomă şi e extraordinar s-o posed iar sub apa care-mi curge pe spate, cu picioarele ei încolăcite în jurul meu şi s-o privesc cum se dezintegrează iar în braţele mele.

Când se întoarce din universul de extaz în care-am propulsat-o, îmi şopteşte în ureche blând, dulce:

— Futu-te, Nick.

Încep să râd:

— Futu-te şi eu pe tine.

Capitolul 26

— Nu ştiu cum o să-i pot rezista, spune Wyatt a doua zi în Central Park tânguindu-se disperat.

— Lui Natalie?

Scutură din cap:

— Micuţei Pufarine. Uită-te şi tu la ea. Cum o să pot să n-o iau acasă? încape în centura mea de scule, spune aproape gângurind, arătând spre căţeluşa Min Pin ciocolatie pe care-o plimbă.

Eu am lângă mine o corcitură de şoricar.

— Nici nu porţi centură de unelte, spun, luând-o pe-o potecă. Îţi place ţie să te cramponezi de imaginea de meşter, deşi stai la un birou cea mai mare parte a timpului.

— Ce să zic? Mă pricep la fel de bine să mânuiesc uneltele cum mă pricep să conduc imperiul meu aflat în plină expansiune.

— Atunci ar trebui s-o iei acasă pe Pufarină, îl îmboldesc, arătând spre căţel. Gândeşte-te numai cât de mult te-ar putea ea ajuta în materie de femei. E un adevărat magnet de gagici şi, hai s-o spunem pe-aia dreaptă – îl iau de după umeri, plin de compasiune – ai nevoie de tot ajutorul din lume în zona asta, Woody.

— Randy, ripostează el ofensat. Părinţii noştri ne-au dat cele mai nasoale nume. i încep să râd:

— Sunt convins că voiau să ne tortureze încă de la naştere.

Se opreşte în mijlocul potecii şi mă inspectează cu o privire cu înţeles:

— Dar hai să nu vorbim despre nume. Hai să vorbim despre… ştiu! Ce-ai zice să vorbim despre fete ale căror nume cuprind aliteraţii? HH, dacă înţelegi la ce mă refer?

— Ştii ce-i aia aliteraţie? întreb ca să schimb vorba, răsucind lesa câinelui mai strâns în jurul pumnului.

Scutură din cap nepăsător:

— Da. Pe lângă un creier funcţional, mai am şi un nas foarte bun ca să miros de la o poştă când mănânci rahat, spune el.

Mă prefac foarte preocupat de şoricarul care explorează un boschet.

Wyatt se ţine tare şi continuă fără urmă de sarcasm sau de obişnuitele noastre mişţouri:

— Când ai de gând să-i spui lui Spencer?

— Ce să-i spun? mă încrunt.

Mimez confuzia la mare artă.

Începe să râdă:

— Hai, frate, las-o jos! Ştiu că e ceva între tine şi Harper. V-am văzut dansând.

— Şi ce? Era doar un dans.

Doar un dans. Doar un sărut. Doar sex. Doar cele mai frumoase nopţi din viaţa mea. Simt o căldură în piept la amintirea ultimelor câteva nopţi cu Harper.

Wyatt oftează:

— Nick, spune el şi-mi dau seama că e ceva serios, fiindcă-mi foloseşte primul nume. Am văzut-o săptămâna trecută venind la tine acasă. Te-am văzut cum dansai cu ea la nuntă. Te-am văzut cum te uitai la ea în tren.

În mintea mea se declanşează nişte alarme asurzitoare. Am fost foarte precauţi. A reuşit frate-meu să-şi dea seama că e ceva între noi doar privindu-ne?

— Dacă o placi, spune-i, adaugă el, de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

Pufnesc dispreţuitor.

Fiindcă nu e deloc aşa de simplu. Eu şi Harper nu facem ceva ce trebuie *discutat* sau *aprobat*. Relaţia noastră nu evoluează dincolo de pereţii dormitorului. Nici nu e nevoie s-o întreb, ştiu deja ce părere are despre subiect. E cât se poate de clară şi aşa a fost încă de la Peace of Cake, din momentul în care am fost martor la limbajul ei secret rezervat bărbaţilor. Nu numai gesturile

ei spun totul cum nu se poate mai limpede, ci şi vorbele în sine. În primul rând, când e cu mine se comportă normal. Nici măcar o dată nu s-a întâmplat să se bâlbâie sau să se transforme într-o împiedicată în prezenţa mea, cum face când e de faţă Simon. În al doilea rând, femeia dă glas dorinţelor ei cu extraordinară precizie. Mi-a cerut verde-n faţă ajutorul ca să înveţe cum să se comporte cu alţi bărbaţi. Apoi a ridicat miza şi mi-a cerut lecţii de sex şi seducţie.

Nu s-a arătat niciodată interesată să fiu iubitul ei, iar asta e sută la sută în regulă din punctul meu de vedere. Am parte de combinaţia perfectă: o am la pat, iar când lecţiile astea or să se încheie la sfârşitul săptămânii, o să putem să ne distrăm împreună ca nişte vechi prieteni.

— Nu e nimic de spus. Pur şi simplu, nu despre asta e vorba cu ea, explic, ridicând nonşalant din umeri.

Wyatt îşi aduce câinele la picior.

— Auzi? N-ai decât să-ţi spui cât vrei că a fost doar un dans, dar pe mine nu mă păcăleşti. Întrebarea e dacă nu cumva te păcăleşti singur.

Întrebarea lui stârneşte ecouri în sufletul meu. Pare foarte importantă, rămasă aşa, în suspensie în aerul rece de toamnă, plutind printre frunzele din copaci. Dar am intrat în povestea asta cu ochii larg deschişi.

— Nici gând. Ştiu exact pe ce picior dansăm.

Oftează:

— Cum spui tu. Dar Spencer se întoarce în câteva zile, spune amintindu-mi de data expirării.

De parcă aveam nevoie să-mi reamintească. Sunt perfect conştient că Spencer aterizează din luna de miere petrecută în Hawaii duminică, după miezul nopţii. Peste şase nopţi. Dar nu e ca şi cum le număr.

— Şi trebuie să te gândeşti la faptul că e ceva între tine şi sora lui mai mică, adaugă Wyatt. Cu cât te lămureşti mai repede ce anume, cu atât o să-ţi fie mai bine.

Dar Spencer e dus şi dat uitării. E în cealaltă parte de lume şi n-am de ce să-mi fac griji în privinţa lui în momentul ăsta, indiferent de ce păreri au motanul lui şi

frate-meu.

Capitolul 27

Următoarele câteva nopţi trec într-o pâclă ameţitoare de orgasme pentru Harper şi nici eu nu mă plâng, pentru că am parte, de asemenea, de o mulţime. Se dovedeşte că Harper e foarte generoasă şi insistă să lucreze ca să-şi îmbunătăţească tehnica felaţiei. Cum aş putea împiedica eu femeia să-şi facă exerciţiile practice? Dacă-i place să mi-o ia în gură, ar trebui să aibă dreptul să beneficieze de orice ocazie oferită.

Cred că felaţiile lui Harper sunt dovada că undeva, în altă viaţă, am fost un om extraordinar de bun. Numai aşa pot să-mi explic cum de merit să fiu răsplătit cu gura ei afurisită pe mădularul meu.

Ca acum, miercuri seara. E întinsă pe spate în patul meu, cu capul atârnat peste marginea saltelei şi cu mâinile încleştate pe şoldurile mele, iar eu sunt în picioare, înfipt adânc în gâtlejul ei, şi pompez la greu din şolduri.

Cu gâtul întins aşa, îmi văd conturul sculei în timp ce-o suge. Îi place la nebunie să încerce noi poziţii, cum ar fi aplecată peste canapea aseară, cum ar fi 69 puţin mai devreme în seara asta – deşi a fost mai degrabă un 61, fiindcă-mi călărea faţa aşa de pierdută în plăcere că n-a reuşit să mi-o ţină-n gură. Sau cum ar fi asta: felaţia cu capu-n jos. Cea mai mişto chestie? Nu e senzaţia spectaculoasă – deşi, credeţi-mă, limba şi buzele şi gura ei mă aruncă într-un fel de extaz năuc – cea mai mişto chestie e că-mi dau seama cât de mult îi place după cum spatele ei se arcuieşte şi cum îşi unduieşte şoldurile-n sus şi-n jos. Şi mie-mi place absolut tot: felul în care părul îi e risipit peste cuvertură, cum unghiile ei mi se înfig în carne şi, mai ales, cum, atunci când geme, gâtul îi vibrează efectiv în jurul sculei pe care-o suge cu forţă.

Şi eu gem la fel de tare.

Asta e problema. Încă câteva clipe şi-aş putea să-mi dau drumul dacă o las să continue aşa, dar pur şi simplu

nu pot. Nu sunt aşa de egoist. Iubesc orgasmele ei mai mult decât pe ale mele. Exact când un nou val de plăcere se prăbuşeşte peste mine, găsesc tăria – herculeană, aş zice – să-mi retrag scula din gura ei voluptuoasă.

Mă priveşte confuză fără să-şi schimbe poziţia.

— Aşază-te pe mine, Prinţesă Neruşinată, îi spun, lăsându-mă pe pat.

Iau un prezervativ şi mi-o acopăr în două secunde. O trag sus, apoi o poziţionez pe mădularul meu în stil călăreaţă, cu spatele la mine.

Gemem la unison când mă îngrop în ea. O înconjor cu braţele şi-i cuprind ţâţele cu palmele în timp ce saltă-n sus şi-n jos, accelerând rapid ritmul, cu spatele lipit de pieptul meu.

— N-o să dureze mult, aşa-i? îi şoptesc la ureche.

Scutură din cap lipită de mine şi scoate-un geamăt.

— Joacă-te cu sexul tău, îi cer. Atinge-ţi clitorisul în timp ce mi-o tragi.

Mâna ei dreaptă alunecă între picioare şi freacă în timp ce se înfige în mine.

— Ah, Nick, dacă ai şti de câte ori m-am masturbat gândindu-mă la tine.

Cuvintele acestea îmi iau minţile. Patima se răsuceşte în mine ca un arc, care se tensionează transformându-se în ceva mai intens, mai puternic. Ceva născut din fantezii erotice în miez de noapte şi luni întregi de dorinţă.

— Şi tu la fel, prinţesă. Mă gândesc tot timpul la tine. Te-am regulat de mii de ori de unul singur, în mintea mea.

— Şi a fost aşa de bine ca acum? întreabă respirând întretăiat.

Degetele îi zboară pe clitoris, iar mădularul meu se-mplântă ritmic în fierbinţeala ei strâmtă şi udă.

— Nu, mârâi, cu spatele ei splendid alunecând în sus şi-n jos pe pieptul meu. Nimic nu se compară cu sexul real cu tine.

Pentru că ea e suma fanteziilor mele, numai că îmbunătăţite, mult îmbunătăţite.

— E aşa de bine cu tine, spune printre gâfâieli.

Se cutremură, i se taie respiraţia şi cuvintele ies într-o şoaptă fierbinte:

— O să-mi dau drumul peste tot pe tine.

— Fă-o, prinţesă. Dă-ţi drumul pe mine, mârâi.

Fiindcă-i place la nebunie să vorbească, adoră să-şi anunţe orgasmele şi adoră să-mi spună când îşi dă drumul, iar eu sorb cu nesaţ fiecare cuvinţel indecent, dulce şi obscen care-i iese din gură.

Îşi roteşte şoldurile, se freacă mai repede şi se trânteşte tare-n jos, ţipând:

— Ah, Doamne, ah, Doamne, ah, Doamne!

Sunetele şi zvâcnirile ei dau startul şi o urmez cu propria mea dulce dezintegrare. Mi se cutremură tot trupul, zdrobit de explozia de extaz care mă atacă, pur şi simplu, cu plăcere. Gem cu faţa îngropată în gâtul ei:

— Mă omori cu zile, Harper, îi spun răguşit la ureche. Am orgasme incredibil de puternice cu tine, ştii asta?

Suspină – un murmur sexy care-mi arată cât de mult îi place să audă aceste vorbe.

— Îmi place la nebunie când îţi dai drumul, mărturiseşte cu respiraţia tăiată. Îmi place la nebunie să aud sunetele pe care le scoţi. Îmi place la nebunie cum mă prinzi mai puternică, cum începi să gâfâi.

E un moment cum nu se poate mai intim când îţi pierzi controlul în faţa cuiva, când renunţi ţa orice urmă de raţiune. Şi da, să provoc orgasme e ocupaţia mea preferată, dar să mor eu dacă nu e supermişto că le vrea aşa de tare pe-ale mele. Poate de aceea sunt aşa de grozave cu ea. Fiindcă simt şi mai mult. Mai multă intensitate, mai multă vulnerabilitate. Ca şi cum mă *cunoaşte*.

— Asta-mi faci tu mie, spun sărutând-o delicat pe obraz. Mă înnebuneşti.

Îşi lasă capul pe spate, pe clavicula mea, şi-şi împreunează mâinile la ceafa mea.

Când degetele ei încep să se joace cu părul meu, mă

cutremur de plăcere.

— Şi asta îmi place. Ce faci acum, şoptesc.

— Ştiu, spune cu voce incredibil de blândă. Ţi-a plăcut întotdeauna să-ţi ating părul.

Scântei electrice se aprind în mine şi nu-mi dau seama dacă e amintirea juisării recente sau un nou val de plăcere stârnit de vorbele ei. Fiindcă nu numai că mă cunoaşte, ci m-a descifrat cu totul. A învăţat ce-mi place (o mulţime de lucruri), ce nu-mi place (doar vreo două lucruri) şi care sunt preferinţele mele supreme şi pare hotărâtă să-mi ofere cât de mult poate din această ultimă categorie. S-a avântat în proiectul ăsta nerăbdătoare să descopere ce-i place, dar m-a descoperit rapid pe mine. Şi, să mor eu dacă sunt vreun pretenţios, dar am şi eu punctele mele sensibile: desuurile pe care le poartă, vorbele pe care le rosteşte şi lucrurile porcoase pe care i le pot spune şi eu ei.

— Parcă mă analizezi, spun cu o voce uluită.

— Poate că da. Te deranjează?

Pufnesc:

— Doamne fereşte.

Se împinge mai tare cu spatele în mine:

— Îmi place să-ţi ofer ce vrei.

Strâng buzele ca să nu-mi scape cuvintele.

Pe tine te vreau. Cu totul.

Puţin mai târziu, după ce ne spălăm, mă ia de mână şi mă trage spre bucătărie.

— În seara asta ţi-am adus un cadou, spune cu ochi strălucitori.

— Încă unul? întreb, abia stăpânindu-mi un rânjet.

Ador cadourile ei.

Aprobă din cap:

— L-am băgat în congelator când am venit.

— Cum ai reuşit fără să te văd?

Dă ochii peste cap şi-mi flutură mâinile sub nas:

— Nick, cu asta mă ocup. Iuţeală de mână. Distragerea atenţiei.

Deschide congelatorul şi scoate o cutie mare de

îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată

— Preferata ta, spune zâmbind.

Nu-mi pot stăpâni nici eu zâmbetul larg. Fiindcă fata asta e ceva…

Am vrut doar s-o regulez până mi-o scoteam din cap. Mă concentram cu disperare doar la sex. Dar fiecare lucru, oricât de mărunt, pe care-l face, mă lasă mască: desuuri, îngheţată, magazine de duşuri. Şi felul în care-mi vorbeşte în toiul acţiunii, cum îşi deschide sufletul, cum împărtăşeşte, cum se lasă să devină vulnerabilă… cât pe ce să mă las să cred că povestea dintre noi poate continua şi că putem mânca îngheţată împreună în fiecare seară.

Mă rog, poate nu chiar în fiecare seară, că trebuie să rămânem în formă. Dar în multe seri. Numai că nu asta-şi doreşte ea. Momentul de aici şi de acum va trebui să-mi fie de ajuns, aşa că am de gând să mă bucur de fiecare secundă a acestei perioade petrecute cu ea, până la final.

Cu un rânjet şiret, o împing cu spatele către frigider, o sărut în zbor şi-i fur îngheţata.

— Nu-i cinstit, spune ea, încercând s-o recupereze.

— Dacă eşti cuminte, o împart cu tine, o tachinez.

Cu cutia ridicată deasupra capului, deschid sertarul şi scot două linguri.

— Să nu te prind că n-o împărţi, spune.

Apoi mănâncă îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată, goală, pe canapea, alături de mine. O sărut şi, da, gustul îngheţatei pe limba ei e la fel de bun pe cât mi-am imaginat cândva.

Ba nu. Mă înşel. E şi mai bun. Totul e mai bun cu ea.

De aceea îi fac şi eu un cadou. E ceva mărunt, dar mi-a spus cândva că şi-l doreşte. Iau rebusul de duminică de pe măsuţa de cafea şi-l ridic la piept, de parc-ar fi o diplomă primită pentru vreo realizare:

— Voilà! Azi l-am terminat.

— Mi-l dai mie?

Dau mândru din cap:

— Da.

— Ooo, ce drăguţ! Parcă eşti o pisicuţă care-mi aduce

un şoarece omorât de ea.

Analogia ei mă face să râd.

— Vrei să mă recompensezi cu o mângâiere?

— Da, zice, trecându-şi mâna prin părul meu şi vorbindu-mi cum îi vorbea lui Fido. Ai vânat toate cuvintele. Sunt mândră de tine.

Cu cealaltă mână întoarce pagina ziarului.

— Ce-i asta?

Când văd conturul cenuşiu mă crispez o clipă. Ce mâzgăleli am făcut pe dosul rebusului? Apleacă pagina spre mine şi e caricatura unei marionete cu un tricou strâmt din care i se revarsă sânii. În bula de lângă gură scrie: „*Cum să trimiţi mesaje indecente*: *un tutorial cu marionete neruşinate*”.

— Nick, spune şi surâde din colţul gurii. N-am ştiut că ai învăţat tot ce ştii de la marionete.

Izbucnesc în râs, uşurat că n-a descoperit un desen cu ea, ci doar cu partenerii ei din schiţele pe care le-a inspirat. Flutur din degete:

— Nu subestima atracţia porcoasă irezistibilă pe care-o exercită asupra unui caricaturist ceva ce poţi manevra cu degetele.

Râde:

— Eşti un obraznic. Mai spune-mi ceva despre marionetele tale, domnule Caricaturist Obscen.

— Ţi-aş spune, domnişoară Magician Neruşinat, dar s-ar putea să-mi fie greu să vorbesc când limba mea e peste tot pe trupul tău sexy, spun, apoi pun cu lingura nişte îngheţată pe sfârcul ei şi-o ling de-acolo.

Apoi la fel pe burta ei, unde plimb cu limba desertul rece peste tot Aproape că toarce.

În scurt timp, îngheţata rămasă în cutie se topeşte, la fel ca Harper, deoarece călătoresc în jos pe trupul ei şi-mi închid în felul ăsta gura în cel mai minunat mod posibil.

Dacă nu-mi ţin gura ocupată, o să-i spun despre toate ocaziile când am desenat-o pe ea şi-atunci o să-şi dea seama cât de greu o să-mi fie să mă despart de ea.

Deşi n-ar trebui să fie deloc dificil. Această mică

aventură dintre noi ar trebui să fie cel mai uşor lucru din lume.

Numai că nu e.

Capitolul 28

O bat şi asta o scoate din minţi pe Harper.

— Pot să recuperez, sunt sigură, spune când vine lângă mine pe bancheta de la tabela de marcaj, după ce-a dărâmat doar cinci popice.

Suntem la sala de bowling de pe 101 Street, aproape de casa ei. E revanşa noastră şi am hotărât că e mai bine să nu mergem la Neon Lanes, ca să dăm nas în nas cu Jason.

Suflu peste degetele împreunate:

— În seara asta sunt în mare formă, prinţesă. O să fie cam greu să mă baţi.

Dar până să mă ridic să arunc bila, Harper îşi trânteşte curuleţul adorabil în poala mea.

Mă ia de gât cu braţele. Scutur din cap.

— Să nu-ţi imaginezi că-mi poţi abate atenţia cu drăgălăşenia asta a ta.

— Drăgălăşenie? Sunt drăgălaşă?

— Sexy, îi şoptesc la ureche. Sexy, senzuală, superbă, numai bună, de-mi vine să te mănânc. Dacă mă gândesc mai bine, îmi cam vine să te mănânc chiar acum.

Râde şi mă plesneşte uşor peste umăr:

— Tu vrei să faci asta cam tot timpul, Nick, spune ea.

— Ştiu. Aşa e. Şi mai ştiu şi că-ncerci să mă faci să pierd vorbind despre chestiile astea. Femeie, lasă-mă să joc.

Se prelinge lângă mine pe bancheta de vinii verde şi eu mă duc şi dărâm nouă popice, distanţându-mă astfel şi mai mult de Harper pe tabela de marcaj.

Când mă întorc la ea mă săgetează cu o privire de oţel. Se ridică, dar o prind de braţ şi-o trag înapoi spre mine:

— Ai încercat să mă faci să-mi pierd concentrarea. E

rândul meu să fac acelaşi lucru.

— Ha! Stai să vezi când o să-nceapă iar sezonul de softball. Atunci să vezi ce-o să te mai fac să-ţi pierzi concentrarea.

Rânjesc:

— Păcat că suntem în aceeaşi echipă.

Se strâmbă la mine şi pocneşte din degete:

— Fir-ar să fie!

Apoi se luminează la faţă:

— Nu-i nimic. Îmi cam place să te văd cum punctezi.

Mă umflu în pene, fiindcă chiar sunt foarte bun la sportul ăsta. Dar atunci mă izbeşte în stomac cruda realitate: vara viitoare, când o să joc în aceeaşi echipă cu ea, lecţiile se vor fi sfârşit şi ea îşi va fi văzut de viaţa ea. Poate vreun alt tip o să se uite la ea cum joacă, o să se întâlnească cu ea după meciuri, o s-o scoată în oraş.

Mă străbate un val de gelozie turbată. Încerc să-i înăbuş, dar sunt dureros de conştient că, deşi n-am stabilit o dată de expirare pentru proiectul nostru, ea totuşi există. Sigur, ne-om plăcea noi unul pe altul suficient cât să jucăm bowling, să ieşim la cină şi să împărţim o îngheţată, dar niciunul dintre noi nu se aşteaptă să-i facă galerie celuilalt la softball vara viitoare, ca amanţi secreţi.

Fiindcă asta suntem acum.

Dar când se va sfârşi, vom reveni la rolurile noastre – cel mai bun prieten al lui Spencer şi sora lui Spencer.

Îmi trec mâna prin păr şi în suflet mi se cuibăreşte un sentiment ce aduce a vinovăţie combinată cu ruşine. Spencer e în luna de miere, iar eu îi regulez surioara pe furiş.

Încerc că-mi imaginez ce reacţie ar avea dac-ar intra pe uşă în clipa asta şi-ar vedea această scenă. Suntem cuibăriţi unul în altul într-o sală de bowling şi-ar avea toate motivele să-i apuce dracii. Nu sunt sincer cu el şi tipul mi-a fost cel mai bun prieten încă din prima zi de liceu. L-am ajutat cu idei când lucra la planurile pentru aplicaţia pe care-a lansat-o şi i-a adus milioane, am fost la deschiderea oficială a primului Lucky Spot pe care l-a lansat şi am stat

lângă el când a promis s-o iubească pe Charlotte tot restul vieţii.

Dacă descoperă aventura asta sexuală şi se înfurie aşa de tare încât îl pierd de prieten?

Încerc din răsputeri să alung din creier imaginea asta neplăcută.

Dar, ia stai aşa!

Ce-ar fi dacă nu s-ar întâmpla aşa?

Pentru prima dată las scena să se desfăşoare în mintea mea cu un nou prim act, în care eu îi destăinui ceva. Dacă i-aş spune c-o plac pe soră-sa? Dacă ar şti că sentimentele astea nebuneşti din sufletul meu sunt cât se poate de autentice? Ar mai turba dacă ar şti că ţin la ea? Sau nu?

Dar hai să fim serioşi, m-am cam lăsat dus de val.

Pe Harper n-o interesează o prelungire după ce trec următoarele câteva nopţi. Aud ticăitul ceasului în creier şi mi se strânge inima. E joi şi nu mai avem decât câteva zile.

Mai bine mă bucur cât pot de mult de momentele astea. N-are sens să mă gândesc la scenarii ipotetice.

Harper îşi trece un deget pe tâmpla mea:

— Cât de bine vezi fără ochelari? întreabă, lăsându-şi capul într-o parte.

Întrebarea ei venită din senin mă face să râd.

— Văd destul de bine fără ei, dar de o mie de ori mai bine cu ei.

— Ai încercat vreodată să porţi lentile de contact?

Atinge delicat ramele. N-au nimic special, sunt doar nişte ochelari simpli, cu rame negre.

— Am încercat. Nu prea-mi place să-mi bag ceva în ochi.

— Dar la corectare cu operaţie LAŞIK te-ai gândit?

Scutur din cap:

— Îmi plac ochii mei. Dacă fac parte din acel unu la sută la care operaţia dă greş şi-mi distrug vederea?

— Asta aproape că nu se-ntâmplă deloc.

— *Aproape că* nu înseamnă niciodată.

— Aşa e.

— Nu-ţi plac ochelarii mei? întreb curios.

Femeia de la pista de alături dărâmă toate popicele dintr-o lovitură. Harper face ochii mari:

— Îi ador! îmi cad chiloţii de sexy ce sunt, după părerea mea. Simpla pomenire a chiloţilor ei mă face să scot un geamăt.

— Ţie îţi cad?

Coboară vocea:

— Ştii bine răspunsul. Da.

— Răspuns corect, spun, apoi trec un deget pe la colţul ochiului ei. Dar tu? La librărie aveai ochelarii ăia în geantă, dar nu te-am mai văzut niciodată cu ei pe nas. Erau ochelari de recuzită?

Clatină din cap. Maşinăria adună popicele căzute pe pista de alături.

— Sunt adevăraţi. Dar port tot timpul lentile de contact. Fără ele, vederea mea e un *dezastru*, aşa că iau cu mine şi ochelarii, în caz că am nevoie de ei. Am la mine şi o pereche falsă, pe care o s-o folosesc la o nouă scamatorie.

Îmi înclin capul pe-o parte, curios să aflu la ce lucrează:

— Ce fel de scamatorie?

Se apleacă spre mine şi-mi şopteşte la ureche:

— Una în care sunt bibliotecară sexy.

Şi brusc, nu mai am niciun chef să termin partida asta.

* * *

În micuţa ei garsonieră, pune o carte la loc pe raft. Cu părul roşu răsucit şi prins cu o clamă, întinde braţul ridicată pe vârfurile pantofilor cu toc şi împinge cartea la locul ei.

Îi zăresc ciorapii. Sunt albi şi şi-a tras pe ea şi o cămaşă albă, strâmtă, precum şi o fustă neagră, conică, mulată pe şolduri.

— Vai de mine, nu reuşesc să ajung la ultimul raft, spune.

— Vă pot ajuta cu ceva? mă ofer eu.

Se-ntoarce, mă măsoară cu privirea prin ochelari şi

zâmbeşte subtil:

— O, da, vă rog. V-aş fi profund recunoscătoare dacă aţi lua cartea aia, spune arătând spre măsuţa de cafea.

Se apleacă, oferindu-mi cea mai fenomenală privelişte într-un decolteu din viaţa mea. Are cămaşa încheiată doar până la jumătate, aşa că văd perfect sutienul de dantelă fucsia care îmbrăţişează frumuseţile alea două.

Iau cartea fără să-mi dezlipesc privirea o clipă de pe carnea albă ca laptele şi rotunjimea ţâţelor ei.

— Aşa, spune arătând spre raftul de sus. S-ar putea să trebuiască să urc pe ceva.

Iau un scaun de lemn de la măsuţa din bucătărie, îl aduc şi bat cu palma în el. Îşi trece degetul peste barba mea:

— Ce abonat săritor sunteţi! Cei săritori sunt preferaţii mei.

Îmi pironesc ochii pe fundul ei:

— Cred că v-ar ajuta cel mai mult dacă aţi ridica fusta aia.

— Vă deranjează dacă vă rog să mă ajutaţi dumneavoastră cu asta? întreabă, bătând din gene.

Superneruşinată. Superjucăuşă. Supersexy.

Îi smucesc fusta către şolduri, apoi întind mâna şi mă uit cum se urcă în picioare pe scaun, cu picioarele şi fundul dezgolite. Vai, să-nnebunesc, poartă tanga!

— Doamne, Iisuse Cristoase, murmur şi nu mă pot abţine.

Faţa mea e la acelaşi nivel cu fundul ăsta splendid, aşa că mă aplec şi-o muşc de-o fesă, în timp ce ea pune cartea pe raft. Gem, îi frământ carnea şi spun cu voce groasă, lascivă:

— Câte i-aş face eu fundului ăstuia… Câte i-aş mai face trupului ăsta…

Atingerea mea o face să tremure. Geme şi iese din personaj, dar, la naiba, eu deja am renunţat la al meu. Clipeşte, uitându-se la mine cu o privire care spune vai, să moară mă-sa.

Apoi revine la personaj: se întoarce şi dă din deget la mine:

— Nu sunt permise atingerile în secţiunea publică a bibliotecii. E voie doar în colţul de lectură şi numai dacă-i arătaţi bibliotecarei – lasă fraza în suspensie, se apleacă, face o mână căuş la urechea mea şi şopteşte senzual – mătărânga dumneavoastră lungă şi groasă.

Femeia asta e ceva…

Un incendiu scăpat de sub control mi se zvârcoleşte în vene, mistuindu-mă. Ard în flăcări, tare ca piatra şi chinuit de dorinţă. În câteva secunde sunt gol-puşcă şi savurez felul în care ochii ei alunecă pe trupul meu gol, pe piept, pe braţe, pe abdomen, pe sculă. Îmi trec o dată palma strânsă pe lungimea mădularului, cu degetul mare iau picătura excitaţiei mele de pe capul sculei şi-apoi împing acel deget printre buzele ei roşii. Îmi suge seva gemând îmbătată, cu degetul meu în gură.

O prind de şolduri, o ridic de pe scaun şi-o aşez pe podea. Apoi mă instalez pe scaun şi-i fac semn cu capul către prezervativul de pe măsuţă:

— Ăsta e colţul de lectură al bibliotecii până începi să scoţi tu sunetele alea animalice, senzuale.

Ia pacheţelul şi revine la mine desfăcându-l. Cât scoate prezervativul, eu îi smucesc în jos chiloţii şi patima mă învăluie de cum îi zăresc prima dată sexul. E aşa de alunecos şi mătăsos şi lucios, dovada dorinţei ei. Îşi trece mâna peste scula mea şi când simte cât de tare sunt din cauza ei, de pe buze îi scapă un mârâit, ca un tors de pisică satisfăcută.

— Nick, trebuie să-mi arăţi tu cum să ţi-l pun, spune cu o voce calmă, dar plină de poftă.

N-am să vă mint. Ador faptul că nu e expertă în privinţa asta. Îi iau prezervativul din mână şi mă asigur că e cu faţa care trebuie în sus.

— Apucă vârful cu două degete, îi spun.

Aprobă din cap şi face cum îi spun.

— Acum derulează-l în jos, zic, iar ea se conformează, zâmbind uşor.

Arăt spre erecţia mea şi-i ordon:

— Şi-acum înfige-te naibii pe scula mea!

Se înfioară, apoi se urcă călare pe mine şi se lasă-n jos dintr-o singură mişcare fluidă.

— Doamne, Harper!

Un frison îmi zgâlţâie trupul când se ridică pe mădular, apoi se lasă iar în jos.

— Mă exciţi de-nnebunesc, bolborosesc eu eufemismul secolului.

— Exact aşa-mi faci şi tu mie, spune cu un geamăt, în timp ce-mi călăreşte măciuca, ţinându-se zdravăn de umerii mei.

E complet îmbrăcată cu excepţia chiloţilor, iar eu sunt complet gol şi-mi place de mor inversarea raportului de forţe, cu mine în poziţie vulnerabilă.

— Incredibil de excitantă. Bibliotecara mea sexy e incredibil de excitantă, spun.

— De ce e asta fantezia ta supremă?

Nu sunt în stare să gândesc limpede. Nu pot oferi un răspuns cât de cât inteligent. Dar nici nu e nevoie când răspunsul e elementar:

— Nu ştiu. Pur şi simplu.

Îmi cobor mâinile la fundul ei gol, pe care-l strâng, iar ea scoate o serie de mici icnete rapide.

— De ce-ţi place când îţi ating fundul?

— Nu ştiu, răspunde printre gâfâieli. Aşa îmi place.

Aşa îmi place. Aşa e. Aşa fac. Asta suntem noi. Suntem curent de înaltă tensiune şi asta e. Îi cuprind obrajii cu palmele:

— Lasă-ţi părul pe umeri.

Ridică mâna şi scoate clama din şuviţele roşii, care se revarsă pe spatele ei într-o încâlceală moale. Îmi trec o mână prin ele, iar cu cealaltă o strâng de şold, în timp ce alunecă pe mine. Când simt că e aproape de explozie, o strâng mai tare şi-o ghidez în sus şi-n jos, controlându-i mişcările şi privind cum chipul i se contorsionează de extaz.

Spinarea i se arcuieşte, se împinge mai tare în mine,

apoi scoate un geamăt sălbatic, sonor, lung şi intens, care pare să nu se mai sfârşească. O prind zdravăn de păr, i-l răsucesc în jurul pumnului şi o regulez în timp ce-şi dă drumul, implântându-mi mădularul în ea până ce mi se cutremură tot trupul şi mă dezlănţui şi eu.

Mă prinde strâns cu braţele, îmi sărută faţa, mă ţintuieşte cu mâinile, iar eu nu vreau să se oprească niciodată, nu vreau să se termine niciodată această clipă. Vreau ca Harper să mă dorească exact în felul ăsta dezlănţuit şi nebunesc, de parcă nu se mai satură de mine. Fiindcă… la naiba, aşa au devenit lucrurile pentru mine.

Asta e.

Capitolul 29

Cu chipul strălucind de mândrie, Gino ridică un pahar cu şampanie:

— Pentru creatorul celui mai popular serial de noapte dintre toate.

O mare de directori preţioşi, dichisiţi de la compania de televiziune, de agenţi, clienţi de publicitate şi alţi şmecheri din industria divertismentului aplaudă şi i se alătură într-un cor de *bravo*, *bravo*.

Fac scurt din mână către mulţime. Gino mă apucă de braţ şi-l ridică în aer de parcă ar fi antrenorul şi eu boxerul lui.

— Tipul ăsta va ajunge departe, adaugă Gino. Serialul lui o să fie în curând cel mai mare succes de la orice oră de pe toate posturile. O să vedeţi.

Un nou val de urale din partea mulţimii adunate în acest local de lux din Upper West Side.

— Tu continuă să atragi telespectatorii şi de restul mă ocup eu, spun zâmbind, deoarece Gino înghite pe nemestecate glumele de genul ăsta.

Se face că-mi dă un pumn, apoi dă şampania pe gât. Mă trage apoi deoparte, către un capăt al barului lambrisat cu stejar.

— Fii atent, Hammer. Mă văd luni cu Tyler. Toate

astrele se vor alinia atunci. Aşteaptă-te la veşti bune, spune cu o licărire în ochi.

— Veştile bune sunt oricând binevenite, spun şi-mi arunc privirea spre Harper.

Mă aşteaptă pe o sofa de catifea roşie, aşezată lângă peretele cârciumii. Băutura ei e pusă pe o măsuţă joasă, din lemn închis la culoare. Trimite un zâmbet mic în direcţia mea – o mică curbare a buzelor, în acelaşi timp dulce şi sexy, şi simt cu toată fiinţa că e un surâs intim, doar pentru mine. Încerc să savurez aceste momente cu ea, ştiind că vor înceta în aproximativ patruzeci şi opt de ore.

Futu-i.

Vreau să încetinesc curgerea timpului. Vreau să prelungesc următoarele două zile şi trei nopţi la durata de un an.

Gino îmi urmăreşte privirea.

— *Aha*.

O spune pe un ton libidinos, lingându-şi buzele.

— Văd că ai venit iar cu *prietena* ta.

Mă mulţumesc să aprob din cap. N-am de ce să-i spun lui Gino ceva despre Harper.

Clatină din cap a apreciere:

— Să-ţi tot clăteşti ochii cu ea.

Coboară vocea şi-mi dă un ghiont:

— E adevărat ce se spune despre roşcate?

A, nu, nu pot să cred! întorc capul brusc spre el:

— Ce pu…?

Oftează pofticios:

— Ce n-aş da pentru o bucăţică…

Încleştez fălcile şi-l privesc drept în ochi:

— Cu tot respectul, e cazul să încetezi să mai scoţi pe gură asemenea mizerii de fiecare dată când sunt cu ea.

Ridică o sprânceană:

— Pardon?

Mă doare-n cot dacă se enervează. Mă doare-n cot dacă nu-mi mai reînnoieşte contractul luni, când se vede cu Tyler. M-am săturat de manevrele lui, de complexele lui

de tip cu cercel în ureche şi Corvette, de atitudinea lui umilitoare.

— E o nesimţire. Încearcă să dai dovadă de puţin respect pentru femei.

Îşi trage umerii în spate şi bombăne:

— Nu voiam s-o insult.

— Bun, spun, deşi nu-i cred. Şi-acum te rog să mă scuzi.

Mă îndepărtez, mă duc la Harper şi-o iau de umeri. Nu că Gino ar avea vreo şansă la ea, nici dacă ar veni apocalipsa cu zombi şi el ar fi unul din ultimii bărbaţi în viaţă. Dar în seara asta e cu mine şi n-o să fie niciodată cu el şi lasă-l să se înece cu pastila asta amară în timp ce eu am norocul s-o ating.

— Bună, frumosule, spune încet Harper.

Salutul ei mă ia total prin surprindere, fiindcă nu e genul de fată care să spună *bună*, *frumosule*. Dar îmi place noul alint, mai ales că-mi umple brusc pieptul cu senzaţia aia nebunească de fluturare frenetică.

— Arătai supersexy acolo, în faţa mulţimii.

— Aşa crezi? întreb, însetat de complimentele ei, disperat după altele noi, cât mai multe.

Dă din cap şi ochii ei se plimbă peste trupul meu, zăbovind mai mult pe braţe şi piept. Îşi trece mâna peste bicepşii mei şi tot timpul petrecut în viaţa asta trăgând de fiare e răsplătit acum de felul în care mă atinge.

— Nu-mi puteam lua ochii de la tine, de la părul tău, de la barba ta, de la braţele tale. Admiram pe de-a-ntregul pachetul.

Lasă ultimul cuvânt să i se rostogolească alene de pe limbă şi jur că parcă aruncă o vrajă asupra sculei mele. A făcut iar scamatoria cu erecţia instantanee.

— Îmi poţi admira mai târziu cu limba pachetul dintre picioare, Prinţesă Ochi Lascivi, şoptesc, aplecându-mă spre ea, topit după insinuările ei indecente.

Face pe surprinsa şi-şi duce mâna la gură:

— Vai de mine! A fost chiar aşa de evident că te-am privit ca pe-un obiect sexual?

— Nu, dar o să fie evident cât de tare-mi place să mă priveşti aşa, când o să mă ridic în câteva minute ca să ne cărăm de-aici.

Flutur o mână în aer:

— Trebuie să facem ceva în legătură cu cortul ăsta din pantalonii mei. Vorbeşte-mi despre creioane în nas.

Îmi pocnesc fruntea.

— La naiba, şi asta mă excită, acum, că te-am văzut făcând trucul ăsta goală.

Încă o plesnitură:

— *Goală*. Am spus goală. Asta nu mă ajută cu nimic să rezolv situaţia gen *aveţi cumva o banană în buzunar* pe care tu ai provocat-o, Harper.

Ridică surescitată un deget:

— Gata, ştiu! *Piure de banane*.

— Au! Eşti călăul erecţiilor. Îţi mulţumesc pentru imaginea oribilă.

— Cu mare plăcere, spune ea.

PR-ista mea ridicol de gravidă vine legănându-se spre noi, ţinându-se cu mâna de şale.

Mă ridic şi-o ajut să se aşeze, deşi mă alungă cu o fluturare de mână.

— N-ar fi cazul să intri, totuşi, în concediu de maternitate? întreb.

— Uuufff, spune aşezându-se pe sofaua de catifea.

— Când trebuie să naşti? întreabă Harper cu ochii plini de îngrijorare.

Serena pufăie şi ridică o mână. Face o grimasă, strânge din dinţi şi pare să numere.

— După cum mă simt, acum un an, spune, trăgând adânc aer în piept cu buzele *întredeschise*.

— Vrei un pahar cu apă? Ai nevoie de ceva? întreabă Harper.

— Doar să se oprească odată contracţiile astea.

Casc ochii. *Contracţii*. Ăsta e unul din cuvintele alea care înseamnă că e pe bune.

— Serena, tu vorbeşti serios?

Începe să râdă:

— Aş vrea eu! Am Braxton-Hicks de cinci zile.

Mă scarpin în cap:

— Poţi să traduci, te rog?

Îşi dă cârlionţii negri de pe faţă şi se uită chiorâş la mine:

— Tu nu ştii ce sunt alea?

— Serena, sunt un tip de douăzeci şi nouă de ani, liber şi necombinat. Habar n-am. Luminează-mă.

Contracţii false, îmi şopteşte Harper doar din buze.

— Sunt lucrarea diavolului, spune Serena, cu un şuierat de durere. Sunt, practic, contracţii la mişto. Te fac să crezi că, în sfârşit, o să exorcizezi demonul din burtă, dar sunt doar o veşnică alarmă falsă.

Probabil că începe alta, fiindcă se crispează şi se prinde de marginea mesei.

— Serena, spune blând Harper. Cred că ar trebui să pleci.

— Neee, n-am nimic.

— Eşti dependentă de muncă, spun cu blândeţe. Nu e bine pentru copil. Hai să te ducem acasă.

— Între noi, dependenţii de muncă, fie vorba, credemă că n-o să păţesc nimic. Îmi face bine să fiu aici. Îmi ocupă mintea cu altceva decât numărarea secundelor.

Expiră cu putere.

— Dar ştii ceva? Cred că trebuie să fac iar pipi.

Serena se ridică de pe sofa, ţinându-se de masă.

— Şi eu.

Harper se ridică şi-o acompaniază pe PR-ista pe cale să explodeze până la toaletă. Mă uit la ceas. Se pare că mi-am ispăşit sentinţa la serata lui Gino. Îi trimit lui Harper un mesaj c-o aştept afară şi evadez în aerul rece al toamnei, pe Amsterdam Avenue.

Îmi verific telefonul. Niciun răspuns. Mă uit prin mesaje şi-i trimit lui Tyler o misivă rapidă ca să-i spun de momentul neplăcut din seara asta cu Gino. Arunc o privire spre uşă. Nici urmă de Harper.

Deschid Facebook-ul şi trec absent în revistă noutăţile. Treizeci de secunde mai târziu, îmi răsună în

urechi vocea lui Harper:

— Sunt teribil de rapizi. Uite! E deja aici!

Harper o ţine strâns cu braţul pe Serena şi-mi face semne frenetice să le urmez. O conduce pe Serena către un SUV negru care aşteaptă lângă trotuar.

Alerg câţiva metri ca să le ajung din urmă.

— Ce se-ntâmplă?

— I s-a rupt apa, spune Harper, pe ton egal şi calm. Am comandat un Über. A venit deja.

— Ce rapid! spun ameţit şi nu ştiu sigur dacă mă refer la serviciul de transport, la priceperea lui Harper la chemat maşini sau la travaliul Serenei.

Deschid portiera. Harper o urmează pe Serena şi se aşază în mijloc, ţinând-o de mână. Urc şi eu. N-am mai avut de-a face cu femei în travaliu şi poate că pentru cei care au trecut prin asta e uşor, dar sunt tare fericit că Harper e aici să gestioneze situaţia asta, fiindcă eu habar n-am ce să fac.

— La spitalul Mount Sinai Roosevelt, spune Harper şoferului, deşi el are deja informaţia din aplicaţie. Şi cale-o!

O strânge de mână pe Serena şi spune:

— De-o viaţă îmi doresc să spun asta.

Serena râde din tot sufletul şi-mi întinde telefonul ei:

— Sună-l pe Jared. Spune-i să vină urgent la spital.

Asta ştiu să fac. Formez numărul soţului ei şi acesta răspunde imediat.

— Bună, scumpo. Totul în regulă? Mai am puţin de lucru la contractul ăsta.

— Salut, Jared. Nick Hammer sunt, spun şi intru direct în detalii. Serena a intrat în travaliu la petrecere. Eu şi prietena mea, Harper, o ducem la spital. Suntem pe drum.

Aud scârţâitul unui scaun pe podea şi fâşâit de hârtii date la o parte:

— Mulţumesc, frate. Ajung şi eu în zece minute.

Închid şi mă întorc spre cele două femei din maşină, mirându-mă cât de calme sunt amândouă când mintea mea

e vraişte. Copiii sunt un mister pentru mine. Nici n-aş şti cum să ţin un bebeluş, darămite să joc rolul prietenului săritor când începe travaliul. Dar Harper ocupă poziţia respectivă imediat, fără să clipească, ţinând-o pe Serena de mână şi ajutând-o să respire corect. Câteva străzi mai încolo, când maşina intră pe banda din dreapta, Serena mă priveşte brusc:

— Eu nu botez copilul Über dacă se naşte în maşină.

Îi arunc un zâmbet larg:

— Ce-ai zice de Taxi?

Zâmbeşte şi, în scurt timp, ajungem în faţa uşilor de la intrarea spitalului de pe Tenth Avenue. O ajut să coboare şi o duc la Urgenţe. Soţul ei dă năvală s-o întâmpine. A ajuns rapid. Jared e înalt şi solid, cu păr des şi negru şi ochelari. L-am întâlnit de câteva ori, fiindcă lucrează şi el în domeniu.

— Mulţumesc din suflet, spune cu ochi mari şi nerăbdători, în care se citeşte, pe bună dreptate, şi o urmă de nervozitate.

— Ei trebuie să-i mulţumeşti, spun arătând spre femeia de lângă mine. Harper a adus-o până aici.

Harper alungă cu un gest complimentul:

— Succes cu bebeluşul! Mă bucur mult pentru voi doi!

Plecăm şi, sincer, sunt cam bulversat de răsturnarea de planuri din seara asta. Îmi scarpin barba, încercând să găsesc o replică seacă şi la obiect, dar nu-mi găsesc cuvintele.

Nu e şi cazul lui Harper.

— Nu ţi se pare uimitor că în scurt timp, poate câteva ore, poate ceva mai mult, vieţile lor se vor schimba din temelii şi or să ţină în braţe un bebeluş? spune cu o privire visătoare.

Aoleu! O fi una din fetele alea?

— Ador copiii, adaugă dulce şi da, iată răspunsul.

— Abia aştepţi să faci copii?

Rostesc precaut întrebarea.

Dă ochii peste cap:

— Îhî. Abia aştept să fiu mamă singură la douăzeci şi şase de ani în New York City.

— Nu, pe bune. Vrei copii?

— Ăăă, nu în seara asta, Nick.

— Dar într-o bună zi?

Ridică braţul ca să arate către un punct îndepărtat din faţă:

— Într-o bună zi. În viitor. Când va fi momentul potrivit. Da. Vreau. Îmi plac copiii. Dar tu?

Ridic din umeri:

— Habar n-am. Efectiv nu m-am gândit la asta niciodată.

Se opreşte în loc, îşi plantează mâinile în şolduri şi mă străpunge cu o privire tăioasă.

— Mănânci rahat.

— Poftim?

— Nu cred că *efectiv* nu te-ai gândit niciodată la asta. *Niciodată* e un cuvânt mare. La fel şi *efectiv*. Vrei să spui că ideea copiilor nu ţi-a trecut absolut nicio clipă prin cap? întreabă, ciocănindu-mi ţeasta.

— Nu, nu mi-a trecut. Am fost foarte concentrat la munca mea, la slujbă şi la serial. Asta a fost viaţa mea de când am absolvit facultatea şi-mi place cum e. Nu umblu prin casă gândindu-mă la copii.

Aprobă din cap şi trage adânc aer în piept:

— Corect. Sigur că da.

— O spui de parcă ar fi ceva rău în asta.

Scutură capul şi-mi aruncă un zâmbet:

— Nu, nu e rău. Munca ta e pasiunea ta. Înţeleg. Are sens. Şi pentru mine e la fel. Dar munca mea are de-a face cu copiii, aşa că probabil că e normal să mă fi gândit mai mult la asta. Dar asta nu înseamnă că vreau să rămân borţoasă în viitorul apropiat.

Ridică un deget ca să-şi sublinieze cuvintele:

— Însă, în mod sigur şi categoric vreau să smotocesc bebeluşul ăla când îl aduce Serena acasă.

Să smotoceşti bebeluşi. Ce noţiune complet străină mie! Dar toată ora care-a trecut s-a petrecut pe o altă

planetă – Bebeluşia – şi nu e una pe care mor de nerăbdare s-o mai vizitez prea curând. Chiar şi-aşa, sunt în continuare total căzut în admiraţie faţă de cât de rapid s-a adaptat la situaţie.

— De unde ai ştiut ce să faci? Cu ea?

Începe să râdă:

— Nu-i aşa de complicat.

— O, ba e, spun dând viguros din cap în timp ce ne îndreptăm agale spre periferie. Nici n-am ştiut ce-s alea Braxton Hicks. Nu-mi imaginez cum a fost când i şi-a rupt apa la toaletă. Te rog eu, nu-mi spune cum a fost.

Ridic o mână de parcă vreau să opresc traficul:

— Mă bucur doar că erai acolo.

— Şi eu. Pentru ea. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, prietena mea, Abby, a făcut un curs de prim ajutor şi resuscitare acum câţiva ani, când a început să lucreze ca bonă şi m-a rugat să merg cu ea. M-am gândit că n-are cum să-mi strice, având în vedere că-n meseria mea oricând se poate-ntâmpla să se rănească cineva sau să i se facă rău. Şi ăsta a fost unul din subiectele abordate: ce să faci dacă cineva intră în travaliu.

— Şi ai găsit pe loc şi maşină, adaug.

Ridică dintr-un umăr, zâmbind:

— Cât despre talentul meu uimitor la chemat maşini, ce pot să spun? Am mânuţe vrăjite, spune fluturând din degete. Sunt iuţi ca fulgerul.

Îi sărut palma. Apoi fiecare încheietură a fiecărui deget:

— Îmi sunt foarte dragi aceste mânuţe, spun şi pentru prima dată, nu mă mai joc cu înţelesuri duble.

Mai ales când îmi împletesc degetele cu ale ei:

— Îmi place să te ţin de mână.

— Şi mie, mult de tot.

Apoi ochii i se luminează cu o scânteie care spune *Mi-a venit o idee*.

— Auzi? Vrei să-i cumpărăm un cadou lui Über?

Mă încrunt nedumerit.

Mă înghionteşte în coaste:

— Bebeluşul, tolomacule. Putem să ne oprim la o librărie An Open Book. E în drum spre casa ta.

— Hai!

Puţin mai târziu, intrăm pe uşa librăriei şi încremenesc.

Vai, băga-mi-aş.

Clipesc.

Clipesc încă o dată.

Păr lung şi negru. Ochi cenuşiu-argintii care-ţi bântuie visele. Pometi proeminenţi. Zece, poate cincisprezece ani mai mult ca mine. E la fel de superbă ca în ziua când am cunoscut-o. Nu am vedenii. Acolo, în secţiunea romanelor de dragoste, trecându-şi unghiile purpurii peste cotoarele cărţilor, e J. Cameron.

Capitolul 30

Îmi surprinde privirea pe deasupra rafturilor. Pe chip i se întinde un zâmbet larg, surprins şi încântat, iar J. Cameron răsare din spatele vitrinei, îmbrăcată în jeanşi strâmţi, pantofi negri cu toc şi o bluză roşie mulată.

— Nick, spune cu vocea ei voalată, perfect potrivită profesiei sale.

Mă sărută pe obraz. Mă-ncordez, sperând că stilul ei familiar, tactil, n-o s-o calce pe nervi pe Harper.

— Bună, Jillian. Ce mai faci? o întreb.

Cuvintele-mi ies din gură uscate şi zgârietoare când îi spun pe nume, cel cu care-am strigat-o întotdeauna. Îi arunc o privire lui Harper. Chipul ei e inexpresiv, nu dezvăluie nimic.

— Excepţional. M-am întors din Italia. Tocmai am lansat noua carte şi am mâine aici sesiune de autografe. Îmi place să studiez terenul înainte.

Se întoarce spre Harper şi-i întinde mâna:

— Eu sunt Jillian, sau J. Cameron. Mă bucur să te cunosc. Sunt invidioasă pe tine pentru părul ăsta, spune, arătând spre pletele roşii ale lui Harper.

— Eu sunt Harper. Sunt invidioasă pe personajele

tale fictive. Au parte de cele mai tari nopţi din lume, spune făcând cu ochiul şi eu sunt cât pe ce să mă sufoc.

Fir-ar a dracului. Tensiunea din interiorul meu atinge cote maxime, pentru că *nu vreau* ca această conversaţie să meargă într-o direcţie care le-ar permite să pălăvrăgească nonşalant despre aventurile din dormitor ale personajelor ei imaginare.

— Chiar că se distrează de minune, aşa-i? zâmbeşte iar Jillian. Ce vă aduce în seara asta la An Open Book?

— Harper a ajutat la naşterea unui copil, mă reped eu şi-o apuc de mână de parcă aş fi mândru de ea.

Apoi îmi dau seama că vorbesc ca Harper pe lângă Simon. Mi se iuţeşte pulsul, fiindcă e mult prea ciudat să fiu pe aceeaşi rază de doi metri distanţă de fosta şi de actuala iubită. Harper ştie toate lucrurile pe care le-am făcut cu Jillian din cauza cărţii ei şi nu-mi doresc decât s-o liniştesc şi s-o asigur că n-a însemnat nimic şi că nimeni nu se compară nici pe departe cu ea.

— Ce palpitant!

Harper diminuează iar importanţa rolului jucat de ea:

— N-am făcut decât să comand un Über când i s-a rupt apa la toaletă.

Clatin din cap şi-o strâng de mână:

— Nu, a fost incredibilă. S-a asigurat că Serena, colega mea, a rămas calmă pe drum spre spital şi că totul avea să fie bine, spun, uitându-mă la Harper.

Încerc să-i prind privirea, să-i citesc gândurile, să-mi dau seama ce simte în clipa asta, dacă e geloasă, iritată sau jenată. Vreau să-i spun că nu mă gândesc la alte femei, că nu fantazez cu gândul la ele şi că ea e singura pe care-am dorit-o în ultimele luni.

Harper arată spre partea din spate a magazinului:

— Trebuie să dau o fugă până la toaletă. N-am mai apucat s-o folosesc la petrecere.

Fuge.

Şi acum am rămas doar eu cu Jillian în secţiunea de noutăţi. O felie din trecutul meu se intersectează cu prezentul.

— Arăţi extraordinar, spune şi mă mângâie scurt pe umăr. Atingerea ei nu are niciun efect asupra mea. E doar prietenoasă.

— Şi tu, spun politicos.

Ridică o sprânceană şi apoi îmi dă deoparte o şuviţă de pe frunte.

— Cineva e îndrăgostit.

— Eşti îndrăgostită? Ce frumos! spun zâmbind, fiindcă sunt fericit pentru ea.

Scutură surâzând din cap şi mă corectează:

— Nu. Tu eşti.

Mă încrunt. Fac gesturi exagerate de negare.

— Ce idee ridicolă!

— Nu, nu e. Îmi dau seama de chestiile astea.

— Fiindcă eşti scriitoare?

— Nu te-ai uitat niciodată la mine aşa cum te uiţi la ea.

Abia sunt în stare să rumeg ce spune. Nu înţeleg nimic. E prea bizar s-o aud pe fosta mea iubită că mă psihanalizează, aşa că întorc conversaţia spre ea:

— Nu voiai asta. Nu aveam genul ăla de relaţie.

— Ştiu, dar poate ea vrea.

Jillian arată cu capul spre toaletă.

Mă încrunt buimac, încercând să pricep ce vrea să spună.

— De ce spui asta?

— Fiindcă asta *văd*. La amândoi.

Dau ochii peste cap ca să-i arăt cât de aiuristică mi se pare sugestia ei:

— Cum zici tu.

Dar adevărul e că nu mi se pare aiuristică deloc. Vorbele ei sună înţelept şi par să aibă greutatea dată de un fin observator al naturii umane, mai ales când adaugă:

— Gândeşte-te la asta, scumpule. E ceva între voi.

Mă agăţ de comentariile ei, întrebându-mă dacă nu cumva ştie ea ce spune. Dacă nu cumva a descifrat misterul lui Harper într-un fel în care eu nu am. reuşit. Nu se poate să fie adevărat, totuşi, nu? E imposibil ca

observaţia ei să fie corectă. Ar trebui să pun capăt conversaţiei ăsteia. S-o fac să dispară, *puf*! ca un iepure într-un joben. Dar negarea afişată acum câteva secunde se risipeşte şi acum ideea se plantează şi-şi înfige rădăcinile într-o parte a inimii mele rareori folosită.

— Chiar crezi asta?

Aud cum vocea mi se ridică la finalul întrebării.

Jillian deschide gura să-mi răspundă, apoi o închide după vreo două secunde când Harper revine lângă mine.

— Trebuie să plec. Trebuie să-mi fac orele de somn ca să arăt bine mâine la sesiunea de autografe. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi spune Jillian lui Harper.

Apoi îşi îndreaptă atenţia spre mine.

— Şi ca să-ţi răspund la întrebare, da, chiar *cred* asta.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Chiar cred că mâine o să vină multă lume şi de-abia aştept.

Se răsuceşte scurt pe călcâie după ce mi-a răspuns la întrebarea despre Harper, asigurându-se în acelaşi timp că Harper nu ştie că am vorbit despre ea.

După plecarea lui Jillian, Harper îşi drege glasul:

— Deci mă gândeam să-i luăm lui Über *Te iubesc până la lună şi-napoi*. E o carte minunată.

— Putem să adăugăm şi un exemplar din *Harry Potter*? Pentru când se face Über mai mare?

— Perfect.

Cel mai ciudat e că nu mi se pare deloc ciudat să cumpăr cu ea un cadou pentru un nou-născut. Într-un fel aparte, mi se pare chiar firesc.

* * *

— E frumos că ai rămas prieten cu cineva cu care ai avut o relaţie, spune Harper aproape visător când ajungem la mine acasă şi închidem uşa în urma noastră.

Ridic din umeri:

— Îhî. Aşa e. Însă n-aş spune că suntem prieteni.

— Dar v-aţi vorbit aşa frumos la librărie, subliniază ea.

— A fost o întâlnire amicală. N-am avut niciodată sentimente profunde unul pentru altul.

Mă sprijin de blatul de la bucătărie şi-mi arunc haina pe un taburet, apoi las din mână plasa cu cadoul pentru copilul Serenei. Harper îşi scoate haina.

— Te-a deranjat că ne-am întâlnit cu ea? întreb luând-o de mână.

Mă lasă.

— Nu mi-am dat seama la librărie şi speram că nu te-ai supărat.

Saltă un umăr:

— Nu m-am supărat. Dar, să fiu sinceră, a fost cam aiurea.

Coboară puţin vocea:

— În principal pentru că simt că nu mă pot compara cu ea.

Clatin din cap şi-o trag mai aproape, iar inima mi se repede din piept către ea.

— Încetează. Nu există comparaţie.

— Dar tu ai *ales* să fii cu ea. Cu mine faci chestia asta fiindcă te-am rugat eu.

Îmi cad umerii:

— Nu pot să cred că gândeşti aşa. N-o fac din obligaţie. Nu ţin minte de când nu m-am mai distrat aşa de bine.

M-am distrat.

Bun, poate că n-au fost cele mai romantice cuvinte pe care le puteam alege, dar nu prea ştiu despre ce e vorba în această conversaţie şi nici cum s-o asigur definitiv că e extraordinară.

— Şi eu m-am distrat grozav, spune încetişor.

Înclin capul în încercarea de a o studia, de a înţelege ce se-ntâmplă în mintea ei, ba, mai mult: ce se-ntâmplă în inima ei şi dacă seamănă, cât de cât, cu ce se-ntâmplă într-a mea. Nu-mi dau seama şi sunt disperat să aflu. Fiindcă dacă există cea mai mică şansă ca ea să aibă aceleaşi sentimente, ar trebui să spun ceva. Ar trebui să-i spun că nu vreau să se termine această perioadă petrecută cu ea.

— Ce se întâmplă, Harper? Pari căzută pe gânduri, spun şi-i dau deoparte o şuviţă de păr căzută pe obraz.

Îşi muşcă buza, îşi fereşte privirea, apoi se-ntoarce spre mine şi cuvintele i se rostogolesc de pe buze unele peste altele, precum nişte clovni care se revarsă dintr-o maşină:

— Mătotântreberezicăosăfimşinoiaşa?

— Poftim? întreb şi inima mi-o ia razna.

Niciodată nu mi-a vorbit aşa de repede. N-a folosit niciodată limbajul ei stângaci cu mine, iar asta îmi declanşează un val de speranţă nebună. Poate că Jillian are dreptate.

Dumnezeule mare, sper că Jillian are dreptate.

Harper se opreşte, inspiră adânc:

— Noi o să rămânem prieteni?

Valul de speranţă e ucis cu cruzime, în chinuri. Plămânii mi se golesc de aer şi sunt dezumflat şi la propriu şi la figurat, deşi ştiam ce avea să urmeze. Am ştiut din start. Faptele ei mi-au spus întotdeauna că nu eu sunt tipul cu care-ar vrea o relaţie.

Dar nu pot să-i arăt cât de tare mă doare asta.

— Sigur, spun zâmbind larg, ca să maschez dezamăgirea care prinde rădăcini în pieptul meu.

Fiindcă, oricât de greu o să-mi fie să renunţ la intimitatea cu ea, ar fi cu mult mai rău dacă i-aş pierde prietenia. Poate că *m-am distrat* n-a fost până la urmă o descriere aşa de proastă – eu şi Harper chiar ne distrăm extraordinar împreună şi nu-mi pot imagina cum ar fi să n-o mai am în viaţa mea. Aceste câteva săptămâni au fost perioada cea mai distractivă, palpitantă şi minunată pe care-am trăit-o în viaţa mea alături de-o femeie. Dacă ar dispărea complet din peisaj în urma vreunei despărţiri sau a vreunei neînţelegeri romantice aiurea, aceea ar fi o soartă mult mai rea.

— Nu asta vrei?

Aprobă din cap:

— Ba da, vreau să rămânem prieteni. Tu şi Jillian vă înţelegeţi şi vreau să fim şi noi aşa. Vreau să vin la

sesiunile tale de autografe şi să te salvez de la coadă de femei cu gloanţe magice în buzunare şi soţi motociclişti periculoşi. Vreau să-ţi cumpăr detergent ca să speli ciocolata pe care-o vărs pe tine. Şi, dacă ai nevoie să cedez câteva aruncări la un turneu de popice, vreau să fiu eu aia care scapă bila în şanţ, rosteşte ea repede, gonind prin fiecare propoziţie, cu respiraţia tăiată. Vreau să te văd la cină cu Spencer şi Charlotte sau doar plimbând câini prin parc cu fratele tău. Sau, dacă-ţi cumperi vreodată un duş nou, vreau să te ajut să-i alegi.

Dumnezeule, vorbele ei mă ucid şi mă ridică la ceruri. Mă fac să mă simt aşa de bine şi aşa de groaznic în acelaşi timp. Fiindcă e clar ce spune: *Când se va termina*. Fiindcă o să se termine. Trebuie. Are un început şi o să aibă un sfârşit, ca toate celelalte care au venit şi-au plecat. Deşi o să-mi fie aşa de dor de femeia asta, cum nu mi-a mai fost de nimeni altcineva.

Şi mi-aş dori să-i pot spune că vreau să fiu mult mai mult decât partenerul ei de agaţamente şi amicul ei. Dar dacă-i spun asta, nu risc s-o pierd şi ca prietenă?

De data asta, nu există nicio definiţie misterioasă pe care s-o descifrez. În pat ştiu să-i citesc semnele, dar n-am nici cea mai vagă idee ce s-ar întâmpla dacă i-aş spune că nu vreau să fiu profesorul ei, vreau să fiu iubitul ei.

Aleg calea cea mai directă:

— Harper, să faci bine să fii mereu în viaţa mea. Pur şi simplu, e mai luminoasă şi mai veselă cu tine alături. Şi dacă ai nevoie de mine ca să…

Las propoziţia neterminată fiindcă, până la urmă, ce-am făcut pentru ea? I-am oferit sfaturi cum să se comporte cu bărbaţii? Am făcut mişto de un tip care-a folosit emoticoane? Sau doar i-am făcut cunoştinţă cu orgasmele multiple? Asta e amprenta pe care-am lăsat-o în viaţa ei?

— Dacă ai nevoie de ceva, orice, al tău sunt.

Surâde slab, genul de surâs care nu ajunge la ochi.

— Mă duci mâine la gară? După petrecerea lui Hayden.

Mă forţez să înăbuş gândul la tatăl lui Hayden,

Simon.

— Trebuie să mă duc după-amiază în Connecticut. Mai ştii?

Aprob din cap. Mi-a spus că are acolo nişte petreceri weekendul ăsta pentru câteva dintre mamele de Manhattan pentru care a lucrat şi care acum se mutaseră în suburbii, aşa că m-a rugat să-i hrănesc eu pe Fido duminică. Nici nu ştiu de ce vrea să mă duc cu ea la gară. Dar mă duc.

— Sigur.

Am un gol în piept. Condusul la gară pare aşa de insignifiant faţă de toate lucrurile pe care descopăr că vreau să le fac cu ea. Dar nu pot să mă bazez pe părerea unei scriitoare de romane de dragoste. Jillian vrea să creadă în iubirea adevărată. Ea trăieşte din faptul că oamenii pun botul la poveşti în care sora cea mică se îndrăgosteşte de cel mai bun prieten al fratelui ei şi lecţiile de sex se transformă în *şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi*. Dar asti e viaţa reală. Viaţa reală e plină de şefi de rahat şi sentimente neîmpărtăşite şi ţipi aşa de norocoşi că au tot ce şi-au dorit vreodată când e vorba de muncă şi viaţă şi artă… dar care ar fi nişte fraieri să creadă că pot avea tot ce şi-au dorit şi în dragoste.

Nu am resentimente. Nu sunt furios. Sunt doar realist. Harper Holiday a fost întotdeauna un moment bine definit în timp, iar eu n-am fost niciodată un fraier îndrăgostit lulea. Sunt monogam în serie, iar această serie de nopţi cu ea se apropie de inevitabilul final.

O prind de bluză, o smucesc spre mine şi-i lipesc trupul de-al meu.

— Harper, oftez. Nu se poate să nu ştii cât de mult mi-a plăcut totul cu tine.

— Şi mie, Nick. Şi mie.

Se joacă în părul meu, apoi spune:

— Vrei să mă legi de frigider?

Reuşesc să scot un mic hohot de râs:

— Nu. Vreau altceva.

— Ce vrei? întreabă cu o privire înduioşător de

vulnerabilă.

— Vreau să te am. De oricât de multe ori cu putinţă.

Îşi lipeşte fruntea de a mea şi-mi atinge uşor gura cu a ei, şoptind:

— Ia-mă.

Şi aşa începe încă o noapte de extaz cu ea, cu toate că nu pot să nu aud ticăitul ceasului care marchează scurgerea timpului nostru petrecut împreună.

Capitolul 31

Tropăi în sus şi-n jos pe 62nd Street. Îmi trec mâna prin păr. Mă uit iar la telefon.

Nu sunt gelos că e cu Simon. Nu sunt nervos.

Îmi verific iar mesajele.

Prinţesa: întârzii. I-am ajutat să strângă şi apoi a trebuit să beau o cafea după petrecere.

Îmi descleştez forţat maxilarul. Mă eliberez de gelozia care face ravagii în sufletul meu. Harper mi-e prietenă şi n-am de gând s-o pierd ca prietenă.

Mă gândesc la tata şi la mantrele lui de la yoga, la comportamentul lui calm. Tipul e netulburat şi nimic nu-i zdruncină. Îhî. Fix ca mine. Am o viaţă bună, sunt o puşlama norocoasă şi sunt liniştit ca suprafaţa Lunii că Harper bea o cafea cu Simon înainte s-o duc la gară, Dumnezeu ştie de ce.

Şi oricum, am şi eu cafeaua mea, na!

Când Harper apare de după colţ cu un pahar de carton în mână, cu tăticul care seamănă cu Hemsworth lângă ea, care ţine în mâna lui mâna mică a fetiţei lui, trag adânc aer în piept, ca să mă alimentez bine cu oxigen.

Fiindcă ştiţi ceva? E mai bun pentru ea decât mine. Ea iubeşte copiii. Vrea copii. Ştie să se poarte cu ei. Eu nici n-am ştiut ce e o contracţie Braxton-Hicks.

Dacă vreau să-i rămân prieten, va trebui să renunţ la gelozia asta.

Vin spre mine cu paşi mari, iar eu îmi lipesc pe mutră cel mai mare, mai strălucitor, mai fericit, mai fals, mai n-

am nimic-să-mor-eu rânjet din lume.

— Salut, Harper! Ce faci?

Mă întorc spre Thor şi-l salut:

— Ce faci, amice? A fost frumos la petrecere?

Hayden i-o ia înainte:

— A fost cea mai mişto petrecere din lume. Incredibila Anna a făcut cele mai tari scamatorii.

— A fost uluitoare, adaugă şi Simon.

Nu, nici gând să vreau să-i înlocuiesc gelul de duş cu supă de pui. Nu, nu. Nu vreau sub nicio formă să-i pun brânză topită în deodorant. Fiindcă, *zău aşa*, n-am mai făcut căcaturi de-astea de când aveam şaisprezece ani şi-i făceam farse lui Wyatt.

Sunt bărbat în toată firea şi n-am nevoie să-mi arăt dominaţia bătând cu pumnii în piept sau coborându-mă la nivelul ăla. Şi-apoi, pot să fiu prieten cu Harper chiar dacă iese cu tipul ăsta şi-şi pune pentru el chiloţii cu fluturaşi.

Fuioare de fum îmi ţâşnesc pe urechi când imaginea aia începe să mă tortureze diabolic. Zdrobesc în pumn paharul de cafea şi împroşc tot trotuarul cu ce mai era în el.

Naşpa.

Hemsworth: unu. Nick: zero.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Harper.

Arunc paharul de carton la gunoi şi încerc să-mi şterg cafeaua de pe mâini.

Râd nonşalant:

— N-ar fi trebuit să mai adaug greutăţi săptămâna asta la sală. Nu mi-am dat seama cât de puternice mi s-au făcut antebraţele.

— Şi tati al meu e puternic, spune Hayden.

Apucă braţul lui Simon şi-l ridică. Mda, şi el e candidat la Mister Univers, secţiunea Braţe. *La* dracu'.

— Tati e superstar!

— Aşa-mi spune ea, spune Simon, tot numai modestie şi adoraţie faţă de copil.

Şi zău că nu e drept că tipul ăsta arată ca un star de cinema şi e şi modest pe deasupra. E ca şi cum ai afla că

sportivul tău preferat îşi dă toţi banii pentru ajutorarea animalelor.

— E adorabil, spun şi sunt sigur că nimeni nu-mi sesizează veninul din voce.

Doar îl maschez aşa de bine. Şi-apoi, Harper oricum n-o să observe. Probabil că e roşie toată şi cu limba împleticită, fiindcă e lângă bărbatul pe care-l doreşte.

— Simon, spune ea, întorcându-se spre el. Mulţumesc pentru cafea. Şi Abby sigur o să fie încântată să primească un telefon de la tine. Termină săptămâna viitoare la familia actuală şi e una dintre cele mai bune bone, aşa c-o să fie căutată. Trebuie să te grăbeşti dacă vrei să pui mâna pe ea.

Harper râde pocnind din degete.

Simon râde şi el.

— O sun în clipa asta.

La ce naiba am fost martor? Harper nu s-a bâlbit. N-a vorbit păsăreşte. Nu s-a pierdut cu totul.

— Mă rog, de fapt, nu chiar în clipa asta, glumeşte ea.

— M-ai prins.

— Gata, trebuie să fug.

Se apleacă spre Hayden şi se face să-i scoate din ureche o punguţă cu Skittles.

— Un cadou special de la Incredibila Anna pentru sărbătorită.

Hayden face ochii mari şi strânge bomboanele în mână.

— Ce-mi plac bomboanele Skittles! Sunt preferatele mele.

— Ştiu, spune ea, apoi îi face cu mâna de rămas-bun.

Îşi mută privirea către obiectul dorinţei ei:

— Îţi ţin pumnii ca să rezolvi.

El ridică mâinile şi strânge pumnii.

— La revedere, Harper.

Îmi întinde mâna:

— Mi-a părut bine să te revăd, Nick. Felicitări pentru succesul fenomenal al serialului tău. Mi-a spus Harper. E

mândră de tine.

— Merçi, răspund.

Simon se îndepărtează cu fiică-sa şi las capul într-o parte, încercând să descifrez această stranie creatură cu păr roşu din faţa mea, îmbrăcată în hainele lui Harper. Are pe umăr geanta ei imensă, aşa că sunt aproape sigur că nu e o impostoare, dar habar n-am cum i-a ieşit scamatoria aia de-a putut să se poarte normal. Doar dacă… nu-i mai place. Ceea ce ar fi cea mai bună veste din lume… numai că vrea ca noi doi să fim doar prieteni.

Dar, ia stai aşa.

Să ne gândim puţin la asta.

Să punem faptele cap la cap.

Aseară, la mine acasă, când era aplecată peste canapea, era mai mult decât prietenoasă. Când m-a călărit până la al treilea orgasm din cele patru pe care i le-am provocat, era mai mult decât amabilă. Când a ţipat *Ah*, *Nick*, *nimeni nu mă face să mă simt cum mă faci tu*, părea să exprime ceva un pic mai cald decât simpla amiciţie.

Şi mi s-au părut a fi ceva mai mult decât nişte simple lecţii de seducţie. Mi-au părut mult mai mult decât nişte partide senzaţionale de sex. Am avut senzaţia că ne îndrăgostim unul de altul.

Poate c-ar trebui să mai fac o încercare.

— Chemăm un taxi? întreb ridicând o mână în aer. Uneori le găseşti mai repede aici decât maşinile de Über.

— Bună idee. Mai ales că totul s-a prelungit după petrecere.

În minte îmi răsare o imagine cu ea la petrecerea copiilor.

— Unde ţi-e pelerina?

Bate cu mâna geanta:

— Aici.

— Porţi pelerină în timpul numerelor de magie, nu?

Dă din cap surâzând:

— Da.

Mă loveşte un trăsnet de fiorinţă. Nu mă pot abţine. Scap pe gură:

— Pun pariu că arăţi demenţial de sexy doar în pelerină şi nimic altceva.

— În general, nu prea port pelerina fără nimic altceva, spune.

Ridic din sprânceană:

— Dar pentru mine?

— Pentru tine aş face-o, spune.

Opreşte un taxi. Deschid portiera şi intru după ea. Zgomotul portierei trântite îmi răsună în urechi şi atunci mă loveşte o revelaţie: partida nu s-a încheiat până nu fluieră arbitrul.

— Putem să vorbim despre elefantul din taxi?

I se luminează ochii:

— Sigur.

Arăt cu degetul mare în spate, în direcţia lui Simon.

— Limba engleză. Ai căpătat abilitatea de a o vorbi cursiv în preajma lui Simon.

Aprobă fericită din cap:

— Se pare că m-am vindecat. Lecţiile tale mi-au eradicat mica maladie.

— Aha, spun şi inima mi se strânge când o dau în bară din prima încercare.

Presupun că asta înseamnă că acum se poate purta normal în prezenţa tipilor pe care-i place.

— Am scăpat de Prinţesa Stângăciilor. Dar o să-mi fie dor de ea, spun, încercând să păstrez tonul glumeţ al conversaţiei.

— Da, şi mie, spune, oftând visătoare.

Apoi îmi aruncă un mare zâmbet ghiduş:

— Dar ăsta nu e singurul motiv pentru care sunt vindecată, spune şi mă ia de braţ.

Sunt atât de emoţionat din cauza acelei atingeri încât mii de scântei încep să-mi gonească prin trup. Tare mi-aş dori să se oprească.

— Care-i celălalt motiv?

Ridică fericită din umeri şi-mi strânge bicepsul:

— Nu-I mai plac. De fapt, când m-a invitat weekendul trecut la cafea prin SMS, l-am refuzat.

Şi revenim în forţă! Coruri de îngeri cântă imnuri de slavă. Cerurile se deschid. Din cer plouă cu bomboane.

— Serios? întreb şi colţurile gurii mi se întind către urechi.

— Serios, spune pe un ton plin numai de senzualitate, neruşinare şi ispită. Motivul pentru care am întârziat, după cum probabil că ai constatat, a fost că am rămas să-i ajut să strângă ca să vorbim despre prietena mea, Abby, fiindcă are nevoie de o bonă nouă pentru Hayden. Fosta lui soţie e absentă aproape de tot şi el se ocupă aproape singur de copil. Mi-a oferit o cafea ca să-mi mulţumească.

— Da, am constatat. Şi mai cred că e supersexy că tocmai ai folosit un cuvânt de rebus într-o conversaţie normală.

— Fiindcă ştiam c-o să-ţi placă, spune, trecându-şi degetele în sus pe ceafă şi vârându-mi-le în păr.

Ştiţi scânteile alea despre care vorbeam? Nu doar că gonesc prin mine. Îmi zboară pe toată surpafaţa pielii. Îmi străbat toată fiinţa. Lângă fata asta, sunt permanent vii în mine. Sunt aşa de topit după ea că e de-a dreptul penibil.

Cum a putut să-mi treacă vreodată prin cap c-aş putea pur şi simplu s-o las să plece? Nu pot, indiferent cine-i fratele ei. Va trebui să rezolv acel mic impediment cu altă ocazie şi gata.

— Îmi place. Şi-mi mai place mult şi că nu mai eşti atrasă de el, spun, lăsându-mi capul în palma ei şi întorcându-mă s-o privesc în ochi.

— De ce-ţi pare bine?

Se apropie mai tare de mine când taxiul ia o curbă şi se apropie de gară.

— Fiindcă sunt o puşlama lacomă şi te vreau numai pentru mine, spun.

Nu e o mărturisire deplină a tuturor sentimentelor mele, dar e un început şi aşa va trebui s-o iau cu fata asta: pas cu pas.

— Mă ai. Nu ştiai? N-aş putea să fac ce-am făcut cu tine în pat şi n-aş putea să simt ce simt pentru nimeni altcineva. Nick, jur că am încetat să mai fiu atrasă de el

dinainte cu mult de seara în care m-ai sărutat. Cu mult înainte să-ţi trimit creioanele. Înainte de detergentul de rufe. Iar pentru Jason n-am simţit niciodată nimic.

Inima bubuie să-mi spargă pieptul ca să zboare către ea.

— Mi-a plăcut de-am murit când mi-ai dat detergentul, îi spun cu ochii pironiţi într-ai ei.

— Credeam că nu sunt genul tău. Că preferi femeile mai mature, şopteşte ea.

Scutur din cap şi simt un val fierbinte care-mi străbate pielea:

— Genul meu eşti tu, spun.

Irişii ei albaştri strălucesc de încântare şi poate chiar cu un fel de fericire sălbatică.

— Tu eşti predilecţia mea, spune, flirtând un pic.

Şi zău dacă acum nu sunt şi mai entuziasmat şi simt că aş putea merge pe apă.

Taxiul se opreşte la gară cu scrâşnet de frâne şi arunc nişte bancnote prin geamul despărţitor. Coborâm.

— Trebuie să prind trenul, altfel o să întârzii, spune cu regret.

— Vino la mine când te întorci.

— Mă întorc foarte târziu, mâine noapte.

— Nu-mi pasă cât e de târziu. Vreau să te văd.

— Şi eu pe tine.

Îmi las capul într-o parte:

— De ce ai vrut să te conduc la gară?

Buzele-i surâd jucăuş:

— Fiindcă atunci când te văd, /wfu-i.

Izbucnesc în râs:

— Harper Holiday, / «tu-i când te văd şi eu pe tine.

Îi cuprind obrajii cu palmele şi-o sărut. Sărutul ăsta e altfel. E la fel de senzual ca toate celelalte de până acum, dar are şi o calitate intangibilă, nouă, ceva ce mi se-nfige adânc în suflet şi-mi sfredeleşte oasele. Un fel de senzaţie a inevitabilităţii şi, spre deosebire de aseară, n-am sentimentul de sfârşit de drum. Pare mai degrabă o promisiune de mai mult.

Se desprinde din sărut şi dă să plece, apoi se mai întoarce o dată şi mă prinde de talie, ridicând bărbia ca să-mi întâlnească privirea:

— Mai e un lucru pe care-l vreau în pat şi nu l-am făcut încă.

— Orice.

— Iau contraceptive, spune şi mă lasă fără aer.

Cât pe ce să mă clatin în traficul de pe strada aglomerată din faţa gării.

— Sunt sănătos. Mi-am făcut analizele, adaug cu gâtul uscat.

Posibilitatea de a o simţi despuiată, în contact direct, e aproape prea mult pentru mine. Nu-mi dau seama cum am să pot funcţiona cât de cât normal până mâine seară.

— Putem să ne-o punem fără prezervativ când ne vedem mâine seară?

Aprob din cap:

— N-am făcut-o niciodată fără.

— O să fiu prima? întreabă ea, cu voce subţiată de încântare.

— Da.

Mor să-i zic că e prima în foarte multe sensuri. Prima femeie pentru care am simţit aşa ceva. Prima femeie la care am ţinut vreodată mai mult decât la munca mea. Prima femeie care m-a inspirat să desenez o caricatură doar ca să mă distrez.

Depune un ultim sărut pe buzele mele, murmurând:

— Abia aştept.

Pleacă, iar eu sunt aproape sigur că următoarele treizeci şi şase de ore or să fie cele mai lungi din viaţa mea.

Fiindcă… *despuiată*.

Capitolul 32

Seara mă duc la film cu Wyatt, la un film cu spioni, care-mi amorţeşte creierul cu două ore de explozii, bătăi cu cuţite şi o urmărire foarte mişto cu motociclete pe un

şir interminabil de scări.

După genericul final mergem la bere şi burgeri şi nu mă-ntreabă nici o singură dată de Harper sau Spencer. Îi sunt recunoscător pentru asta, deşi nu ştiu ce să mă fac în privinţa prietenului meu. Nu pot decât să sper că Spencer va-nţelege că tot ceea ce simt pentru sora lui nu e un motiv să-mi vopsească sprâncenele şi nici să mă radă în cap.

Chiar dacă n-am fost sincer cu el.

Deocamdată alung aceste gânduri. Vorbăreţ ca întotdeauna, Wyatt îmi povesteşte despre planurile lui de extindere a afacerii şi despre faptul că trebuie să angajeze o nouă asistentă. E una din acele rare ocazii când nu ne luăm constant unul pe celălalt peste picior.

Mă simt recunoscător şi pentru faptul că am supravieţuit primei zile din numărătoarea inversă către sex despuiat. Când mă întorc în seara aceea acasă, mă duc direct la pupitrul meu şi desenez o marionetă cu un cronometru. Se holbează cu gura căscată la fata-mecanic sexy, care repară plăcuţe de frână, purtând pe ea doar o pelerină.

Intitulez desenul *Numărătoare inversă către despuiere*.

Ştiu, ştiu. Sunt genial, ce să mai. Dar ştiţi cum se zice: e cel mai mare păcat să iroseşti o minte neruşinată. Închid ecranul şi, când mă strecor sub cearşafuri în seara aceea, ultimul lucru pe care-l fac înainte să adorm e să-mi verific telefonul. Din nou, karma mă iubeşte la nebunie, fiindcă am primit de la Harper o fotografie. Un prim plan cu degetele ei strecurate sub elasticul chiloţilor de dantelă de culoarea merişoarelor.

Jur că femeia asta o să mă bage-n mormânt. E absolut dată naibii de perfectă pentru mine.

Duminică dimineaţă mă trezesc din cauza telefonului care zbârnâie pe noptieră. Probabil un nou mesaj de la Harper. Rânjesc larg încă înainte să iau telefonul în mână.

Însă pe ecran apare un mesaj de la Serena cu poza unui bebeluş care doarme.

Trei kile jumate de chin şi n-aş schimba nimic, pentru

nimic în lume. Ţi-l prezint pe băieţelul meu!

Pe faţă mi se lăţeşte un zâmbet şi mai larg la aflarea veştii bune şi, pentru că ştiu că lui Harper i-ar plăcea poza asta, i-o trimit.

Înlemnesc.

Tocmai i-am trimis o poză cu un nou-născut. Ca s-o fac fericită. Doamne, ce-a ajuns lumea mea! Cine-i tipul din pielea mea care dă mesaje cu nou-născuţi? Unei gagici care aseară mi-a trimis poze porcoase?

Ăsta e momentul când Road Runner din desene animate scapă nicovala şi coiotul e pocnit de zece tone de iluminare, îi zăngăne creierii, stelele se învârt în jurul capului lui, dar apoi totul devine limpede ca cristalul. Vreau ca Harper să fie fericită din toate punctele de vedere: în pat şi în afara patului. Nu vreau doar să-i dăruiesc femeii ăsteia zece mii de orgasme. Vreau s-o văd zâmbind de nenumărate ori.

Pentru că… m-am îndrăgostit de ea.

Cu un geamăt mă arunc înapoi în perne.

Femeia asta mi-a dat lumea peste cap. A fost o vreme când nu voiam decât s-o aduc la extaz, să-i ofer plăcere, s-o regulez până mi-o scoteam din minte. Acum vreau să-i ofer bucurie în toate modurile posibile. Eu, Nick Hammer, monogam în serie autodeclarat şi Magellan al orgasmului feminin, m-am transformat într-un fraier îndrăgostit lulea.

Mi-aş dori să existe o definiţie în rebusul de duminică despre cum să dai glas nebuniei ăsteia care mi-a cotropit inima. Să ştiu cum s-o ating pe Harper, cum s-o sărut şi cum să ofer extaz fiecărui centimetru pătrat al pielii ei pare floare la ureche în comparaţie cu înfruntarea acestui nou şi bizar sentiment străin care ocupă spaţiu în pieptul meu. Nici nu ştiu ce poţi să-i spui unei femei după care eşti căzut în limbă. Mă scarpin în cap, dar nu-mi vine nicio idee. Oi fi eu profesor universitar în sex, dar dragostea e un limbaj pe care abia dacă-l pricep.

Închid ochii şi-mi las mintea să rătăcească către toate lucrurile pe care le ştiu despre Harper. Îi place să facă atmosferă plăcută, să spună glume, să petreacă timpul cu

familia şi prietenii, să-i ajute pe oamenii la care ţine. Iubeşte toamna şi prăjiturile şi bowlingul şi îi place să mă bată când concurăm unul cu altul. Îi place să aibă grijă de Fido şi să înveţe scamatorii noi şi adoră să facă daruri.

Dar mai presus de toate, îi place să fie înţeleasă, îmi amintesc de unul dintre mesajele pe care mi le-a trimis. Unul non-erotic.

Vreau să mă uit în ochii cuiva şi să simt că mă cunoaşte, mă vede, mă înţelege. Vreau să-mi vadă micile ciudăţenii şi să le accepte, nu să încerce să le schimbe. Vreau să ştiu cum e să simţi asta.

Asta e o fată care sigur are multe ciudăţenii. Mă agăţ de ceva. Frânturi din conversaţia noastră de la Peace of Cake. A spus ceva despre momente de prost gust. Cum era?

Scrie, cumva, scene de-alea de prost gust în care tipul îi spune fetei c-o iubeşte în timp ce e în ea sau imediat după aceea?

N-oi şti eu *ce* să spun, dar ştiu sigur *când* să *n-o* spun. Mă dau jos din pat, mă spăl pe dinţi, trag pe mine pantalonii scurţi de sport şi o jachetă de polar. Ies să mai consum din energia asta alergând până în centru, acasă la Spencer, unde-l hrănesc pe Fido, punându-mi speranţa în faptul că motanul ăsta şi stăpânul lui or să fie împăcaţi cu această evoluţie a situaţiei, fiindcă o s-o tratez pe Harper ca pe-o regină.

N-am niciun plan, niciun avion care să scrie pe cer şi nici buchet de flori şi, drept să spun, nu cred c-ar fi impresionată de niciunul din lucrurile acestea. Nu e genul ăla de persoană.

Dar ştiu cea mai importantă parte a planului meu: sub nicio formă n-am de gând să las să se termine aceste lecţii cu Harper. Nu până nu-i spun că vreau să fiu mult mai mult decât doar amicul ei, mai mult decât profesorul ei, mai mult decât antrenorul ei de sex. Vreau să fiu al ei.

Din păcate, trenul ei vine foarte târziu. Îmi trimite mesaj la zece ca să-mi spună că e blocată în Bridgeport pentru nu ştiu ce reparaţie la locomotivă.

Îi răspund imediat, oferindu-i singura soluţie posibilă:

Vin să te iau.

Prinţesa: Tu vorbeşti serios?

Nu-ţi închipui cât de tare vreau să te văd.

Prinţesa: Pe cât de tare vreau să te văd şi eu?

Da. AŞA DE TARE.

Prinţesa: Adică refuzi să foloseşti emoticoane, dar foloseşti majuscule care „ţipă” la mine?

MAJUSCULELE CARE ŢIPĂ SUNT MASCULINE. Vino-ncoace, femeie. Am nevoie de corpul tău gol sub mine.

Prinţesa: ŞI DACĂ VREAU SĂ FIU EU DEASUPRA?

NU-MI PASĂ. NUMAI VINO. Ce zici de ideea asta? îţi comand o maşină şi ţi-o trimit unde eşti. Fac cum vrei tu.

I

Prinţesa: Ce bine mi-ar prinde acum vraja Apparate!

Acuma chiar că mă pui pe jar cu vorbele tale despre vrăji şi Harry Potter. Dar acuma, pe bune, prinţesă, îmi dai voie să trimit o maşină să te ia?

Prinţesa: Cică trenul o să pornească iar în douăzeci de minute. Ajung în curând. Dacă nu, cred c-o să-mi rod nu doar unghiile de nerăbdare, ci tot braţul.

Ăăă, îmi plac braţele tale. Te rog să te abţii să le rozi.

Prinţesa: Ura! Ne mişcăm din nou!

Puţin mai târziu mă uit la ceas. E unsprezece şi un nou mesaj spune c-ar trebui să ajungă în Grand Central pe la miezul nopţii. Pun un sfert de oră pentru drumul cu taxiul, deci ar ajunge la uşa mea la doişpe şi un sfert. Fac repede un duş, mă spăl pe dinţi şi-mi înfăşor un prosop în jurul taliei.

Pe ecran îmi apare un nou mesaj de la ea.

Prinţesa: Fir-ar să fie! Alte belele. Cică acum trenul o să ajungă la 00: 45. Să mă duc direct acasă la mine?

NICI SĂ NU-ŢI TREACĂ PRIN CAP.

Mă întind, citesc şi aţipesc.

* * *

O sonerie răsună groaznic de tare la mine în casă. Sar din somn direct în capul oaselor. Mă frec la ochi,

încercând să mă orientez. Îmi pun ochelarii. E trecut puţin de ora unu. Mă dau jos din pat şi răspund la telefon. Portarul îmi spune că am un musafir şi-i spun s-o lase să urce. Ies din dormitor, scot lanţul, crăp uşa doar o frântură şi trag cu ochiul pe coridor.

Scripeţii liftului accelerează, apoi încetinesc şi uşile se deschid.

Se întoarce şi vine spre mine. Are părul prins într-o coadă de cal lejeră şi e îmbrăcată în jeanşi şi haina ei roz. Când se apropie de mine face ochii mari. Când ajunge la doar câţiva centimetri se fac cât farfurioarele de dulceaţă, coborând în jos pe corpul meu.

Mă uit şi eu în jos. A! Se pare că sunt gol puşcă.

— Dacă aşa mă întâmpini, ar trebui să-mi fac întotdeauna apariţia după miezul nopţii, spune ea, plimbându-şi privirea peste trupul meu gol.

— Poartă-te frumos şi se poate aranja, spun ridicând din sprânceană.

Însă habar n-are ce vreau să spun. Habar n-are cât de adevărată e declaraţia asta. Dacă mă vrea, poate să mă aibă la orice oră, tot timpul.

O apuc de mână şi-o smucesc înăuntru. Îşi lasă geanta să cadă pe podea şi uşa se închide în urma ei cu un păcănit.

Nu pierd nicio secundă. O sărut de parcă n-am văzut-o de săptămâni în şir. Limba ei se strecoară printre buzele mele şi mâinile îi umblă în jos, pe pieptul meu, peste abdomen şi-n josul potecii de păr dintre buric şi mădular, iar eu sunt cum nu se poate mai fericit că rătăcirile ei au dus-o într-acolo. Îşi trece palma peste sculă şi mi se taie respiraţia.

Atingerea ei îmi dă fiori pe şira spinării. Îşi lasă capul spre gâtul meu şi mă sărută. Mă înfior, apoi îmi muşc buza, fiindcă încă nu pot să-mi dau de gol sentimentele faţă de ea. Îmi sărută linia obrazului şi ajunge la ureche:

— Trebuie să dau o fugă la toaletă ca să fac pipi. Aşteaptă-mă în pat.

O salut milităreşte şi mă retrag în dormitor, conform

ordinelor primite. Îmi scot ochelarii, îi pun pe noptieră şi-mi împreunez mâinile la ceafă. Razele subţiri ale lunii se strecoară printre jaluzele şi aruncă umbre în cameră. Aud cum curge apa în chiuveta de la baie, apoi se lasă iar tăcerea. Tocurile îi ţijcăne pe podea şi, trei secunde mai târziu, stă în pragul dormitorului, în lumina lunii.

Ia o poziţie provocatoare. Dacă ţinuta mea a luat-o prin surprindere, atunci a ei îmi provoacă şocul vieţii mele!

Capitolul 33

— Vai, să-nnebunesc, rostesc încet.

Poate pentru că falca mea e pe undeva pe podeaua de lemn.

Părul îi cade liber pe umeri. Poartă o pelerină neagră, pantofi cu toc cui şi chiloţi albi din dantelă, cu buline roz. Atât. Fără sutien, îmi plouă-n gură. Scula mi se face ca lemnul. Inima-mi dansează un foxtrot nebunesc. Mă ridic în capul oaselor şi-mi frec cu mâna falca.

E de-a dreptul ridicol cât de nebun sunt după ea.

Mă ridic, mă duc la ea şi-o iau în braţe.

— Eşti fata visurilor mele, spun răguşit.

O duc şi-o arunc pe pat.

Aterizează cu un chiţăit jucăuş.

— Deci, ăsta e un da? îţi place pelerina?

O încalec.

— Hai să-ţi explic: felul în care arăţi cu pelerina asta e aşa de incendiar că poate lansa o mie de noi bloguri erotice pe Tumbir. Senzuala Roşcată cu pelerină. Ia stai aşa!

Clatin din cap şi-i pun un deget pe buze:

— Să nu spui nimănui. O să fie titlul următorului meu serial. Numai c-o să fie aşa de picant, că va trebui difuzat după miezul nopţii. Pe Cinemax.

Pipăie cu degetele pelerina de satin.

— Deci presupun că asta înseamnă că vrei s-o las pe mine.

— Deocamdată, spun, frecându-mi mădularul de

chiloţii ei.

Într-o clipă, sclipirea aia ghiduşă, obraznică, îi dispare din ochi.

E înlocuită de o patimă arzătoare. Se cutremură şi-şi întinde mâinile spre mine ca să-mi cuprindă faţa.

— Te rog, sărută-mă. Nimic nu mă excită mai mult ca sărutările tale, Nick.

— Şi preludiul meu preferat e să te sărut pe tine.

Mă aplec spre ea şi-o sărut sălbatic. Se topeşte în braţele mele, pur şi simplu se topeşte, să mor eu, ca îngheţata într-o zi toridă de vară, doar că ea e mai bună la gust. E caldă şi cuibărită toată sub mine şi murmură aproape de gura mea, suspină pe buzele mele şi mi se joacă cu vârful degetelor prin păr într-un fel care-mi smulge un geamăt. Îmi suge limba, îmi ronţăie buzele, apoi îşi trece gura aia dulce şi moale peste a mea. Sunt copleşit de o dorinţă aşa de sălbatic de intensă, că singurul mod de a o potoli e să mă las mistuit de ea. S-o las să mă cuprindă cu totul, aşa cum mi-a cuprins fata asta mintea, inima şi trupul. O vreau cu fiecare părticică a fiinţei mele.

Îşi unduieşte şoldurile ca să se frece de erecţia mea.

Îhî, şi cu părticica aia. *Mai ales* cu părticica aia.

Mai unduieşte o dată şoldurile şi cam ăsta e tot preludiul pe care-l pot îndura. În mine izbucneşte o nevoie profundă. Nevoia de a o atinge peste tot, de a săruta fiecare centimetru al trupului ei, de a o cunoaşte. Mă mut mai în jos pe pat şi-mi bag degetele mari în elasticul chiloţilor ei. În aceeaşi clipă, ea ridică şoldurile.

Asta-mi taie respiraţia. E o mişcare aşa de măruntă, dacă stai să te gândeşti, dar îmi spune tot. Vrea s-o dezbrac la fel de tare pe cât vreau eu să fiu bărbatul care-i scoate toate hainele de pe ea.

Îmi vine în minte ceva ce-a spus la restaurantul italian, ceva ce spunea că-i place. *Să văd cum te dezbraci în faţa mea*. Vocea ei îmi răsună în minte şi aud cuvintele acelea într-un fel cu totul nou. Într-un fel care mi se cufundă adânc în inimă, care-nseamnă mai mult decât să-ţi scoţi hainele în faţa cuiva. Care înseamnă că aceasta e

persoana în faţa căreia vrei să te dezgoleşti din toate punctele de vedere.

Îi trag chiloţii până la genunchi, apoi până la glezne, apoi îi scot şi ştiu sigur, până-n măduva oaselor, că pentru mine Harper e acea persoană. Toate drumurile încep şi se sfârşesc aici: cu această magnifică frumuseţe cu pelerină, în patul meu, după miezul nopţii.

Îngenunchez la picioarele ei, îi scot pantofii, îi cuprind gleznele cu mâinile şi ridic privirea spre chipul ei. Are buzele întredeschise şi ochii ei albaştri îi captivează pe-ai mei.

— Bună, frumosule, şopteşte.

— Bună, frumoaso.

Vocile noastre au un ton nou. Sigur îl aude şi ea. Sigur simte şi ea ce simt eu. Mă aplec spre gamba ei şi o sărut. Când ridic faţa, văd că acea mică atingere o face să geamă.

— Harper, spun răguşit.

— Îmm?

— Vrei să ştii ce-am aflat că-mi place? întreb, repetând cuvintele ei din noaptea aceea.

— Spune-mi.

— Să văd cum te dezbraci în faţa mea.

— Ah, Doamne, geme, iar eu îi desfac larg picioarele, apoi îmi îngrop faţa între coapsele ei.

Nimic pe lume nu se compară cu acel geamăt provocat de prima limbă.

Nimic.

Sunetele pe care le scoate îmi răsună în urechi precum cel mai splendid cântec şi sunt foarte bucuros că a aflat cât de mişto e sexul oral, fiindcă nu mă pot abţine să n-o ling. Vreau să i-o trag de mor, dar ăsta e lucrul care-mi place mai mult decât orice pe lume: să pun botul la savarina fetei mele. Să-i simt dulceaţa pe limbă, pe buze, pe faţă.

Ador cât de alunecoasă e la atingere şi cât de tare se udă şi mai mult, cu cât mai iute sunt eu. Cu cât îi şfichiui mai mult carnea cu limba, cu atât mai sonore sunt

gemetele ei, cu atât mai necontrolat se zvârcoleşte, până când ajunge să se zbată sub mine. Nici măcar nu-i place cu degetele – nu vrea decât limbă şi buze. Se transformă într-o femeie disperată, înnebunită, care-şi încleştează mâinile în părul meu, îşi desface şi mai tare picioarele, apoi îmi cuprinde capul cu ele.

Ridic ochii spre ea şi ea îmi urmăreşte privirea care sclipeşte între picioarele ei, după care fac mişcarea care-i place el mai mult: îmi bag mâinile sub fundul ei şi-i cuprind fesele alea voluptuoase în timp ce-o sărut într-o dementă.

Ah, *Doamne*!

Da!

Aşa.

Aaahh, *Doamne*, *Dumnezeule mare*.

Îi strâng şi-i frământ fundul, sărutându-i sexul, iar ea e în al nouălea cer. Îi strâng mai tare fesele şi le desfac puţin cu degetele mari, iar ea saltă şoldurile-n sus, spre gura mea. Îi ador fundul, iar fundul ei mă adoră pe mine. Ne potrivim în toate felurile posibile, mai ales când îmi cuprinde capul cu mâinile de parcă n-are de gând să-i mai dea drumul vreodată şi se leagănă înainte şi înapoi în gura mea până îşi pierde controlul şi-şi dă drumul cu un ţipăt.

Îmi încetinesc mişcările ca s-o las să-şi savureze satisfacţia de după orgasm. Îmi şterg gura cu mâna şi mă târăsc în sus pe trupul ei, mai mult decât pregătit s-o simt ca niciodată. Pelerina e toată răsucită şi mototolită în jurul ei, cu legătura de la gât ajunsă acum pe undeva, pe la umăr. O dezleg repede şi-o eliberez.

— M-am gândit azi toată ziua la tine. Şi toată noaptea. Şi toată ziua de ieri, şoptesc, frecându-mi capul mădularului de fierbinţeala ei alunecoasă.

— Nu se poate să nu ştii că şi eu simt acelaşi lucru, spune, prinzându-mă de şolduri ca să mă tragă spre ea.

Scântei electrice încep să-mi pârâie pe piele când mă împing în ea. Înăbuş nevoia de a-i spune tot ce simt. De a-i mărturisi că pentru mine asta nu e doar prima dată când fac sex fără prezervativ.

Că e prima dată şi din alt punct de vedere.

Mult mai important. Unul care are o semnificaţie mult mai profundă decât plăcerea pură. Unul care mi-ar putea schimba complet viitorul şi i-ar da o cu totul altă culoare.

Alunec încet în ea.

— Harper, spun cu un geamăt. Este…

Nu am cuvinte. Pur şi simplu nu există cuvinte care să exprime ce senzaţie monumentală am când alunec în ea. Îşi încolăceşte picioarele în jurul meu şi, într-o clipă, o umplu complet. Mă proptesc în braţe deasupra ei, lăsând intensitatea pură a plăcerii să-mi cotropească trupul ca un tsunami. Mă uit în jos la chipul ei – cu buzele întredeschise, mă priveşte cu ochi albaştri înceţoşaţi. Doamne, aproape că e mai mult decât pot îndura. Dar tânjesc după asta ca după oxigen – după această conexiune cu ea.

Mă împing înăuntru, şi ea ridică şoldurile. Mă izbesc în ea şi ea mă primeşte şi mai adânc. Găsim ritmul perfect, învăluiţi în tăcere pentru prima dată. Doi vorbăreţi ca noi, rămaşi fără cuvinte şi nu-mi dau seama ce-aş mai putea să spun. Pot doar să simt. Dogoarea trupului ei. Bătăile inimii ei. Respiraţia ei moale pe faţa mea când mă las în coate. Îşi încrucişează şi mai strâns gleznele şi eu pompez mai tare, mai adânc.

Se mişcă sub mine ca un magnet atras irezistibil de polul opus, care e trupul meu.

— Doamne, ce-mi faci? spun, implântându-mă în adâncurile ei.

— Acelaşi lucru pe care mi-l faci şi tu mie, zice trecându-şi unghiile în sus pe spatele meu şi arcuindu-şi şoldurile.

— Spune-mi că şi tu simţi asta.

Strâng din dinţi, fiindcă e al naibii de bine şi sunt al naibii de aproape de căderea în gol, dar sub nicio formă n-o să-mi dau drumul prea devreme.

— Da, Doamne, da! ţipă ea şi, pentru mine, e singura confirmare de care am nevoie în clipa asta.

Se leagănă-n sus, în mine, dornică de mai mult, iar eu

îi dau ce vrea. Îi dau tot ce-şi doreşte, posedând-o cu forţă, fiindcă şi eu vreau acelaşi lucru. Această legătură profundă. Contopirea fizică ce înseamnă mult mai mult decât atât. O cuprind cu braţele, iar ea mă trage şi mai aproape. Suntem cu piepturile lipite şi-mi împletesc mâinile în părul ei.

— Nu vreau să se termine, geme ea.

— Ah, Doamne, spun, devastat de un val de plăcere.

Vorbele ei. Mă termină. Mă distrug.

— Hai, te rog, dă-ţi drumul. Te implor, dă-ţi drumul acum.

Accelerez ritmul, torturat de dorinţă. Îmi cuprinde faţa, apoi umerii, îşi trece mâna peste barba mea, iar eu o regulez şi fac dragoste cu ea în acelaşi timp. E aşa de dezinhibată cu mine, o micuţă fiinţă sexy înnebunită, disperată, flămândă, pe care-o călăresc până la marginea neantului.

Îşi îngroapă faţa în gâtul meu şi mă sărută la întâmplare, pe unde nimereşte, în timp ce respiraţia i-o ia razna, după care-mi strigă numele. Felul în care răsună pe buzele ei îmi electrocutează tot trupul. Ţipă sub mine până ce, cu oasele lichefiate, fără cunoştinţă, se prăbuşeşte în fiinţa mea. Ăsta e sentimentul pe care-l am. În sfârşit, sunt liber s-o urmez în neant şi simt o imensă uşurare când orgasmul pulsează prin mine, îşi trimite unda de şoc prin corpul meu, prinzându-mă ca în menghină, scuturându-mi umerii şi făcându-mi tot trupul să zvâcnească.

Scot un geamăt şi gâfâi, încă îmbătat de ea. Expir încă o dată şi încep să-mi revin.

— Nici eu nu vreau să se termine, spun, şi-i devorez gura.

Dacă n-o sărut, îi spun şi acum nu e momentul. A fost cât se poate de clară în privinţa asta acum câteva săptămâni, iar eu îi ador ciudăţeniile. Cu buzele lipite de ale ei îmi înghit toate vorbele, dar continuă să-mi răsune în minte.

Sunt aşa de al dracului de îndrăgostit de ea, că nu suport gândul că s-ar putea termina ce e între noi.

Câteva minute mai târziu, mă rostogolesc din pat şi mă duc la baie să mă spăl. Iau un prosopel, îi umezesc un capăt în apă caldă şi mă întorc la ea. O găsesc răşchiratăă toată pe patul meu, superbă şi somnoroasă. O curăţ tandru şi ea îmi aruncă un zâmbet dulce.

— Mulţumesc, murmură, apoi se rostogoleşte pe-o parte.

Arunc prosopelul în coşul de rufe, mă strecor în pat lângă ea şi trag pătura pe noi. Rămâne la mine peste noapte pentru întâia dată şi sper să fie doar prima dintr-un lung şir de nopţi petrecute împreună. O iau în braţe şi-o trag mai aproape.

— Nu mai am ce să te învăţ, spun încet. Poate terminăm cu şcoala şi putem fi doar noi?

Murmură ceva ce sună a da, apoi adoarme în câteva secunde.

Îi sărut părul, îmi trec degetele prin el, ştiind că mâine vom lămuri o dată pentru totdeauna ce înseamnă ce se întâmplă între noi. O să pot rosti cuvintele la lumina zilei, fiindcă ştiu că ea aşa îşi doreşte.

Când o să-i spun lui Harper, trebuie să nu existe în mintea ei nici cea mai mică urmă de îndoială. Harper ştie că ador să mă culc cu ea. Harper ştie că mă excită de-nnebunesc. Nu pot să risc să creadă că mi-au luat minţile endorfinele eliberate de sex. Cuvintele pe care vreau să le spun au nevoie de gravitatea dată de strălucirea soarelui, nu de întunericul subţire al luminii de lună.

Mâine îi spun tot şi va trebui să-i spun şi fratelui ei că m-am îndrăgostit nebuneşte, din tot sufletul, iremediabil, de sora celui mai bun prieten al meu şi că nu-mi imaginez viaţa fără ea.

Când respiraţia ei îmi înfioară braţul într-un ritm constant, egal, decid să exersez. Îi sărut părul şi şoptesc:

— Te iubesc, Harper Holiday.

Capitolul 34

Harper e campioană olimpică la dormit. N-am văzut

în viaţa mea pe cineva să tragă la aghioase ca ea.

Rupe tot şi la proba de răşchirare pe tot patul, ceea ce nu mă surprinde deloc, având în vedere că toată noaptea a alternat între a se încolăci toată pe mine şi a-mi da şuturi în somn cu picioarele ei nărăvaşe, neobosite.

Noroc că am un pat uriaş.

Dar chiar şi cu tot foitul ăla de pe-o parte pe alta, femeia asta nu s-a trezit nici o singură dată. Nici ca să facă pipi. Nici ca să caşte. Nici ca să mijească un ochi sau să se cuibărească mai bine sub pături.

Acum e nouă jumate dimineaţă şi eu sunt deja spălat, îmbrăcat şi-mi beau cafeaua de dimineaţă. M-am gândit s-o scot la micul dejun şi să-i spun ce simt pentru ea, dar în ritmul ăsta, e posibil să se întâmple la masa de prânz. Ceea ce nu mă deranjează.

E luni şi-o să lucrez azi de acasă. Mă duc la pupitrul meu de lucru şi-mi sună telefonul exact când porneşte computerul. Pe ecran apare numărul lui Tyler. Răspund imediat.

— Salut! Ce veşti ai?

— Veştile sunt incredibile. Şi sunt la două străzi distanţă de tine. Mişcă-ţi fundul până jos şi ne vedem la o cafea ca să ţi le spun în persoană şi să te felicit.

— S-a făcut.

Când închid, iau o foaie de hârtie, îi las lui Harper un bilet în care-i spun că mă întorc repede şi să mă aştepte, apoi ies din bloc şi intru într-o cafenea plină-ochi de pe strada Columbus. Tyler mă aşteaptă la o masă în picioare, în costumul lui bleumarin perfect croit şi impecabil şi cu două căni de cafea în mâini.

Îmi întinde una:

— Nici măcar nu te taxez pentru asta şi fac cinste şi cu cafeaua.

— Dacă renunţi tu la tariful tău, veştile chiar că trebuie să fie extraordinare, ceea ce mă surprinde, având în vedere că Gino s-a purtat vineri ca un jegos, spun şi iau o gură de cafea.

Dacă tot nu mi-am terminat-o pe a mea de acasă, asta

o să-mi pice numai bine.

Tyler flutură nerăbdător din mână.

— Nu-i pasă nimănui de ciondăneala aia a voastră. Fii atent, Nick, spune.

Îmi pune o mână pe umăr şi-şi drege glasul:

— Vor să mute serialul la unul din posturile generaliste ale companiei. Ca să te adresezi unui public şi mai larg.

Casc ochii.

— Chiar crede c-o să prindă la un public generalist?

Tyler aprobă mândru din cap.

— Intervalul orar de la zece seara e perfect pentru serial. Şi ştii cum sunt acum posturile generaliste. Toate vor să concureze cu LGO, spune el, pomenind de cea mai tare televiziune premium prin cablu din ţară. Iar serialul tău le oferă un avantaj. În plus, nici măcar nu vrea să faci schimbări creative majore. Poate doar să mai înlocuieşti câte-un cuvânt porcos pe ici, pe colo, dar nimic care ar putea compromite integritatea serialului.

Oftez uşurat. Nu că aş fi avut de gând să fac pe artistul neînţeles cu el, dar e frumos să ai posibilitatea să nu te abaţi de la viziunea iniţială.

— Deci toate mizeriile alea au fost doar la intimidare?

— Îhî. Ţi-am spus. Voia doar să te râcâie. Încerca să-ţi dea emoţii. Şi auzi? Ţi-am spus care e cea mai tare parte?

— Nu. Ia, zi, spun nerăbdător să aud şi mai multe veşti bune, fiindcă e mult mai mult decât m-am aşteptat să obţin.

— Vrea să-ţi mărească salariul cu treizeci la sută. Bingo!

Clipesc uimit.

— Vai, să-nnebunesc.

— Da, ştiu!

Zâmbetul lui Tyler e lat cât Central Park.

— Şi nu se poate spune că eşti plătit în mărunţiş nici acum.

— Nu, aşa e. Îmi dau cecuri grase.

— Aşa e. Şi vor să facă mutarea cât mai repede. Au creat deja nişte promo-uri de probă ca să anunţe schimbarea orei de difuzare şi au de gând să facă trecerea la începutul noului an.

Totul pare fantastic! Totul pare extraordinar! Şi mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

Când Tyler deschide gura ca să-mi dea ultima informaţie, mi se confirmă că instinctul nu m-a înşelat.

— A, şi încă ceva, spune degajat.

— Ce?

— Îţi mută serialul la Los Angeles.

Parcă am primit un pumn în plex. Nu pot vorbi. Îmi pică falca pe jos şi-n cap îmi răsună cuvintele *Los Angeles*. Mă prind bine de marginea mesei ca să-mi păstrez echilibrul.

— Los Angeles? spun de parcă n-am auzit în viaţa mea de acest tărâm misterios.

— Acolo e sediul postului generalist. Te vrea şi pe tine acolo. În ţinutul soarelui şi al palmierilor. Oraşul meu natal, ticălos norocos ce eşti!

Tyler îmi aruncă un zâmbet larg, de un alb orbitor. Tocmai mi-a prezentat un extraordinar pachet renegociat, pe care a pus la final cireaşa de pe tort, având în vedere cât de îndrăgostit e de Coasta de Vest.

— Îhî. Los Angelesul e grozav, spun, dar vocea îmi sună găunos.

Trebuie să fi simţit şi el asta, fiindcă trece imediat la încurajări, bătându-mă pe umăr:

— Ăsta e nivelul următor, Nick. Eşti un star, iar asta e genul de ocazie care te poate propulsa în stratosferă, spune, ridicând demonstrativ un braţ. E Olimpul, frate, unde aerul e rarefiat.

— Aşa e, spun cu voce monotonă, văzându-mi toate planurile spulberate sub ochii mei.

Nici măcar nu e ca o nicovală în cap, doar un bolovan greu în stomac.

Fiindcă are dreptate. E o chestie senzaţională, deci ce naiba e cu mine? îmi iubesc munca mai mult ca orice pe

lume. Cariera mea e pasiunea mea şi serialul ăsta mi-a transformat toate visurile în realitate. Dar stând aici, în mijlocul unei cafenele, după ce tocmai am primit cea mai importantă veste din cariera mea, nu mă gândesc la muncă.

Mă gândesc la singurul lucru care lipseşte în Los Angeles.

Harper întinsă în patul meu.

În Los Angeles nu e femeia fără de care tocmai mi-am dat seama că nu pot trăi.

Înghit o gură de cafea, las cana jos şi pun o întrebare dificilă:

— Toate astea sună grozav. Dar vreau să ştiu un lucru.

Tyler mai că nu sare ca pe arcuri.

— Orice. Dă-i drumul.

— Dacă spun nu?

Tyler rămâne cu gura căscată. Apoi îşi revine.

— Aici e problema. A semnat deja contractul cu un alt serial pentru intervalul tău orar de acum.

Diger câteva secunde informaţia.

— Păi, asta chiar schimbă complet situaţia, nu?

Capitolul 35

Când deschid uşa, Harper îşi prinde părul în coadă. E cocoţată pe blatul meu de bucătărie, picior peste picior, legănând unul din ele înainte şi-napoi. E îmbrăcată în jeanşi, un pulover şi ghete. Cred că în geanta aia imensă a ei are toată garderoba.

Când mă vede, pe chip i se întinde un surâs strălucitor.

— Bună, spune pe ton plin de vioiciune.

— Bună.

Prin contrast, vocea mea cântăreşte o tonă.

Se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

Trag adânc aer în piept şi smulg leucoplastul dintr-o

singură mişcare:

— Îmi mută serialul în L.A.

Alunecă jos de pe blat şi bocancii îi aterizează pe podea cu un bufnet puternic. În ochi îi licăreşte surprinderea.

— Pe bune?

Dau din cap. Ar trebui să fiu fericit. Ar trebui să sărbătoresc.

— La televiziunea generalistă. Într-un interval orar mai bun. Pe mai mulţi bani. Cu mai mulţi telespectatori. Cu mai multe ocazii de a fi preluat la scară naţională. Bla-bla-bla. Practic, aş fi un om realizat pentru tot restul vieţii.

Aprobă din cap şi înghite în sec. Apoi expiră lung. Inspiră. Se uită în jos. Îşi face de lucru cu mânecile puloverului.

Harper nu e genul care să se poarte aşa.

Ridică bărbia. Are o expresie dură, dar într-o clipită, chipul i se transformă în imaginea pură a încântării. La modul că, dacă ai da căutare pe Google „mutră încântată”, ar apărea poza ei.

— E fantastic! E incredibil! Am ştiut întotdeauna că ai să devii un star şi mai mare.

Parcurge cei câţiva metri care ne despart şi mă felicită cu o îmbrăţişare.

E o senzaţie plăcută, dar în acelaşi timp, pare complet greşit s-o am aşa în braţe. Fiindcă nu aşa ar trebui să se deruleze acest moment. Mă îmbrăţişează aşa cum m-ar îmbrăţişa sora lui Spencer.

Mă desprind de ea.

— Ar însemna să mă mut la Los Angeles.

— Aşa se pare, spune cu veselie forţată în glas.

— Harper, spun, dar nu ştiu cum să continui.

Cum se face că pot să scriu şi să desenez în fiecare săptămână toate povestirile alea, dar când e vorba să-i spun ceva femeii ăsteia, rămân fără cuvinte? A, da! Fiindcă serialul meu e comedie, iar viaţa mea din momentul ăsta încearcă cu disperare să imite o poveste de dragoste, numai că habar n-am cum funcţionează aşa ceva. Cum

naiba ajungi de la momentul de rahat la finalul fericit?

— Cu noi cum rămâne?

— Cum rămâne? repetă ea cu ochii ţintă într-ai mei.

Trupul ei e o linie perfect dreaptă, care pare să vibreze tensionat, nerăbdător poate.

— Ce se-ntâmplă cu noi dacă plec la Los Angeles?

— Nick…

Trage adânc aer în piept, de parcă s-ar sufoca.

— E o ocazie extrarodinară pentru tine.

— Mda, ştiu. Dar asta…

Arăt de la ea la mine şi înapoi. De ce nu pomeneşte nimeni niciodată cât de greu e să-ţi pui sufletul pe tavă? Parcă-ţi jupoi un strat de piele.

— Asta abia începe, nu?

Dă din cap fără să spună nimic. Închide gura şi buzele-i formează o linie subţire ca aţa. Se uită la ceas.

— Am… ăăă… trebuie să ajung undeva. Am uitat complet. Mă duc la nişte cursuri. Ceva cu trucuri noi şi de-astea. Ar trebui să plec. Şi rufe. Am de spălat rufe.

Îmi vine să urlu: *Nu*! *Nu se poate să pleci*! *Spune-mi să nu plec*! *Spune-mi că mă vrei dureros de mult*!

Dar de ce nu pot nici eu să spun lucrurile astea? încerc să vorbesc, dar nu-mi iese nimic pe gură. Încerc iar:

— Harper, vreau să am o şansă de a fi cu tine.

Se sprijină de mine, iar eu îmi înfund nasul în scobitura gâtului ei şi-o adulmec. Miroase ca săpunul meu.

— Şi eu, dar…

Se opreşte şi îşi ridică privirea spre mine.

— E o ofertă fenomenală. Trebuie s-o accepţi. Trebuie să pleci la L.A.

Se bate pe încheietura mâinii.

— Chiar trebuie să plec. E foarte târziu.

Îşi ia geanta, o pune pe umăr şi se-ndreaptă spre uşă.

— Îţi dau mai târziu un mesaj.

Pleacă şi-mi vine să-mi dau palme pentru că am ascultat de vorbele pe care le-a spus la Peace of Cake. De prost-gust sau nu, ar fi trebuit să-i spun aseară ce simt pentru ea. Ar fi trebuit să-i spun înainte să aflu de această

răsturnare de situaţie. Atunci aş fi ştiut sigur dacă şi ea simte acelaşi lucru.

Mă doare-n cot pe momentul perfect. Dă-o dracului de aşteptare. N-am niciun plan şi nu-mi pasă. Mă duc după ea pe coridor şi-o strig.

Ea tocmai apasă butonul liftului. Când ajung la ea, termin cu prostiile şi-i spun adevărul curat:

— Harper, sunt îndrăgostit de tine. Dacă-mi spui să nu plec, nu plec.

Ea face ochii mari şi clipeşte de câteva ori, apoi îşi apasă o mână peste buze, de parcă nu vrea să lase să-i scape ceva.

— Spune. Hai, orice-ar fi, spune, o îndemn şi nu ştiu dacă-i cer să spună *Te iubesc* sau *Nu pleca la L.A.*

Poate amândouă.

Liftul ajunge cu un clinchet moale. Uşile se deschid. O apuc de braţ ca s-o opresc.

— Spune!

Îşi ia mâna de pe gură. Ridică bărbia. Vorbeşte clar şi simplu:

— Nu pot să-ţi spun să nu pleci la Los Angeles.

Mai ştiţi când eram în taxi şi am simţit că mi se strânge inima? Aia a fost nimic faţă de acum. Nenorocitul ăsta de organ din pieptul meu se zdrobeşte şi cade în picaj spre podea, ca un meteorit pe cale să se facă zob pe Pământ. Îmi vine s-o opresc din drum, s-o oblig să stea, să explice ce voia să spună, dar mă uit încremenit ca o statuie cum se închid uşile. Liftul o ia huruind în jos şi Harper îmi frânge inima.

Dau un şut în perete şi doare ca naiba.

— Băga-mi-aş… bombăn eu.

Mă întorc în apartament, mă îndrept cu paşi mari spre fereastră şi mă uit spre stradă până când Harper apare din holul blocului şi iese în Central Park West.

Îşi şterge obrazul cu mâna o dată. Apoi încă o dată. Grăbeşte pasul şi-n scurt timp devine doar o formă roşie înceţoşată, iar pe mine mă doare sufletul de dorul ei.

Dragostea e de căcat.

Habar n-am ce să spun, ce vrea ea să audă sau ce naiba o să mă fac mai departe. Nici nu ştiu la cine să apelez pentru un sfat.

Dar acea problemă se rezolvă de la sine puţin mai târziu, când sună portarul. Sufletul mi se umple de speranţa că s-a întors. Numai că atunci când întreb cine mă caută, e celălalt Holiday.

Capitolul 36

Spencer trage un taburet, se instalează pe el şi trânteşte pe blatul din bucătărie o plasă de la farmacia Duane Read. Fără o vorbă, o desface şi începe să scoată tacticos fiecare obiect din ea.

O cutie de vopsea de păr portocalie şi un aparat de ras.

— Futu-i, oftez din rărunchi, zdrobit de o nouă senzaţie, la fel de nasoală.

Ruşine. L-am minţit şi ştie asta.

Înclină capul, îşi mângâie barba şi se uită fix la mine.

— Spune-mi un motiv pentru care n-ar trebui să te rad în cap şi să-ţi fac sprâncenele portocalii în inima nopţii.

Îmi trec o mână prin păr şi-mi golesc prelung plămânii de aer. Apoi mă mulţumesc să ridic din umeri.

— Nu-mi trece niciunul prin cap.

Se încruntă.

— Pe bune? Asta-i tot ce poţi să scoţi din tine?

Ridic palmele, capitulând.

— Ai tot dreptul, spun cu o voce goală.

Fiindcă, pe bune, ce mai contează acum?

Se scarpină în cap.

— Ţi-ai făcut de cap cu soră-mea şi asta-i tot ce ai de spus?

— Şi ce vrei să fac? îl reped. Să neg? Să te întreb de unde ştii?

— Ăăă…

Dă să spună ceva, dar rămâne fără cuvinte. Chiar se aştepta să neg.

— Uite care-i treaba, spun, fiindcă n-am niciun chef acum. Sunt sigur că te-ai prins. Sunt sigur că m-ai văzut dansând cu ea la nunta ta. Corect? Am dreptate?

Dă din cap, cu ochii plini de un fel de uluire că nu-ncerc să mă fofilez ca să scap de această confruntare.

— Charlotte mi-a pomenit de asta şi i-am spus că nici când o-ngheţa iadul n-o să fie nimic între voi. Aşa că am pus pariu şi am venit aici ca să-i dovedesc că greşeşte. Dar, fir-ar a naibii! Chiar e ceva între voi?

Aprob din cap, apoi neg.

— A fost. Nu mai e. Nu ştiu. Oricum, eşti liber să te răzbuni.

Ochii îi ies din orbite.

— Hai, frate, pe bune?! întreabă el, refuzând să creadă.

— Uite ce, îmi pare rău, dar, de fapt, nu-mi pare rău, spun cu voce ridicată, sprijinindu-mă de frigider, plin de frustrare, furie şi tristeţe.

Ridică mâinile într-un gest de *Care-i treaba*?

— Cum naiba s-a întâmplat aşa ceva?

Îi arunc o privire.

— Nu intru în detalii. Nu e treaba nimănui cum a început. I-am promis lui Harper că nu spun nimănui şi n-am de gând să-mi încalc promisiunea, chiar dacă mi-a sfâşiat inima în două când mi-a spus *Eşti liber să pleci la L.A.*

— Te ţii de prostii cu soră-mea şi ăsta e răspunsul tău?

Tonul i-a devenit mai furios şi de-acum e clar scos din sărite.

— E între mine şi ea, da? E între mine şi ea şi e ceva personal.

Mă îndepărtez de frigider, îmi pun palmele pe blat şi mă uit în ochii lui. Credeam că o să fiu nevoit să-i cer aprobarea ca să mă îndrăgostesc de sora lui, dar acum îmi dau seama că tot ceea ce s-a întâmplat cu Harper n-are legătură cu permisiunea lui. Nici măcar n-are legătură cu el. Am înţeles complet greşit chestia aia. Era intangibilă

numai dacă nu ţineam la ea. Dar ţin la ea atât de mult, că nici nu ştiu ce să fac cu surplusul ăsta de sentimente pentru sora celui mai bun prieten al meu. E timpul să afle şi el asta.

— S-a întâmplat şi s-a întâmplat din nou şi acum, uite-te la mine.

Mă bat cu degetele în stern.

— Sunt îndrăgostit de soră-ta. Aşa că, na! Scoate vopseaua, rade-mă, fă ce vrei, frate. Asta n-o să schimbe faptul că i-am spus c-o iubesc şi ea mi-a zis că-s liber să mă car la Los Angeles.

— Ho!

Spencer scutură din cap de parcă ar avea apă în urechi, apoi face semn cu mâna ca să mă oprească:

— Dă puţin înapoi. Am înţeles *îndrăgostit* şi *Los Angeles*. Acuma ia-o de la început.

Furia care începuse să clocotească în el pare să se fi potolit.

N-o iau de la început. Nu-i împărtăşesc detaliile. Dar îi dau ingredientele de bază ale vieţii mele de puşlama norocoasă şi ale problemelor mele de om sătul de bine.

— Uite, ăsta-i adevărul: ţin la ea de ceva vreme. Am încercat să mă prefac că nu e adevărat. Am încercat să-mi ignor sentimentele. Dar cu cât am petrecut mai mult timp împreună cu ea, cu atât mai greu mi-a fost să le înăbuş. Nu te-am întrebat din prima, fiindcă tot ce se-ntâmpla era între mine şi ea. Nu spun că asta mă absolvă de orice vină. Spun că aşa s-a întâmplat şi nu-mi pare rău că simt ceea ce simt. Totul a devenit limpede cât ai fost tu în luna de miere. Cât de tare ţin la ea. Şi cât de îndrăgostit sunt de ea. Şi adevărata problemă în toată situaţia asta e că acum, că i-am mărturisit asta, nici măcar nu pot să fiu cu ea.

Se încruntă.

— De ce?

— Îmi mută serialul la Los Angeles. Gino a dat deja intervalul meu orar altcuiva. Dacă vreau să continui să fac serialul, ori mă mut în California, ori gata, s-a terminat.

Scot un suspin întretăiat.

— Nu mă aştept să-ţi fie milă de mine. Nu mă aştept să-i fie nimănui milă de mine.

Îmi trec mâna prin păr şi cobor vocea.

— N-o vreau decât pe fata asta, dar n-o pot avea.

Spencer oftează şi el.

— Băi, frate… spune cu compasiune. Nu-i nici amiază şi trebuie deja să scoatem la interval sticla de scotch, fiindcă nimic nu e mai nasol decât să te îndrăgosteşti.

Ia vopseaua şi aparatul de ras şi le aruncă la loc în pungă.

— Sunt graţiat? întreb cu un mic zâmbet.

Aprobă din cap.

— Nu eşti supărat?

Mă face una cu pământul cu privirea.

— Frate, m-am îndrăgostit de cea mai bună prietenă a mea şi partenera mea de afaceri. Te înţeleg. Dragostea pur şi simplu apare din senin şi te face terci, să-nnebunesc. Iar tu… tu te-ai îndrăgostit de sora mea. Nu pot să te învinovăţesc pentru asta. Nu pot să mă supăr pe tine că ai gusturi bune. Şi-apoi, suferi destul din dragoste ca să-ţi mai fac şi eu zile fripte.

Scot un hohot scurt de râs.

— Dragostea e o mare javră.

— Mie-mi spui cât de naşpa poate să fie? Noroc că pot să duc astea înapoi la farmacie.

Redevine serios.

— Dar fii atent, trebuie să-ţi spun ceva. Ştii de ce am fost aşa de al dracului înainte, când ţi-am zis să nu te apropii de Harper?

— Fiindcă crezi că nu sunt destul de bun pentru ea?

— Ei, pe dracu’, pufneşte dispreţuitor. Probabil că eşti singurul tip care chiar o merită pe soră-mea, iar soră-mea e supertare.

Reuşesc să zâmbesc slab.

— Ştiu. Chiar că e.

— Ţi-am spus chestiile alea fiindcă dacă-i frângi inima – spune tăios, arătând cu degetul spre mine – te-aş pierde de prieten. Şi am nevoie de tine, Nick. Dar tot ar

trebui să te omor dac-o răneşti.

— Ăsta e cam cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Aşa bizar cum sună.

— Ştiu.

— Dar, Spencer! Nu vreau s-o rănesc pe Harper.

Îl privesc în ochi ca să ştie că vorbesc la fel de serios ca el.

— Şi nu vreau să-i frâng inima. Vreau doar s-o iubesc. Şi n-ai decât să faci mişto de mine că am zis aşa ceva. Dar ăsta e adevărul.

Împinge taburetul, se r jdică şi mă bate pe spate.

— Bun. N-am vrut să se ajungă aici, dar e clar că trebuie să chemăm întăriri.

— Adică pe cine?

Se uită la mine de parcă-s prost:

— Pe Charlotte. Crezi că eu mă pricep cum s-o faci să se întoarcă la tine? A fost baftă chioară că am convins-o pe Charlotte să se mărite cu mine. Pentru situaţia asta ai nevoie de artileria grea.

* * *

Fido mă fixează de parcă-mi ştie toate secretele, în timp ce Charlotte stă turceşte pe canapea şi ascultă povestea iubirii mele neîmpărtăşite.

— Stai să văd dacă am înţeles bine, spune Charlotte căscând.

Încă suferă după schimbarea fusului orar, dar e dispusă să descâlcească iţele amărâtei mele de vieţi amoroase. Spencer e lângă ea.

— Te-a încurajat să profiţi de cea mai incredibilă ocazie profesională din viaţa ta?

— Da.

— Şi e cât se poate de conştientă că serialul ăsta e tot ce iubeşti mai mult pe lume, spune Charlotte privindu-mă ţintă.

— Este?

— Ei, asta-i bună! Toată lumea ştie asta.

— Da?

Ridică din sprânceană.

— Nick, nu e nimic rău în asta. E adevărul. Îţi iubeşti munca, adori să desenezi şi adori *Aventurile lui Mister Orgasm*. Sunt convinsă că Harper ştie cât de mult îţi iubeşti serialul.

— Probabil.

Îmi vine în minte discuţia noastră de după aşa-zisa ei întâlnire cu Jason, când m-a întrebat de ce mi-e cel mai frică. Ce i-am răspuns? C-o *să se ducă totul pe apa sâmbetei*: *slujba*, *serialul*, *succesul*. După aceea, când am dus-o pe Serena la spital şi m-a întrebat dacă o să vreau la un moment dat să am copii, răspunsul meu a subliniat încă o dată că serialul meu e adevărata mea iubire. *Am fost foarte concentrat la munca mea*, *la slujbă şi la serial*. *Asta a fost viaţa mea de când am absolvit facultatea şi-mi place aşa cum e*.

Ceea ce înseamnă… – *se aprinde becul de o mie de waţi* – că Harper Holiday are toate motivele să creadă c-aş face orice pentru cariera mea. Că m-aş duce oriunde pentru serialul meu. N-are niciun motiv să creadă altceva.

Charlotte confirmă asta cu următorul verdict:

— Ştie că slujba ta a fost, pe bună dreptate, centrul universului tău toată viaţa ta de adult.

Aprob iar din cap şi Fido profită de ocazie ca să se întindă în poala lui Charlotte şi să se trântească pe spate, oferindu-i burtica la mângâiat. Mare curvă de pisică.

— Dar, spun mişcând dintr-un deget în timp ce vin cu noi dovezi, i-am spus c-o iubesc şi ea a zis „Nu pot să-ţi spun să nu pleci la Los Angeles”. N-a spus că mă iubeşte.

Charlotte mă concediază cu o fluturare din mână cu tot cu îngrijorarea mea.

— Asta nu contează. Încearcă să-ţi arate că te susţine. Nu vrea să iei hotărârea asta în funcţie de ea.

— Păi cum aş putea să fac asta?

— Spunându-i c-o iubeşti în aceeaşi frază în care-i spui că te muţi la Los Angeles, spune calmă Charlotte mângâindu-l pe Fido.

— Şi asta înseamnă c-o pun pe ea să ia decizia?

— Da, şi ţine la tine, aşa că vrea să te simţi liber să

iei decizia corectă *pentru tine*, spune, arătându-mă cu degetul.

Mijesc ochii.

— De unde ştii că ţine la mine?

— Când i-ai zis de această nouă ofertă, te-a îndemnat s-o accepţi. Şi totuşi, nu ştiu cum, tu ai impresia că asta înseamnă că nu ţine la tine? Am înţeles bine?

Spencer zâmbeşte larg şi-o ia cu braţul pe după umeri.

— Aşa-i că nevastă-mea e genială?

Apoi către ea:

— Deci, poţi să ne spui şi-nouă ce înseamnă toate astea?

Charlotte îşi dă ochii peste cap.

— Tare mai sunteţi tolomaci amândoi. Şi vă iubesc pe amândoi, în feluri diferite, bineînţeles.

— Aşa sper şi eu, spune Spencer ofensat.

Charlotte se întoarce spre mine.

— Ce-ai simţit când erai cu ea? Ţi s-a părut că şi ea avea aceleaşi sentimente?

Spencer îşi astupă urechile.

— La la la la Un vreau să aud asta.

Cât el continuă să fredoneze, îi spun lui Charlotte mai multe decât sunt dispus să recunosc în faţa lui.

— Da, aşa mi s-a părut. Absolut şi total. Ne sincronizam perfect. Ştii la ce mă refer? Cum se uita la mine. Lucrurile pe care le-a spus…

Vocea mi se pierde. Nu-i spun ce-am simţit aseară în pat cu Harper, dar ştiu că trebuie să fi simţit şi ea acelaşi lucru.

Spune-mi că şi tu simţi asta.

Mă aprind numai amintindu-mi de seara trecută.

Reiau în minte momentele din taxi, înainte să plece din Manhattan şi cum ne-am mărturisit, în sfârşit, cât de mult ne doream să fim împreună.

Îmi amintesc ce-a spus Harper după ce ne-am întâlnit cu Jillian. Crezusem că încerca să limiteze relaţia noastră la zona de strictă prietenie. Dar dacă încerca să facă

acelaşi lucru ca şi mine? Să se asigură că măcar rămânea ceva între noi. Că nu aveam să ne pierdem definitiv unul de altul? Fiindcă ceva, acolo, tot e mai bine decât nimic. Revăd în minte toate momentele petrecute împreună: ea rugându-mă s-o conduc la gară fiindcă voia să mă vadă, ea apărând în casa mea după miezul nopţii cu o pelerină pe umeri, ea aducându-mi îngheţată şi dăruindu-mi detergent şi creioane şi ducându-mă la magazinul de duşuri şi venind cu mine la petrecerea lui Gino şi cedând partida de bowling şi îndeplinindu-mi fantezia cu bibliotecara şi purtând chiar desuuri sexy pentru mine. Mă excită şi mă face fericit şi mă inspiră şi…

Charlotte îmi întrerupe reveria:

— Cred că întrebarea nu e dac-ar trebui să-ţi spună să *nu pleci* la L.A. Întrebarea e dacă *tu* vrei să pleci. Fiindcă dacă vrei să pleci, poate-ar trebui să-i ceri să vină cu tine.

E genială. Absolut genială. Am făcut totul varză şi trebuie să repar ce-am greşit. Mă ridic.

— Ai dreptate. Trebuie să plec.

O pup pe obraz, îl bat pe Spencer pe umăr şi-l scarpin pe Fido sub bărbie. Mustăceşte, dar ştiu că e de acord, fiindcă iubim aceeaşi fată. Când ies pe uşă, Charlotte se întoarce spre Spencer şi spune:

— Am câştigat pariul. În seara asta tu cumperi ursuleţii de jeleu.

Plec, iau un taxi până la mine acasă, iau nişte dosare, apoi mă duc la Tyler la birou şi-i spun să refuze oferta, în ciuda intimidărilor lui Gino, ca să vedem dacă renunţă cu adevărat la serial.

Capitolul 37

Dacă ăsta ar fi unul dintre romanele de amor ale lui J. Cameron, eroul ar angaja un avion să scrie numele eroinei pe superba pânză albastră de deasupra noastră. Sau ar opri un avion pe pistă ca să-şi declare iubirea. Poate chiar i-ar spune femeii iubite că n-are ochi decât pentru ea pe

ecranul imens de pe un stadion de baseball, plin cu spectatori.

Dar asta e viaţa mea şi viaţa lui Harper.

Dacă ştiu ceva despre femeia după care sunt nebun e că, deşi îi plac sărutările cu public, nu e genul care să se dea în vânt după declaraţii de dragoste de faţă cu toată lumea.

De aceea nu fac niciunul din aceste lucruri. Nu cumpăr flori. Nici bomboane de ciocolată. Nici baloane. Nici ursuleţ de pluş. Nu aduc combina audio ca să-i pun la fereastră un cântec de Peter Gabriel. Ci, cu un plic mare în mână, mă duc la ea acasă şi apăs butonul apartamentului ei.

Sună şi sună şi sună.

Inspir profund.

Poate e la duş. Mă uit la ceas. E două.

Apăs din nou.

Şi sună şi sună şi sună.

Îmi scot telefonul din buzunarul de la spate. Poate ar fi trebuit să sun înainte. Sigur ar fi trebuit să sun înainte. Ce tâmpit sunt. Ar putea fi oriunde. Ar putea să fie în toiul unui număr de magie.

OK, poate nu într-o după-amiază de luni.

Ia stai! Pocnesc din degete. Spunea că merge la un curs. Apoi spală rufe. Deschid ecranul ca s-o sun şi când văd că am un mesaj de la ea inima mi-o ia la galop. Îmi ţin respiraţia şi deschid mesajul.

Aflu că nu face nimic din cele de mai sus.

*

Prinţesa: Unde eşti? Portarul sună şi sună şi sună.

Acest SMS e urmat de altul:

Prinţesa: Mă rog, ai putea fi oriunde. Presupun c-aş fi putut să te sun. La urma urmelor, telefonul meu funcţionează şi să dau, nu doar să primesc telefoane.

Cuvintele ei îmi umplu inima de bucurie. E acasă la mine. Doamne sfinte, e la *mine* acasă. Îi formez numărul, dar până să apuc să apelez, îmi sună telefonul.

— Sunt la tine la bloc, spun de cum răspund.

— *Eu* sunt la tine la bloc, spune, şi parcă aud în vocea ei ceva ce aduce a bucurie, a speranţă.

Mă agăţ cu toată puterea de acest ton al ei şi de ce-ar putea să-nsemne el.

— Am o idee, spun, cu creierul la turaţie maximă. Ne întâlnim la mijloc?

— Pe 84th Street?

Ea locuieşte pe 95th şi eu pe 73rd.

— Ce-mi place când faci calcule! Da, ne vedem la intersecţia dintre Central Park şi 84th.

— Iei un Über sau pe jos?

— Pe jos.

Zece minute mai târziu mă aflu la intrarea în parc, sub frunzele de culoarea bronzului şi a vinului roşu ale unui cireş. Traficul după amiezii huruie pe lângă mine. Păşesc în sus şi-n jos aşteptând-o, căutând-o din priviri, până ce-o zăresc, mergând repede, alergând, practic, spre mine.

Inima-mi bate ca o pasăre captivă şi nu-mi dau seama cum de nu-mi iese din piept. Habar n-am ce-o să spună sau de ce era la mine acasă, sau ce se întâmplă, dar acum e aici. A venit să mă caute şi ultima dată când a venit să mă caute a fost începutul primei noastre nopţi adevărate împreună.

Vântul de toamnă îi suflă prin păr şi-i flutură şuviţele peste obraji. Vine hotărâtă direct la mine, mă priveşte drept în ochi şi spune:

— Sunt îndrăgostită de tine, Nick. Dacă-mi ceri să vin cu tine, o să vin.

Şi jur că inima îmi sare din piept în palmele ei, unde poate s-o ţină pentru totdeauna, fiindcă îi aparţine. În clipa aia mă îndrăgostesc de ea şi mai tare.

Îmi cuprinde obrajii cu palmele şi continuă înainte să apuc să vorbesc:

— N-am spus nimic când mi-ai zis azi-dimineaţă, fiindcă voiam să fie decizia ta, spune cu ochii albaştri privindu-mă ţintă. De aceea am plecat imediat, ca să fii liber să iei decizia cea mai bună pentru tine. Nu voiam să-

ţi faci griji pentru mine sau să crezi că trebuie să refuzi din cauza mea ceva ce iubeşti din tot sufletul. Dar am fost distrusă în tot timpul ăsta, fiindcă am aceleaşi sentimente faţă de tine. Şi ştiu cât de importantă e oferta asta pentru tine, iar tu eşti foarte important pentru mine şi vreau să ştii că aş veni cu tine. Fiindcă şi eu te iubesc.

N-am cum să n-o sărut. Îmi las gura-n jos peste a ei, o ating delicat şi o sărut pe femeia pe care-o iubesc şi care mă iubeşte.

Toamna şi New York-ul. Harper şi eu. Dragoste şi prietenie.

Sunt aşa de fericit că abia-mi mai încap în piele. N-am cum să ţin în mine toată bucuria asta. Ne sărutăm şi ne sărutăm şi ne sărutăm şi nu mă pot opri. Îmi împletesc degetele în părul ei şi şuviţele moi, mătăsoase, mi se revarsă peste mâini în timp ce-o sărut în faţa parcului, unde ne-am întâlnit.

Numai că nu e nevoie de niciun compromis. Nu e nevoie să renunţe la nimic pentru mine. Când mă desprind din sărut sunt ameţit şi rânjesc cu gura până la urechi ca un fraier îndrăgostit lulea ce sunt.

— Nu poţi să vii cu mine, spun.

Expresia i se schimbă şi ochii i se umbresc de tristeţe.

— De ce? întreabă cu voce pierită.

Îi pun un deget pe buze:

— Fiindcă nu mă duc.

— Poftim?

Mă plesneşte uşor pe piept:

— Eşti nebun? O ocazie ca asta apare o dată în viaţă.

Ridic din umeri.

— Poate că da. Poate că nu. În clipa asta nu-mi pasă de serial. Mi-a oferit tot ce mi-aş putea dori, dar nu mi te-a dat pe tine. Toată viaţa mi-a plăcut mai mult decât orice să desenez. Asta am iubit cel mai mult, spun, trecându-mi mâna prin părul ei. Până la tine.

Tremură uşor.

— Încetează. E o nebunie.

Clatin din cap.

— Nu e o nebunie. E adevărul adevărat. Or să mai fie alte seriale. N-o să mai fie niciodată alta ca tine.

Duce mâna la gură, de parcă încearcă să-şi ascundă tremurul buzelor. Dar o dă de gol lacrima care-i alunecă pe obraz.

— Harper, te iubesc mai mult decât iubesc *Aventurile lui Mister Orgasm*. Şi nu pot să-ţi cer să pleci din New York.

— Dar aş face-o cu drag. Aş face-o pentru tine. Sunt foarte bună la ceea ce fac şi există oriunde mame care m-ar angaja. O singură recomandare şi aş fi la mare căutare în Los Angeles.

— Ştiu, spun încet.

Şi e adevărat. Are dreptate. S-ar putea muta şi, într-un fel sau altul, s-ar descurca.

— Dar şi eu iubesc New York-ul. Şi vreau să fiu cu tine aici, în Manhattan. Aici e casa noastră şi tu eşti singurul lucru pe care nu-mi permit să-i pierd. Nicidecum serialul.

— Deci ce-o să se întâmple?

Ridic din umeri.

— I-am spus lui Tyler să refuze oferta. Gino crede că m-a prins la înghesuială, dar nu e aşa. Fiindcă uite cum stă treaba: Gino e un jegos şi nu-mi place să lucrez pentru el. Crede că sunt proprietatea lui fiindcă el m-a descoperit, dar serialul e flexibil. Poate să meargă oriunde. Poate că Gino deţine tot ce am creat până acum, dar de acum încolo – îmi bat tâmpla cu degetul – tot serialul e aici. Îmi aparţine doar mie. E creaţia mea. Şi Tyler crede, ca şi mine, c-o să-i vrea altcineva. L-a scos deja pe piaţă.

— Ai luat decizia asta înainte să ştii măcar cum rămâne cu noi? înainte ca măcar să-ţi spun că te iubesc şi eu? întreabă uluită, apucându-mă cu palmele de umeri.

— Uneori trebuie să rişti şi să-ţi pui sufletul pe masă. Aşa cum ai făcut tu acum pentru mine, spun tandru.

— Cum ai făcut tu pentru mine, spune şi zâmbeşte.

Buzele acelea… e imposibil să le rezist. Şi nu mai e

nevoie să-i rezist… nu că i-aş fi rezistat vreodată. Dar acum sunt liber s-o sărut pe săturate. Îi sărut iar buzele cu o posesivitate care vine din convingerea că acum e a mea.

Când ne desprindem, o iau de mână şi o duc spre o bancă din parc, unde ne aşezăm.

— Am o idee nouă. Vreau să ţi-o arăt. M-a inspirat o anumită prinţesă sexy pe care-o ştiu.

Face pe curioasa:

— Şi cine-ar putea fi această prinţesă sexy?

— Ideea mi-a venit când am fost prima dată la bowling.

Bag mâna în plic şi scot copiile benzilor desenate la care am lucrat. Deşi e mult spus lucrat. Mai degrabă *m-am jucat*, fiindcă întotdeauna am desenat-o pe Harper de plăcere.

— Mi te-am imaginat în rol de mecanic auto supersexy.

Îi arăt primul desen. Începe să râdă şi se uită la mine:

— Asta sunt eu?

Aprob din cap.

— Sunt foarte pieptoasă, spune oarecum mândră, dând din umeri ca să-şi legene sânii.

— Da, eşti.

— Şi sunt mecanic auto?”

— În benzile astea desenate, da.

— Sper că-ţi dai seama că nici nu ştiu să conduc.

E rândul meu să izbucnesc în râs.

— Cum spuneam, ne-am simţi groaznic în L.A. Eşti teribil de new-yorkeză.

Îi arăt restul desenelor: tutorialul de mesaje erotice, poanta cu lubrifierea, mecanicul cu pelerină şi multe altele. Ceea ce a început sub forma unor mâzgăleli la întâmplare s-a transformat în începutul unei poveşti. Le studiază pe rând, fără grabă, cu ochii mari, uimiţi.

— Mai ţii minte când m-ai întrebat care e secretul ca să creezi o bând desenată bună? o întreb.

Ridică privirea de la lucrările mele:

— Da. Ai spus că trebuie să-ţi placă la nebunie ce desenezi.

— Aşa e. Dar trebuie să adaug un amendament. Ajută şi mai mult dacă *iubeşti ce* desenezi.

Mângâi cu degetul ultima schiţă, în care marioneta se holbează la mecanicul cu pelerină.

Ea surâde.

— Ăla eşti tu?

Ridic din umeri.

— Poate. Nu ştiu. Dar am multe în comun cu marioneta asta. Are o minte porcoasă şi adoră să tragă cu ochiul la o anume roşcată superbă.

Începe să râdă.

— Te iubesc şi pe tine şi caricaturile tale porcoase şi creierul tău dement şi faptul că mă vezi în rol de mecanic auto, deşi sunt magician.

Acel ultim cuvânt îmi aminteşte de un mister pe care n-am reuşit să-i descifrez niciodată la femeia asta.

— Spune-mi, te rog. Credeam că nu eşti atrasă de mine, fiindcă în preajma mea nu erai niciodată Prinţesa Stângăciilor. Să înţeleg că asta s-a schimbat atunci când ai spus că ai – fac o pauză ca să schiţez ghilimele cu degetele în aer – *„eradicat mica maladie*”?

Zâmbeşte şiret şi clatină din cap.

— Nici gând.

— Atunci când? întreb plin de curiozitate.

— Nu mi-a fost niciodată greu să vorbesc cu tine.

Îşi trece mâinile prin părul meu, privindu-mă cu un aer ştrengăresc.

— Vrei să ştii secretul acelei mici scamatorii?

— Îhî, vreau. Totdeauna m-a cam nedumerit chestia asta.

— Ciuleşte urechile, fiindcă nu dezvălui oricui cum îmi fac scamatoriile.

— Ascult.

Ridică bărbia.

— *Exersând*.

— Cum adică?

Vocea îi devine blândă şi vulnerabilă.

— Am exersat ani de zile. Te-am plăcut dintotdeauna. Când eram mai tineri eram prieteni şi întotdeauna ai fost foarte frumos. Nu m-am simţit niciodată stingherită în preajma ta, fiindcă te cunosc de-o viaţă. Cel mai tare număr de magie pe care l-am făcut vreodată a fost să mă prefac că nu sunt îndrăgostită de tine.

Rumeg această mărturisire şi într-un fel, are logică, acum că mă gândesc la toate complimentele pe care mi le-a făcut în ultimele câteva săptămâni. Cu toate astea, tot sunt stupefiat şi cumva căzut în admiraţie.

— Tu vorbeşti serios?

— Nick, totdeauna am fost atrasă de tine, spune ea şi obrajii i se aprind.

Mă umple o nouă explozie de fericire.

— Harper, vreau să faci ceva pentru mine.

— Orice.

— Să nu rupi niciodată vraja aia.

— Promit, spune şi-şi împleteşte degetele cu ale mele.

Mă strânge de mână, apoi adaugă:

— De aceea pentru mine să te sărut şi să fac dragoste cu tine n-au fost niciodată simple lecţii. Pentru mine n-au fost exerciţii, Nick. Pentru mine totul a fost pe bune, întotdeauna.

Pieptul mi se umple de o strălucire caldă şi sunt sigur că sunt cel mai norocos tip din lume, fiindcă fata asta e a mea.

— Şi pentru mine a fost întotdeauna pe bune, spun blând. A fost întotdeauna adevărat.

Se repede să mă sărute iar, apoi îmi zâmbeşte nătâng:

— Deci mă iubeşti de mori, da?

Încep să râd.

— Te iubesc de mor.

— Sunt o fată tare norocoasă.

Suspin mulţumit.

— A fost o după-amiază perfectă. Un singur lucru o

poate face şi mai grozavă.

— O prăjitură? întreabă nerăbdătoare.

— Asta şi încă ceva.

Dau cu înţeles din sprâncene.

— Vrei să ne cărăm de-aici?

Îmi strânge degetele.

— O, da, categoric.

O duc la mine acasă şi de cum se închide uşa, ne dezbrăcăm, smulgându-ne hainele de pe noi, prinzându-ne de păr şi poticnindu-ne până în dormitor.

În câteva secunde îmi imobilizează încheieturile şi mă călăreşte tare şi frumos în timp ce soarele coboară spre apus. Preia controlul, îşi roteşte şoldurile, îşi arcuieşte spatele şi buzele i se întredeschid în timp ce continuă să se mişte în sus şi-n jos. Ea dictează ritmul, iar eu îi urmez indiciile, urmărindu-i fiecare fluturare de pleoape, fiecare tresăltare a sânilor. În scurt timp, îşi lasă faţa spre a mea şi-mi şopteşte la ureche:

— Te iubesc şi gata.

— Şi eu te iubesc şi gata, spun şi-o trag mai aproape.

Femeia pe care-o ador se dezlănţuie odată cu mine şi ne dăm drumul împreună, din nou.

Stăm o vreme în pat, vorbind şi mângâindu-ne, până-mi sună telefonul. E Serena, întoarsă acasă de la spital. Puţin mai târziu, trecem pe la ea şi Jared şi le ducem cadourile luate pentru fiul lor. L-au numit Logan. Apoi eu şi Harper mergem la Peace of Cake ca să sărbătorim faptul că suntem un cuplu.

Asta e o întâlnire. În mod sigur e o întâlnire.

Ba nu. E mult mai mult decât atât. E începutul unei noi poveşti cu mine şi Harper în rolurile principale. Povestea acestei extraordinare iubiri a vieţii mele.

Epilog

Câteva luni mai târziu

Se clatină. Se leagănă. Apoi, cu o zgomot răsunător, toate cele zece popice se prăbuşesc. Harper îşi aruncă pumnii în aer, apoi vine ţanţoş spre mine:

— Strike!

Bat palma cu ea, cu toate că mă face terci.

— Spune-o, spune jucăuş, luându-mă de gât cu braţul.

— Mă baţi de-mi sună apa-n cap la bowling de fiecare dată când jucăm, spun eu, repetând adevărul vieţii noastre de cuplu.

Am bătut-o doar o singură dată, la prima noastră revanşă după noaptea în care s-a jucat de-a bibliotecara sexy cu mine. De atunci, mereu m-a distrus şi jur că nu din cauză că sunt total absorbit de fundul ei de fiecare dată când e rândul ei la pistă. Nu, pur şi simplu e foarte bună şi e pe cale să mă facă praf pentru a zecea oară la rând.

— Şi primesc un cadou special, aşa cum ai promis, dacă te bat a zecea oară?

Dau din cap. I-am dat câte-un cadou după fiecare victorie. O nouă baghetă magică. Da, din *aceea*. Un set de desuuri. O fundă de satin pentru păr, care întâmplător poate fi folosită şi în alte scopuri.

— Dacă mă învingi, primeşti un cadou.

— Şi va mai trebui vreodată să cedez vreo partidă? întreabă cu ochi sclipitori.

— Niciodată, spun, accentuând fiecare silabă.

Mă sărută scurt.

— Niciodată, niciodată.

Asta pentru că nu mai lucrez pentru Gino. Serialul meu nu e pe Comedy Nation. Nu s-a întâmplat peste noapte, dar, la o săptămână după ce-am respins oferta de la Comedy Nation, am primit alta. Noua gazdă a serialului e reţeaua de televiziune la care lucrează soţul Serenei, RBE.

Nu cred că faptul că i-am ajutat nevasta gravidă să ajungă la spital mi-a asigurat noua slujbă. Nici vorbă. Dar clar nu mi-a stricat când Tyler a trebuit să obţină rapid o întâlnire cu şefii de la o altă reţea. Jared ne-a deschis uşile, iar Tyler a bătut palma, mutând *Aventurile lui Mister Orgasm* la ora zece seara pe RBE, unde rupe la audienţă în fiecare săptămână. Interesant e că şeful de la RBE nu umblă cu prostii, nu se joacă cu nervii mei şi nu-i pasă

dacă-l bat la golf, baseball, bowling sau orice altceva. Singurul lucru de care-i pasă e să le livrez cel mai bun serial posibil, ceea ce fac în fiecare săptămână.

Mă rog, de fapt le livrez două seriale. RBE deţine şi postul prin cablu LGO, iar LGO găzduieşte acum cu mândrie noul serial animat de scurt metraj *Teatrul de marionete indecente prezintă „Neruşinata fată de la Service*".

E încă devreme, dar telespectatorilor pare să le placă şi se vorbeşte despre transformarea scurt-metrajului într-un serial săptămânal de-o oră. Se pare că nu sunt singurul căruia-i place ca o fată sexy să fie mecanic auto.

Dar cea din braţele mele e doar a mea.

Şi vreau să mă asigur că aşa rămâne.

De aceea, când se termină partida şi câştigă meritat, o las să se bucure câteva secunde de dansul victoriei, până face o piruetă şi mă găseşte lăsat într-un genunchi în mijlocul sălii de bowling.

Se opreşte încremenită şi duce mâna la gură.

A existat cândva o vreme când nu eram sigur cum să spun ce simţeam, dar acum vorbele îmi vin cu uşurinţă şi le rostesc din toată inima:

— Harper, sunt nebun după tine şi vreau să fii cea cu care împart detergentul şi partidele de bowling şi îngheţata şi prăjiturile şi mesajele erotice şi duşul şi dragostea şi fericirea şi inspiraţia şi toate zilele şi nopţile. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Cade în genunchi şi se aruncă în braţele mele, dărâmându-mă pe spate în mijlocul sălii de bowling.

— Da, da, da, da, repetă la nesfârşit, întinsă peste mine şi sunt convins că e răspunsul absolut perfect la o cerere în căsătorie.

Când îmi dă drumul şi ne ridicăm în capul oaselor, îi pun pe deget un superb inel de platină cu diamant, iar lacrimile îi scaldă obrajii.

— Te iubesc aşa de mult, că ţi-aş lua şi numele de familie, Nick Hammer, spune ştergându-şi ochii.

— Te iubesc aşa de mult, că nu ţi-aş cere niciodată să

faci ceva atât de groaznic, Harper Holiday.

Nu-mi pasă dacă-mi poartă numele de familie sau nu, fiindcă am tot ce crezusem cândva că am pierdut. Am fata.

Încă un epilog întrebaţi-mă care sunt cele trei lucruri pe care le ador şi răspunsul e aşa simplu că, practic, mi se rostogoleşte singur din gură: s-o sărut pe Harper, să i-o trag lui Harper şi s-o iubesc pe Harper.

N-am să vă mint. Ultima e de departe preferata mea, la kilometri distanţă de următoarea. Nu e doar sora mai mică a celui mai bun prieten al meu. Nu e doar cea mai mişto persoană pe care-o cunosc şi nu e doar sursa de inspiraţie pentru cel mai nou serial al meu.

E soţia mea şi s-o iubesc e cea mai grozavă chestie din lume.

Harper a început prin a fi femeia care mi-a stârnit dorinţa într-o zi în Central Park, când i-am făcut o farsă fratelui ei, apoi a devenit prietena mea, ucenica mea într-ale relaţiilor cu sexul opus şi apoi eleva mea. Dar adevărul e că am învăţat la fel de multe de la ea pe cât a învăţat şi ea de la mine, dacă nu chiar mai multe. Am învăţat că a iubi din toată inima e de o mie de ori mai bine decât să faci colecţie de orgasme.

Să nu mă-nţelegeţi greşit: încă mai sunt supereroul plăcerii, dar misiunea mea e acuma una singură: *ea*. Am de gând să-i explorez frumosul trup tot restul zilelor noastre, fiindcă nu e nimic mai grozav pe lume decât să fii obsedat să faci o singură femeie să se simtă extraordinar. Dar cel mai minunat lucru dintre toate e să-i dăruieşti femeii iubite totul – în pat şi în afara lui, iar eu fac asta pentru Harper în fiecare zi.

Mecanicul meu neruşinat. Frumuseţea mea cu pelerină de vrăjitor. Nevasta mea expertă în mânuirea baghetei magice, iubitoare de ciorapi cu portjartier, minifundiţe şi prăjituri.

A! Şi în caz că vă întrebaţi, acum avem câine. Am adoptat un amestec de Chihuahua şi Min Pin, care râde la toate glumele noastre şi pe care l-am botezat Über.

Am senzaţia că va fi doar primul dintr-o lungă serie

de fiinţe micuţe din preajma noastră.

Acuma, s-ar putea să vă întrebaţi dacă Harper mi-a luat numele de familie. Într-un fel, da.

Ea e singura şi unica doamnă Orgasm.

SFÂRŞIT